KLEINE TEXTE FÜR VORLESUNGEN UND ÜBUNGEN

HERAUSGEGEBEN VON HANS LIETZMANN

135

NOVAE COMOEDIAE FRAGMENTA IN PAPYRIS REPERTA

EXCEPTIS MENANDREIS

EDIDIT

OTTO SCHROEDER

PREIS 2.— M.

BONN

A. MARCUS UND E. WEBER'S VERLAG

1915

KLEINE TEXTE FÜR VORLESUNGEN UND ÜBUNGEN
HERAUSGEGEBEN VON HANS LIETZMANN

135

NOVAE COMOEDIAE FRAGMENTA IN PAPYRIS REPERTA

EXCEPTIS MENANDREIS

EDIDIT

OTTO SCHROEDER

BONN
A. MARCUS UND E. WEBER'S VERLAG
1915

PRAEFATIO

Novae comoediae praeter Menandrum fragmenta in papyris reperta, quae in collectionibus papyrorum aut alibi dissipata erant, postquam ipse colligere ea et emendare coepi, collecta sunt et edita inter cetera comoediarum Graecarum fragmenta post editionem Kockianam reperta ab Ioh. Demiańczuk in Supplemento Comico, Krakowiae 1912. Sed cum hic neque papyros denuo inspexerit, quod ut fructu non parvo facere ipse potuerim, larga munificentia curatorum legati Schassiani Kiliensis et eximia benevolentia eorum virorum doctorum, qui ad collectiones suas aditum mihi patefecerunt, inprimis Gu. Schubart, A. Hunt, P. Jouguet, facultas mihi data est, neque in fragmentis emendandis multum profecerit, iterum ea pertractare necesse erat.

Ordinem autem fragmentorum institui eum, ut e numero eorum, quae in poetarum comicorum codicibus servata sunt, potiora secundum papyrorum aetatem minoribus anteposuerim, deinde ea exhibuerim, quae Didymi et Satyri libris, qui e papyris nobis innotuerunt, continentur, in appendice denique de duobus argumentis metricis et fragmento quodam veteris comoediae egerim, quod esse Eupolidis Demorum conatus sum demonstrare.

Omisi pap. Oxyrhynch. 428., quia fragmentum hoc minimum tragoediae potius quam comoediae esse puto. Pap. autem Soc. Ital. 126. (e libro Papiri Greci e Latini II. 1913) ut omitterem, mihi suasit Sudhausius, qui hanc mediae comoediae attribuendam esse demonstrari posse iudicavit.

Signa et cancellos adhibui usitatos, litteras autem mutilas sed certas punctis non substruxi.

De comoediarum argumentis et auctoribus in introductionibus breviter actum est, nomina autem auctorum nulla eruere potui; hoc unum constat, fragmenti 5. argumentum cohaerere cum Andria Menandrea.

Restat, ut gratissimo animo confitear me in hac editione conficienda quam maxime adiutum esse a magistro meo S. Sudhaus, qui pro patria pugnans gloriosissima simul et luctuosissima morte nobis ereptus est, cum multa hic sanaverit ipse et in ceteris rebus egregio consilio atque auxilio benevolentissimo semper mihi adfuerit. Idem gratias ago summas F. Jacoby, qui in schedis revisendis benigne me adiuvit.

Kiliae, mense Aprili 1915.

O. Schroeder.

---

1. PAP. HIBEH 6.

Asservatur in museo Britann. (nr. inv. 1824). Reperta est in vico Hibeh in regione Fajûm in sarcophago chartis confecto. Saec. a. Chr. n. III. ineuntis. Primi ediderunt Grenfell et Hunt in pap. Hibeh vol. I (1906) p. 29—35 (cum imagine phototypica). Egerunt de hac papyro C. Fuhr in Berl. Philol. Wochenschr. 1906 p. 1411; F. B(lass) in Lit. Zentralbl. 1906 p. 1079; A. Koerte in A.P. VI p. 228 sq. Cf. Demiańczuk, Suppl. com., fr. adesp. nr. 21.

Quid in fragm. a columnarum II. et III. tribus et quadraginta versibus male servatis actum sit, intellegi aegre potest. Referam autem, quae constare mihi videntur.

Colloquuntur in posterioris columnae vv. 21—38 Demea senex et iuvenis quidam; adest etiam servus huius iuvenis. Senex pecunia et ceteris rebus, quae ad iter necessariae sunt, iuvenem adiuvat (v. 27 sq.); qui cum haec accipere modeste cunctetur (v. 28 et 32), a servo suo reprehenditur, qui ea accipienda esse censet (v. 32 sq.). Iuvenis mores Demeae ut viro Graeco dignos laudat et conqueritur, quod ne huic quidem fortuna parcat (vv. 34—38). E versu enim vicesimo primo apparet Demeam non amico cuidam, sed inimico vel potius inimici viri filio auxilium generose praebuisse.

Ex eodem v. 21: εἰς αὔριον δ' ἤδη πολέμιος γίνομαι prioris columnae versus ultimi sensum hoc fere modo possumus restituere: hodie quidem benignum me vides (exstat quae desideratur vox τήμερον). Quem versum antecedunt quattuor, quorum sensus perspicuus non est, sed nullo signo alias incipere personas agere indicatur. Itaque cum in vv. 1—15 continuum videamus sermonem, easdem personas atque in columna tertia in secunda agere statuendum est. Quae sententia ipso textu comprobari videtur.

Ad iuvenem et servum eius accedit Demea, qui domo exiens servum aliquem (non dico eum, qui iam antea in scaena erat) dimittit. Deinde hic ex iuvene et servo, quid facere constituerint, quaerit, ad quod quid respondeatur, intellegi non potest. Demea, ne temere agant suoque consilio ut utantur, eos admonet suadetque, ut primum domo effugiant. Habes iter, ad quod faciendum in columna insequente auxilium praebetur.

Col. III v. 39 sq. Post verba ἔνδοθεν συνσκευάσῃ (v. 34) domum intraverat Demea, post verba ποιεῖ κακῶς (v. 38) discesserant iuvenis et servus, cum Demea domo erumpit iratus, quia uxorem infantem aliquem excepisse cognovit. Statim, ut efferant, postulat, et cum illa lacrimans

resistat, quo anus filiam suam abdiderit, quaerere videtur, cum ex ea filium hunc esse natum statim suspicatus sit (cf. col. IV v. 58 sq.).

Fragmenta cetera minora sunt, quam ut sensus intellegi possit.

De comoediae argumento e reliquiis haec elici posse puto: Iuvenis noster, qui Demeae filiam amat, a patre suo divite, ut puto, in matrimonium eam ducere vetitus est, ita ut Demea suadente mentem eius fuga ficta immutare conetur. Filia autem Demeae gravida cum anu quadam, matre conscia, domo discessit, quia iram patris timuit. Qui quomodo de peccato filiae certior factus sit, supra demonstratum est.

Stare non possunt ea, quae de argumento coniecerunt C. Fuhr et A. Koerte.

De auctore comoediae nihil dici potest. De Menandri opere, quod inscribitur Δὶς ἐξαπατῶν cogitaverunt Grenfell et Hunt, de poeta quodam Aegyptiaco Wilamowitzius (in ann. nov. 1908 p. 34 sq.).

fr. a

col. II. (Νεανίας) τί γὰρ πλέον τό[δ'; ἐ]ψόφηκεν ἡ θύρα,
ἐξέρχεταί τις. (Δημέας.) τὴν σπυρίδα ταύτην ἐν [ἧ
ἐνταῦθα τοὺς ἄρτους ἐκόμισας, ἀπόφερε
ἀποδ]ός τε τῶι χρήσαντι, τῶι Νουμηνίω[ι.
. . . .]δετα . . ωι δεῦρ' ἀναστρέψας πάλ[ι]ν.
. . . .] τί λέγετε; (Νεαν.) τί δ' ἂν ἔχοιμεν ἄλλο πλὴν
. . . . .]. π . . μεν ἀποτρέχειν ταύτας με δεῖ
. . . .]αταπ[. . . . . .]μωμ μὲν οὐθὲγ κωλύει,

---

2 ΤΙC Gr(enfell) H(unt) ΤΙC Schr(oeder). Propter paragraphum puncta geminata exspectantur post litteras ΤΙC 3 ΤΟΥCΑΡΤΟΥC Gr. H. ΤΟΥCΑΡΤ Schr. ΦΕΡΕ Gr. H. ΦΕΡΕ Schr. 4]ΟC et ΧΡΗCΑΝΤΙ Gr. H.]ΟC et ΧΡΗCΑΝΤΙ Schr. 5 ΤΑ . . ΩΙ Gr. H. Schr. Desunt duo litterae magnae. ΠΑΛΙΝ Gr. H. Exstat hodie ΠΑΛ[.]Ν 6 ΛΕΓΕΤΕ et ΠΛΗΝ Gr. H. ΛΕΓΕΤ et ΠΛΗΝ Schr. 7]ΕΠ . . [.]ΜΕΝ Gr. H.]ΕΠ[Δ . .]ΜΕΝ Schr. 8]ΑΤΑ . [. . . . .]ΜΩΜ Gr. H.]ΑΤΑΠ[. . . . .]ΜΩΜ Schr.

---

fragm. a col. I. iuxta v. 13 sq. hi versuum exitus leguntur:]ρ;] vacat;]αι. col. II. litteram ο, quae scripta est in margine superiore, numerum columnae significare iure arbitrati sunt Gr. H. 1—43 sermonem, quantum fieri potuit, distribuit Schr. 1 suppl. Gr. H. 2 suppl. Gr. H. Fieri potest, ut ea quoque verba τί γὰρ-ἐξέρχεταί τις Demeae attribuenda sint 4 suppl. Gr. H. 5] δὲ Τα[ύρ]ωι e. g. Gr. H. ἑτα[ίρ]ωι lacunam non explet 6 fort. ὑμεῖς] τί λ. 8 expectantur haec fere verba: λαβόν]τα[: (Δημ). τὰ παρ' ἡ]μῶμ.

οὕτω[ς] δέ γ' ο[ὐ]δαμῶ[ς] δυνήσετ' ἀπιέναι.
(Νεαν.) πῶς; [. . .]. ἀ[π]ῆλθεν; (Δημ.). ἡ[σύχω]ς ἐπίσχετε.
(Νεαν.) ὦ τᾶν, [ἔτ' ἀναμε]νῶ λα[β]εῖν [τα]ύτην ἐγώ;
(Δημ.) πρῶτ[ομ μὲν ὥσπερ] ἐκ πολεμίωμ φεύγετε.
(Νεαν.) τὸ δὴ [. . . . .]α; (Δημ.) ταῦτα πράτθ' ἁγὼ λέ[γ]ω.
οὐκ ἐ[. . . . . . . ἄλ]λως. (Νεαν.) εἶτα πῶς δυ[ν]ή[σομ]αι
τυχο[. . . . .]ς δ' οὔτι λήψομ' αν .[. . .]μι
[desunt litterae 15]ο δ[ε]ῦρ' αὐτὴν ἄ[γειν
[„ „ 14].[.]γραῦν : τὴν τήμερον
[„ „ 14]σμε . [. .]κι[.] ἡμέραν
. .[desunt litterae 11] . ιπα[.] . ς ἐπο[ο]ῦμεν ἂν
.χ[„ „ 12]. . . . τῆς τήμερον,
col. III. εἰς αὔριον δ' ἤδη πολέμιος γίνομαι·
γ]ένοιτο δ' εἰρήνη ποτ', ὦ Ζεῦ δέσποτα,
δι]άλυσις .[. .]ε[. . . . . τ]ε πραγμάτων.

---

9 ΟΥΤΟ . ΔΕΤΟ . ΔΛΠΩ Gr. H. Pro littera Π legi posse Μ docent, sed litterae Υ inter Ο et Δ spatium non esse. ΟΥΤΟ (vel Ω) . ΔΕΤ (vel Γ) Ο . ΔΛΜΩ Schr. ΠΩ legi vix potest. Spatium autem id, quod est inter Ο et Δ litterae Ι aptius quam litterae Υ. 11]ΝΩΛΛ Gr. H., sed littera Ω satis certa 13 ΠΡΛΤ (vel Γ) ΘΛΤ (vel Γ) . Δ (vel Λ) Ε[.]. Gr. H. ΠΡΛΤΘ (super Τ) ΛΓΩΛΕ[.]Ω Schr. 14 Λ (vel Δ) Υ[.] . . . [.]ΛΙ Gr. H. Λ (vel Δ) Υ[.]Η . [. .]ΛΙ Schr. 15 ΛΝ . [. .]ΜΙ Gr. H. ΛΝ . [. . .]ΜΙ Schr. 18]ΣΜΕ-. [. .]ΚΙ[.]Η Gr. H.]ΣΜΕ[Ι . .]ΚΙ[.]Η Schr. 19 . .[Gr. H. ΠΤ[Schr. ΠΛ . Σ Gr. H. ΠΛ[.] . Σ Schr. 20 . Ο[et] . Ν . . ΛΤΗΣ (ΝΗ) Gr. H. . Χ[et] . . . Λ(?)ΤΗΣ Schr. 22 ΕΙΡΗ pap. 23 Σ . [. .]-. [. . .] . [. . . .]ΕΠΡ Gr. H. ΣΙ(?)[. .]Ε[. . . . .]ΕΠΡ Schr.

---

9 e. g. suppletus. Conexus sententiarum cognosci non potest. De Demeae filia, quam amat iuvenis, agi videtur. οὗτο[ι] δ' ἔτ' ο[ἶ]δα, πῶ[ς] δυν. ἀπ. Gr. H. 10 ἀ[π]ῆλθεν Gr. H. ἡ[σύχω]ς Schr. fort. [οὐκ] ἀ[π]ῆλθεν; 11 λα[β]εῖν (vel λα[θ]εῖν) [τα]ύτην Gr. H. [ἔτ' ἀναμε]νῶ Sudh. 12 πρῶτ[ον Gr. H. μὲν ὥσπερ Blass. 13 ἁγὼ λέγω coniecerat Sudh. In initio τὸ δὴ [μετὰ ταῦτ]α dub. Schr. 14 ἔ[στι Gr. H. ἄλ]λως Schr. In fine fuisse δυ[νήσομ]αι negaverunt Gr. H. 15 τυχό[ν Gr. H. 16 ἄ[γειν vel ἄ[γων Schr. 19 ἐπο[ο]ῦμεν Gr. H. 20 Demeae verba sunt. Sensus fort.: hodie quidem iniuriae immemor sum 22 γ]ένοιτο Gr. H. 23 δι]άλυσις Gr. H. [ἐλε]ε[ινῶν κακῶν τ]ε πρ. dub. Schr.

(Νεαν.) ἧ γάρ. (Δημ.) νομίζει.[...]λιθ[.....].λαι
(Νεαν.) πρέσβεις π[ρὸ]ς α[..]λου[......]πέμπομεν;
(Δημ.) τὰ τριμε.[.]..ε.ησε...[.......]
τὸ χρυσίον δὲ [λ]άμβανε. (Νεαν.) οὐ τα[......]
ἐμοί γε. (Δημ.) ἀρίθ(μ)ησον· ἐν τοσούτ[ωι δ' εἰσι]ὼν
πρὸς τὴγ γυναῖκα βούλομ' εἰπεῖν [τ]ὴν ἐμήν,
εἰς τὴν ὁδόν γ' ἔτ' αὐτὰ τἀναγκαῖ' ὅπως
ὑμῖμ παρ' [ἡμ]ῶν ἔνδοθεν συνσκευάσηι.
(Νεαν.) ἔχομεν ἅπαντα. (Δοῦλος) Ἄπολλον, ὡς ἄγροικὸς εἶ·
συσκευα[σ]άτω. (Νεαν.) πέραινε. (Δοῦλ.) παύομαι λέγων.
(Νεαν.) νὴ τὴν Ἀθην[ᾶ]γ καὶ θεούς, ἀγωνιῶ,
οὐκ οἶ[δ' ὅ]πως, [νῦ]ν αὐτὸς ἐπὶ τῶι πράγματι·
Ἕλλη[μ βε]βαί[ως] φαίνεταί τις τοὺς τρόπους
ὁ Δημέα[ς ἄ]ν[θρω]πος· ἀλλὰ τῇ Τύχηι
οὐθὲν δια[φέρειν] φαίνε[θ]', ὃμ π[ο]εῖ κακῶς.
(Δημ.) γύναι, τί βούλ[ει; νὴ Δί',] ἐμβ[ρόντ]ητ', ἄγε
νῦμ πρῶτο[ν ἐκ τῆς] οἰκ[ίας τὸ π]αιδίον·

---

24 ΝΟΜΙΖΕΙϹ[....]ΛΙϹ[....]ΓΛΛΙ Gr. H. ΖΕΙ.[...]ΛΙΘ-[.....]ΙΛΛΙ Schr. 25 ΠΡΕϹΒΕΙϹ[...]ϹΛ[..]ΛΟΥ Gr. H. ΠΡΕϹΒΕΙϹΠ[..]ϹΛ[..]ΛΟΥ Schr. 26 litt. Ε dispexit Schr. 27 extrema littera Λ potius quam Ο ΟΥΤ.[Gr. H. 28 ΑΡΙΘΗϹΟΝ et ΤΟϹΟΥΤ[.....]ΙΩΝ Gr. H. ΑΡΙΘΕϹΟΝ et ΤΟϹΟΥΤ-[.....]ΩΝ Schr. 29 ΕΙΠΑΙ[Τ]ΗΝ Gr. H. ΕΙΠΕΙΝ[.]ΗΝ Schr. 30 ΟΔΟΝΓΕΤ Gr. H. Schr., exspectatur ΟΔΟΓΓΕΤ 31 ΠΑΡ-[...]ΩΝ Gr. H. Lacunam duarum litterarum magnarum vid. Schr. Idem litteram Ε dispexit 33 nullum distributionis signum positum est 36]ΒΕ (vel ΡΛ) .[..]ΦΑΙΝ Gr. H.]ΒΑ[. Ω .]ΦΑΙΝ Bl. e tabula]ΒΕΙ[..]ΦΑΙΝ Schr. 39 ΕΜΒ[.....]ΗΤ Gr. H. ΕΜ-Β[....]ΗΤ Schr. 40 ΤΟ[......] Gr. H. ΤΟ[.....] Schr.

---

25 π[ρὸ]ς Schr. est interrogatio 27 λ]άμβανε Gr. H. οὐ τα[ῦτ' ἂν πρέποι dub. Schr. 28 corr. et suppl. Gr. H. 30 γ ἔτ' αὐτὰ (aut τ' ἔτ') Gr. H. γε ταῦτα K. 31 παρ' [ἡμ]ῶν Sudh. παρ[όντ]ων Gr. H. Exit Demea 34 Ἀθήν[η]γ Gr. H. Ἀθην[ᾶ]γ Schr. 35 suppl. Gr. H. 36 Ἕλλη[ν Gr. H. βε]βα[ίως] Bl. βε]βεί[ως pap. 37 sq. suppl. Gr. H. 39 βούλ[ει Gr. H. ἐμβ[ρόντ]ητ' Schr. νὴ Δί' lacunae aptissimum est 40 πρῶτο[ν et π]αιδίον Gr. H. εἰς τὴν] οἰκ[ίαν τὸ π]αιδίον C. Fuhr. ἐκ τῆς] οἰκ[ίας Sudh.

κλάεις περ[ιβα]λ[ο]ῦσ' [αὐτὸ κοὐχὶ π]ροίεσαι;
ἔξω φέρετ[ε] αὐτὸ δεῦ[ρό μοι 'πὶ] τὰς θύρας·
τὴν ἡμετέ[ραμ] μὲμ πα[ῖδα . . . .]ου γραῦς ἔχει
col. IV. κακ[ῶς
μὴ τα . [
ἰδού, σκο[π]ῶ[μεν
χρηστῶν ὑ[π' ἀνδρῶν
τίς λήψεθ' [ἡμ]ῶ[ν τὴν κόρην
τὸ παιδί[ον .]η . [
ἐμὸν . . [. .] . [
οὐκ οἶδ' [. . . .]ρ[
τί χρὴ ποεῖν αὐ[τὴν
αὐτὸς δ' ἀπ' οὐθε[νὸς
λάβηις προελθ[ὼν
(Δημ.) ἔπειτα τὴμ μὲν [οἶσθα παιδίον τεκεῖν,
ἡ γραῦς δ' ἐκόμι[σεν αὐτὸ δεῦρο – ◡ –
καὶ πρὸς σεαυτ[ὴν
(Γυνή) ἐγὼ φράσω σοι [ταῦτα, σὺ δὲ περισκόπει
σ[ω]τηρίαν· [. . . .]ρ[

---

41 ΠΕΡ[. .]Λ Gr. H. Spatium tribus litteris parvis sufficit ΥC-[.]Τ[. . . . . . .] Gr. H. ΥC[.].[. . . . .] Schr. 42 lacunam litterarum 7 indicant Gr. H., litterarum 6 Schr. 43 ΤΟΝ Gr. H. ΤΗΝ Schr. ΠΑ .[Gr. H. 45 ΤΑ[Π Schr. 46 Ο[.].[Gr. H. Ο[.]Ω[et paragraphum Schr. 47 ΧΡΗCΤΩΝΥ[Gr. H. ΧΡΗCΤΩΝΥ[Schr. 48 ΤΙCΑ vel ΤΙΑ Gr. H. ΤΙC Schr. 49 ΠΑΙΔΙ[. . .]Η[Ν Schr. ΠΑΙΔ[. . . .]Η:[Gr. H. 50 ΕΜΟΜ . . [Gr. H. ΕΜΟΝ[ΟΥ . . C Schr. 51 ΟΙΔ . [. . .]Ρ Gr. H. ΟΙΔ[. . . .]Ρ (vel Ο) Schr. 52 ΠΟ-ΕΙΝΑ . [Gr. H. ΠΟΕΙΝΑΥ[Schr. 53 ΔΥΠ Gr. H. ΔΑΠ Schr. 54 ΘΩ[Gr. H. 58 COI .[Gr. H. COI[Τ . Υ Schr. 59 litteram Ρ legit Schr. ΤΗ Gr. H.

---

41 περ[ιβα]λ[ο]ῦσ[α Koerte; π]ροίεσαι Gr. H. cetera Schr. 42 suppl. Gr. H. 43 suppl. Schr. τὸν ἡμέτε[ρομ] Gr. H. πα[τέρα C. Fuhr 44. 46. 47 e. g. suppleti 48 suppl. Sudh. 49 παιδ[ίον δ]ή; Gr. H. 50 ἐμὸν [οὐ ποήσω dub. Schr. 51 οὐκ οἶδ' [ὅτι χ]ρ[ήιζεις οὐδ' ὅτι χρὴ ποεῖν ἐμέ e. g. Sudh. 52 αὐ[τὴν dub. Schr. 53 sq. suppl. Gr. H. 55 suppl. Schr. 56 suppl. Sudh. ἐκόμι[ζε Gr. H. 57 σεαυτ[ὴν Schr. Male hac forma pro σὲ usus esse auctor videtur; cf. fr. 4 v. 146 58 ταῦτα Schr. cetera e. g. Sudh. 59 suppl. Gr. H.

.[.].ι μή τι κ[
ωμοιο [.]ε
η[; 63 τ[; 64 η[; 65 τ[

fr. b.

I. 66 συ]μβολάς 67 νὴ τὸν] Δία. 68]ν 69]. ομεν
70]ει 71]. 72]ετω 73 ἀπολώλ]εκα. 74 vacat
75]ι τί σύ 76]κεμε[ν] 77 vacat 78]ον

II. ἡμῶ[ν . .] . ο[.]χ[
ὦ Ἡρ[άκλε]ις, ὦ Ζ[εῦ
ὁ τότ[. . .]. φιμ[
ἔλεγο[μ] πάλα[ι
καὶ τῆς [δ]ίκης τ[
αὐτὸς γὰρ ἡμῖν . επ[
ἐδίκαζε ταυ . . ονητ[
τοῦτ' ἔσ[τιν . . .]ωι πάλ[ιν
. ο .[. . . . ὁμ]ιλῶν τα[
τοῦτ' ἔσ[τι . .]ι βήττον[τα
δακνοντ[. . . . .]κα .[
καὶ τα[. . . . . .]ελοντα[
οὗτος σα[φ]ῶς ε .[
ἐπὶ στρατόπε[δομ] π[
συναρπ[α]σόμ[εθα] λε[
τί λέγ[ον]τες ου[. .]π[

60 litteram Κ dispexit Schr. 79 ΗΜΩ[. . .]. .[.]Ο Gr. H. ΗΜΩ[. . .]ΤΟ[.]Χ (vel Λ) Schr. 81 ΤΟΤ[. .]ΜΦ Gr. H. ΤΟΤ[. . . C]Φ Schr. 82 ΠΑΛΑ[Gr. H. ΠΑΛΑ[Schr. 84 ΓΑΡΗΜΙΝ . ΕΝ .[Gr. H. ΓΑΡΗΜΙΝ . ΕΠ[Schr. 85 Ζ[.]ΤΑΥΜΕΟΝΗΤ Gr. H. ΖΕΤΑΥ[Λ .]ΟΝΗΤ Schr. 87 . . . ΕCΜ[. . . .]ΙΛ Gr. H. ΚΟC[. . . . .]ΙΛ Schr. 89 Τ[. . .]. . ΚΑ .[Gr. H. Τ[. . . . .]ΚΑ[Ι Schr. 90 ΚΑΙΤΑ .[Gr. H. 93 ΛΕ Schr.]. Ο .[Gr. H. 94 ΟΥ[. . .]Π Gr. H.

66. 67. 73. 76 e. g. suppleti 79 ἡμῶ[ν Gr. H. 80 suppl. Gr. H. 81 τότ[ε ἀ]μφιμ[Gr. H. 82 sq. suppl. Gr. H. 85 fort. νὴ τ[ὸν Ἀπόλλω καὶ θεούς 86 suppl. Gr. H. fort. ἔσ[τιν αὐτ]ῶι 87 ὁμ]ιλῶν Schr. 88 ἔσ[τι Gr. H. βήττον[τα Sudh. 91 σα[φ]ῶς Sudh. 92 sq. στρατοπε[δ . .] et συναρπασομ[ε . .] Gr. H. cetera Schr. 94 suppl. Gr. H.

οὐχ ἐτ̣[. . .]λογησ[
τὸ π[ρᾶγ]μα τ̣[
οὐκ [. . . .]φ[
ὦ Ἡ[ράκ]λει̣ς̣ [
. . ι̣ . ατ̣α̣[

fr. c

– – – – – –
]ν
]νη̣
].
– – – – – –

fr. d

– – – – –
]. φ . .[
]ω̣τελ[
]συγκλη[
]. νε[
– – – – –

fr. e

ἐ]πειδὴ δι̣[
]τ̣ες κρι̣[
]οις [
[ ]
[ ]
]. .[
]λλ̣[
]ο . .[
]. . ν̣[. . . .]. ε .[
]. .[
– – – – – – –

fr. f

]ς ἥξε̣ι̣ τ[
το]ῖ̣ς φίλοις [
Σ]ωστράτω[ι (?)
]δ' ἡ γυν]ή
] οἰκίας [
τοῦ]τό γε π̣[
] τῆς λ̣[
] τῆς δε[
] [
]μ̣ε . ω .[
]κ̣ι̣ν[
– – – – – – –

---

95 ΟΜ[. .]Λ Gr. H. ΕΤ[. . .]Λ Schr. **97** Κ[. .]. . Ο̣ .[Gr. H. Κ[. . . .]Φ̣[Schr. **98** Λ̣Ε̣Ι̣Ϲ̣ Gr. H. ΛΕΙ̣Ϲ̣ Schr. **127**]. . Ν[Gr. H.]Κ̣Ι̣Ν[Schr.

---

95 ὁμ[ολ]ογήσ[Gr. H. **96. 98** suppl. Gr. H. **107** ἐ]πειδὴ Gr. H. **108** fort. κρι̣[νώμεθα **118** το]ῖς Schr. **119** sq. suppl. Gr. H. **122** τοῦ]τό γε e. g. Schr.

fr. g

\- - - - - - - -

ἁ]μ̣αρτιῶ[ν
]ν̣ ἁμαρτ[ι
] ἐστὶ μηχ[ανὴ
]θων ὄλ[β]ια
ἐκπεπ]ληγμένος πάλ[ιν
]ο̣ν τέκνον
]. συμφορὰν
]. υ̣[

\- - - - - - - -

fr. h

\- - - - - - - -

. . . .]τ̣ . ως[
]ανει[
ἁ]μ̣ά̣ρτη σω[
] : φανε̣[ρ]ο̣[
]φανη τυ̣ .[
δηλοῦν]τα πᾶν τὸ πρᾶγμα [
πάλ]ιγ γὰρ ἦλθε τὴν ταύ[της
]. . ιν ἀποτυχ[
].[

\- - - - - - - - - - - -

fr. i

\- - - - - - - - -

]. ι̣μ̣ιο[. . .]. . . α̣[
]ν̣ηι̣ς̣ τῆς σ . . . . .
]. εσι . . πρᾶγμα ποιησ̣[
] δὲ βούλομαι κα̣[

fr. k

\- - - - - - - - - - -

].[
]α̣ν̣τι[
]ε̣ν ῥῖψον αὐταῖς [
] μὴ ταράξῃς οἰ[κίαν
]ον[. . . . . .]. α̣[
]ηκ .[
]. ς ἐγὼ̣[
]ἐμ̣φα[
]π̣ολλοὶ [

fr. l

\- - - - - - - -

]της παροι[νῶν
]υκα γὰρ τ̣[
]ν̣δη[
]γ̣υ̣[

\- - - - - - - -

133]. ONT Gr. H.]ϒNT Schr. **147** ЄC . . Π Gr. H. ЄCỊ . . Π Schr. **154**]HKω̣[Gr. H.]HK[λ̣ Schr.

128—131 suppl. Gr. H. **131** fort. ἀγα]θῶν **132** suppl. Sudh. εἰ]ληγμένος πάλ[αι C. Fuhr. **138** sq. ἁ]μαρτησω[et φανε[ρ]ο[Gr. H. **141** sq. e. g. suppleti **152** suppl. Gr. H. **158** παροι[νῶν Schr.

fr. m.]ε̣ .[;]ησυ[;]ας συσ̣[.
fr. n.]τη[;]σον̣π[;]κυσο[.
fr. o.]ε̣ . τ̣ .[;]ε . . .[;].[
fr. p.].[;]αλε[;]οιμ[;]ιας δ[;]. ω[;]τ̣εμο̣[; τ]έ̣κ̣ν̣[ο .
fr. q.]τ[;]τ̣η̣ν̣[;]αὐτὴν[;]. κτισ̣τ̣[;]. . α̣[.
fr. r.]. νο̣[;]. ι̣τ̣[.
fr. s.]π̣ο̣[.
fr. t.]υ[.

---

2. PAPYRI FLIND. PETR. 4, HIBEH 5, GRENFELL II 8 (b), RYLAND 16 (a).

Pap. Flind. Petr. 4 asservatur in museo Britann. (nr. inv. 487 a). Reperta est in regione Fajûm. Saec. a. Chr. n. III. ineuntis. Primus edidit Joh. P. Mahaffy in The Cunningham Memoirs p. VIII (1891) p. 16 sq. (cum tabula phototypica). Iterum ediderunt Th. Kock in Mus. Rhenan. vol. XLVIII (1893) p. 221; Joh. Demiańczuk, Fragm. adesp. 26.

Papyrus Hibeh 5. Huiusce payyri sex fragmenta asservantur n Mus. Britann. (nr. inv. 1823). Scripta est annis a. Chr. n. 280—240. Primi ediderunt, auxilio usi Fr. Blass, Grenfell et Hunt in papyr. Hibeh vol. I (1906) p. 24—29 (cum imagine phototypica fragmenti maximi).

Papyrus Grenfellianus II 8 (b) asservatur in Mus. Britann. (nr. inv. 694). Pap. a Grenfellio et Huntio in Aegypto empta edita est primum in libro New classical texts and other Greek and Roman papyri (Greek pap. Series II) (1897) p. 18 sq. Deinde cum cognovissent Grenfell et Hunt fragmenta haec coniungenda esse cum pap. Hibeh 5, l. l. post illam iterum ediderunt locis nonnullis correctis. De utraque papyro egerunt: C. Fuhr in Berl. Phil. Wochenschr. 1906 p. 1411, Fr. Leo in Hermae vol. XLI (1906) p. 629 sq., Fr. Blass in Mus. Rhen. vol. LXII (1907) p. 102 sq., H. Weil in Journal des Savants 1906 p. 514, Ud. de Wilamowitz-Moellendorff in ann. novis 1908 p. 34 sq., C. Weissmann: De servi currentis persona apud comicos Latinos, diss. Giss. 1908, p. 46 sq., A. Koerte in A. P. VI p. 227 sq. Commemoratur ab omnibus, qui de libro illo rettulerunt (cf. Demiańczuk, Fragm. adesp. nr. 16).

Papyrus Ryland 16 (a). Nomen accepit a bibliotheca ea urbis Manchester, in qua asservatur. Papyrus empta est in Aegypto ab A. Hunt, qui huius collectionis auctorum antiquorum fragmenta edidit in libro: Catalogue of the Greek papyri in the John Rylands library vol. I (1911) p. 26 sq. Egit de hac papyro A. Koerte in A. P. VI p. 228.

Quae fragmenta praeter papyrum Flind. Petr. 4 omnia ex eadem rotula papyracea servata esse docuerunt Grenfell et Hunt, cum et ab eadem manu scripta sint, et in vico Hibeh in sarcophago chartis confecto inventa ea esse aut constet aut veri simillimum sit, et in verso papyri Hibeh 5 (a) et papyri Ryland. fr. 2 elocutiones Homericae eodem modo explicentur.

Papyrum autem Flind. Petr. 4 cum his esse coniungendam inde cognovi, quod quae in huius papyri columna altera leguntur pauca novem versuum verba in papyri Hibeh 5. fragmento maximo eodem loco et ordine in novem versuum initiis inveniuntur, ut duorum eiusdem comoediae codicum partes putandae sint. Sunt autem quae congruunt haec:

Pap. Fl. Petr. 4	Pap. Hibeh 5
κ̣α̣[	κἀνθάδε κατ[ω]ικήκασι πάντες οἱ θεοί,
κα̣[	καὶ νῦν ἔτ' εἰσὶ καὶ γεγόνασιν ἐνθάδε —
Στροβιλ[	Στρόβιλε — Ἄπολλον καὶ θεοί, τοῦ πνεύματος —
ὦ δυστ[	παῖ δυστυχὲς Στ⟨ρ⟩όβιλε — τίς κέκ̣[λη]κ̣έ̣ μ[ε; —
ἐγώ — σὺ [	ἐγώ — σὺ δ' εἶ τίς; ὦ κράτιστε τῶν θ[εῶ]ν
ὡ̣ς εἰς καλ[	ὡς εἰς καλ[όν] σ̣' ἑόρα[κ]α̣ — τις[
σ̣ω̣σ̣ο̣γ̣ . .[	σω̣σ[
.[	μ̣[
οὐδε̣ὶ̣ς [	οὐδ[

Numero autem versuum digrediuntur papyrorum columnae, cum alii versus in papyro Flind. Petr. atque in papyro Hibeh 5 iuxta illos communes legantur in columnis antecedentibus.

fr. a In argumento comoediae explicando initium capiamus a papyri Grenf. II 8 (b) fragmento I., quod e fabulae actu primo servatum esse puto. Servus enim, cui nomen esse Strobilo e fragm. d concludi potest, sibi esse imperatum narrat, ut omni modo efficere conetur, ut dominus iuvenis puella amata potiatur. Se mandatum, quantum potuerit, exsecutum esse; repperisse se domum puellae dicit, alloqui autem eam se non potuisse.

fr. b Cui fragmento pap. Ryl. fragmentum I. spatio quodam intermisso postponendum esse puto, in quo idem servus domino suo obicit, quod propter puellam amatam tali patre se privaverit neque hanc rem graviter ferre videatur.

fr. c De eiusdem iuvenis amore agi videtur in pap. Flind. Petr. columna I.

Amicum quendam Demeae et uxori eius puto dissuadere, ne filiam suam genero nobili et diviti (i. e. iuveni nostro aut fortasse aemulo eius) dent, quod consilium ab his improbari videtur.

fr. d Iamiam explicandum mihi est, cur Pap. Flind. Petr. columnam priorem papyri Hibeh 5 priori anteposuerim, cum in altera utriusque fragmenti columna eadem inveniri verba supra dictum sit. Quod ea de causa factum est, quod in papyri Hibeh 5 columna I. post v. 40 actum finiri puto, et quae deinde sequuntur verba βούλ]ομαι χαίρειν, βοᾶν et ἀ]τυχημάτων—ἀπολυθείς tam bene congruant cum columnae II. textu, ut ab eo separari non possint et ab eodem homine laeto pronuntiata debeant esse.

Sunt autem quae in initio actus incipientis servato aguntur haec: Strobilus noster thesauro quodam invento aut pecunia alio modo adepta (v. 62 sq. Κροίσ[ου σε νῦν πεπόηκε πλουσιώτερον || ὁ Ζε[ύς) exsultans laetitia in scaenam irrumpit clamans: o me felicem, si hinc effugero! et: omnes deos hic adesse benignos scio! Currit autem tantopere, ut et summam spectantis admirationem moveat (v. 49), neque audiat primum se vocari (v. 54) et se exanimem esse dicat (Ἄπ. καὶ θεοί, τοῦ πνεύματος 54 et σῶσον v. 58, quae verba explicavit Sudhausius). Deinde erum suum iuvenem, cum tandem viderit, de causa laetitiae suae certiorem facit.

Dignitas huius fragmenti, quod Blassium plerumque secutus explicavi (cf. etiam Koertium l. l.), haud mediocris est, cum prorsus congruat cum more Plautino introducendi servos currentes; cuius moris exempla collegit Conradus Weissmann l. l., qui in eo erravit, quod Fr. Leonis explicationem huius fragmenti haud felicem secutus servum currentem a Graecis introductum esse negavit.

fr. e—o Cetera fragmenta minora sunt, quam ut ad argumentum comoediae cognoscendum usui esse possint.

Philemonis hanc comoediam esse contendit Blassius, cum quae leguntur in initio v. 62 litterae Κροισ[congruant cum initio versus Philemonis Κροίσῳ λαλῶ σοι καὶ Μίδᾳ καὶ Ταντάλῳ (fr. 189 Kock). Sed versus ille, cum alio modo restituendus sit, argumenti vim non iam habet. In versu autem 7 νόμαρχος, magistratus Aegyptiacus, commemoratur, ut comoediam hanc in Aegypto actam esse iure contenderint Grenfell et Hunt. Ac mihi quidem persuasit Blassius, cum vv. 50—54 in laudem Aegypti dictos esse docet a poeta quodam Graeco, qui auditoribus blandiri voluerit (l. l. p. 104). Quamquam nomen eius inveniri non potest, tamen nostram comoediam ignoti cuiusdam poetae opus mediocre, ut visa est Wilamowitzio et aliis, putandam esse credere non possum, cum mirum esset, si talis comoediae inter papyros non ita multas duo iam codices innotuissent.

Iure autem Fr. Blassii sententia ab omnibus improbata est ea, hanc comoediam a Plauto in Aululariam suam conversam esse, cum inter argumenta haec minima tantum intercedat similitudo.

fr. a = pap. Grenfell. II 8 (b) fr. 1

col. I. (Στρόβ.) κ]ὰκ τῆς γε . .[.]. . νηταμετε . .[. . . .]τεισεμν
σκοπεῖν, προσιέναι πᾶσι, πεῖρα[ν λαμβάν]ε[ι]ν,
εἰ δυνατόν ἐστι τῆς κόρης αὐτῶι τυχεῖν,
ὅτι τῆς ἀνοίας μεστὸς ἦν τὴ[ν παῖ]δ' ἰ[δών.
ἐποίησα, ἅ μοι προσέταττεν, εὗρον ο(ἰ)κίαν·
ἀδύνατον ἦν . .[. . . . .]. . .[. . .
αὐτὴν νομαρχ[
ἐν ζηλοτυπί[ᾳ
πν[
– – – – –

col. II. ἀπαχ[θ
αὐτ[
πρὸστ[
. α . .[
– – –

fr. b = pap. Ryland. 16 (a) fr. 1

]. τεμε πάντα τα .[
]ας, ὦ τρόφιμε, τοιούτο[υ πατρὸς
ἀπεστέρη]σας σαυτὸν ἕνεκ' ἐρωμένης·

---

1 .]ΛΛ (vel]ΛΚ vel]ΛΙC) THCME . .[.]ΠΛΝΤΛΜΕΤΕ- . . . . . ΤΕΚΕΙΝ Gr. H. .]ΛΚΤΗCΓΕ . .[.]Π ΝΗ (vel ΚΗΡ) ΤΛ- ΜΕΤΕ[ΙΝ . . . .]ΤΕΙCΕΜΝ Schr. **2** ΠΕ . ΛΗ . . . . . Ε . . Gr. H. ΠΕΙΡΛ .[. .].[Λ]. Ε[.]Ν Schr. **4** ΟΤΙ et ΤΗ . . . . . Ν[Gr. H. ΟΤΙ et ΤΗ[ΝΤ (vel Π) . . Δ[Schr. **5** ΟΙΚΙΛΝ Gr. H², ΟΙCΙΛΝ Gr. H¹. ΟΚΙΛΝ Schr. **6** ΗΝ . . . .[. . . Gr. H. ΗΝ . .[10 litterae]ΡΕΙ[Schr. **8** ΕΙΝΖΗΛ pap. **9** ΤΡ .[Gr. H. ΠΝ[Schr. **10** ΛΠΛΝ[Gr. H. ΛΠΛΧ[Schr. **15** ΤΡΟΦΙΜΕ super verbo eraso incipiente a littera Φ: H. ΤΟΙΟΥΤΟΙ[H.

---

1 de servi nomine cf. introd. Totum fragmentum Strobilo attribuerunt Gr. H. Bl(ass.) v. 1—4 iuveni cuidam Leo **2** suppl. Schr. πε[π]λή[ρωται dub. Gr. H. **4** suppl. Schr. τῆ[ς τῶν] ν[έων Leo **8** suppl. Gr. H. **10** ἀπαχ[θ Schr. **15** suppl. Schr. **16** suppl. Schr. ἐπόη]σας K(oertius)

προσέτι δοκ]εῖς ἱλαρός γε, νὴ τὸν Ἥλι[ον,
εἶναι . . . . .]αρ . . . . . . ιν, ἀλλὰ .[
. . . .]. π̣α̣[.]. [.̣]. . . .[
. . . .]ι̣τ̣[. .]. . .[

fr. c = pap. Flind. Petr. 4

\- - - - - - - -

col. I. (Α.)]. ἐνταῦθ', ἵνα .[
ἀγα]θῶν οἷός ἐστι νυμφίωι.
(Δημέας)]ἡμεῖς μὲν ἤδη τοῦτό γε.
(Α.)]ἀλλά που τάχιστ' ἰδεῖν,
ἐνα]ντίως ἐκείνωι, Δημέα,
]ειας ὅτι διὰ τριῶμ μόλις
_ ν]τι καὶ χασμωμένωι
]τὸν στρατηγόν, νὴ Δία.
(Δημ.)]θως μὲν ἄλλην· ἐστὶ γάρ,
ὃ νῦν παραινεῖς, ἄδ]ικον εἰς ὑπερβολήν·
]ιναιος οὗτος ῥαιδίως
]. ταῦτα. τοιγαροῦν σὺ μὲν
δ]εῦρο καιμεγιεας ἔχεις
]ο̣ωμεν ἡμεῖς, οὐκ ἔχει.

21]ЄΝΤΑΤΟΙΝ .[Mah(affy)]. ЄΝΤΑΥΘΙΝΑ[ΤΙ Schr. **23** ΤΟ[. .]ΟΡЄ Mah. ΤΟΥΤΟΓ(correcta e Ρ)Є Schr. **26** ΤΡΙѠΝ Mah. ΤΡΙѠΜ Schr. **29**]ЄΙϹΑΛΛ Mah.]ΘѠϹ(vel fort. ΘѠ)-ΜЄΝΑΛΛ Schr. **31** litteram]Ι dispexit Schr. **32** ϹΥ . ΜЄΝ Mah. ϹΥΜЄΝ Schr. **33** ΤΡΟΚΑΙΜЄΓΙЄ . Ϲ Mah. Є(vel fort. (ΚΥΡΟΚΑΙΜЄΓ(vel Τ)ΙЄ(vel fort. ϹΤ)Α . Ϲ Schr. **34**]ΥѠΜЄΝ et ЄΧ[Mah.]Υ(vel fort. ΟΙ) ѠΜЄΝ et ЄΧЄΙ Schr.

---

17 δοκ]εῖς K. cetera e. g. addita. ἥλι[ον H. Cf. pap. Soc. Ital. 126 v. 55 sq. **21** erat fort. ἐλήλυθα ‖ ἐσπουδακὼς] ἐντ. **22** ἀγα]θῶν Schr. Sensus fort.: ut vobis ostendam, quanta copia bonorum sit sponso. **23** distribuit Schr. ὁρῶμεν vel sim. in initio supplendum **24** sensus videtur esse: necesse est illa bona (vel illum genetum) non accipere **25** ἐνα]ντίως Schr. **26** sq. Sensus fort.: quod per tres vix horas tolerare potes **29** sensus est: aliud nobis propone consilium **30** ἄδ]ικον Sudh. cetera e. g. add. Schr. **33** δ]εῦρο dub. Schr. **34** ὅτι π]οιῶμεν prob. Sudh. In initio δίκαιον vel. sim. Desunt inter v. 34 et fr. d col. I. versum primum pauci versus.

fr. d = pap. Hibeh 5 fr. a

col. I.

]τεσ . . εγυ . τεσ[
]δω . ωσυ . . σ . φ[
]υμῖν να . . αρ
]υοσ . . .
]ος καλα
ἀπολω]λέναι τινά.

[Χοροῦ]

(Στρόβιλος)]τὴν ὁδὸν
βούλ]ομαι χαίρειν, βοᾶν
]μοὶ ποιεῖ
ἀ]τυχημάτων
ἀ]πο[λ]υθείς.

\- - - - - - - -

desunt versus perpauci

c. II. pergit (Στρ.) νό[μι]ζε Λά[μπ]ιδος τρέχειν Ὀλύμπια·
ἐὰν δ[ι]αφύγ[η]ς, εὐτυχὴς ἄνθρωπος εἶ.
(Νεανίας) ὦ Ἡράκλεις, τί ποτ' ἐστὶ τὸ γεγενημένον;
(Στρόβ.) νῦν οἶδ' ἀκριβῶς, διότι τῆς οἰκουμένης

35]ΤΕC . . . . ΕΔ . Gr. H.]ΤΕC[Υ .]ΕΓΥ[C]ΤΕC (vel fort. Δ) Schr. 36]ΔΩCΩ . . . . . . Gr. H.]Δ (vel Λ) Ω . ΩCΥ-[. .]C[.]Φ[Schr. 37]. ΥΜΙΝ . . . . ΕΙ Gr. H.]ΥΜΙΝΝΑ . . ΑΡ Schr. 38]. ΤΙΤΑΧΑ Gr. H.]ΥΟC]ΑΧΑ (vel ΥΛΑ) Schr., lectio valde incerta 39]CΚΑΛΑ Gr. H.]ΟCΚΑΛ(vel fort. Μ)Α Schr. 41 unius versus spatium vacare: Gr. H. Ipse duorum versuum spatium vacare enotavi 46]ΠΟ . Υ . . C Gr. H.]ΠΟ . ΥΘΕΙC Schr. 47 ΝΟ . . ΖΕΑΛΙ . . . . . . ΤΡ Gr. H. ΝΟ . . ΖΕΛΑ[Μ .]ΙΔΟCΤΡ Schr. 48 ΕΑΝΔΙΑΦΥΓ . C Gr. H. ΕΑΝΔ . ΑΦΥΓ[Η]C Schr. 49 Ε . ΤΙ et ΝΟΝ Gr. H. ΕCΤΙ et ΝΟΝ Schr.

40 ὀλω]λέναι C. Fuhr ἀπολω]λέναι Schr. 41 [Χοροῦ] Schr., cf. introd. 42 sq. Strobilo attribui 43 βούλ]ομαι Schr. 45 sq. suppl. Sudh. εὐ]τυχημάτων Bl. 47 νό[μι]ζε Gr. H. Λά[μπ]ιδος Schr. Cf. ad nomen e. g. Pausan. 5, 8, 7. Praecesserunt fort. verba θᾶττόν σε δεῖν‖ Cf. Plaut. Stich. v. 306 ἀλ[ηθῶς νῦν] Bl. εὐδαιμονεῖν σέ γ', εἰ πέτεσθ' ἐπίστασαι ‖ νό[μι]ζε ἀλ[ηθῶς, ἢ] τρέχ. Ὀλ. Leo ἄλ⟨ε⟩ι[πτον] ⟨δὴ⟩τρέχ. Ὀλ. Gr. H.

ἱερὰ σαφῶς αὕτη ’στὶν ἡ χώρα μόνη,
κἀνθάδε κατ[ω]ικήκασι πάντες οἱ θεοί,
καὶ νῦν ἔτ’ εἰσὶ καὶ γεγόνασιν ἐνθάδε.
(Νεαν.) Στρόβιλε. (Στρόβ.) Ἄπολλον καὶ θεοί, τοῦ πνεύματος.
(Νεαν.) παῖ δυστυχές, Στ⟨ρ⟩όβιλε. (Στρόβ.) τίς κέκ[λη]κέ μ[ε;
(Νεαν.) ἐγώ. (Στρόβ.) σὺ δ’ εἶ τίς; ὦ κράτιστε τῶν θ[εῶ]ν,
ὡς εἰς καλ[όν] σ’ ἑόρα[κ]α. (Νεαν.) τί σ[ὺ βοᾷς ἔχων;
(Στρόβ.) σῶσον γ . [. . . . .]ε[
μ[; οὐδεὶς[; μ[
. III. (Στρ.) Κροίσ[ου σε γὰρ πεπόηκε πλουσιώτερον 62
ὁ Ζε[ὺς·
αυτ[; τοτ[; τ .[; πέραιν[ε ; ἐμοὶ δ[;

fr. e = pap. Grenfell. II 8 (b) fr. 2

[ἀκηκοὼς
γνώσει τόδ’ ε]ὐθὺς συλλαβῆς μιᾶς. (B.) τί; (A.) πῦρ.
(B.)]ι ὄνομα τί τοῦτο; (A.) πῦρ. (B.) ἀκήκοα.

---

51 litteras CT non bene dispexi **52** ΚΑΤ[Ο]ΙΚΗϹΑϹΙ pap. Litterae Ω spatium non sufficit. Incipit papyri Flind. Petr. col. II. a litteris ΚΑ[Schr., . .[Mah. **53** pap. Fl. P.: ΚΑ[Mah. ΚΑ[Schr. **54** pap. Fl. P.: ϹΤΡΟΒΙΑ[Schr. ЄΥΡΟΒΙΑ[Mah. ΑΠΟΛΛΟΝ Gr. H. **55** pap. Fl. P.: Ω (sic!) ΔΥϹΤ[(C) Mah. Schr. **56** pap. Fl. P. ЄΓΩ ϹΥ[Schr. . . . ϹΥ[Mah. ΤΙ pap. **57** pap. Fl. P. ΩϹЄΙϹΚΑΛ[Schr. . ΗϹΚΑΛ[Mah. ΤΙϹ[.]. .[. . . . . . . Gr. H. ΤΙϹ[Schr. **58** pap. Hibeh: ϹΩϹ[. . . . .]. Є .[Gr. H. —]Є[Schr. pap. Fl. P.: ϹΩϹΟΓΓ .[Schr. **59** pap. Fl. P.: Ο vel Μ Schr. **60** pap. Fl. P.: ΟΥΔЄΙϹ[Schr. ΟΥΔ[pap. Hibeh **63** ΟΞЄ[Gr. H., sed littera Ξ satis certa **70**]. ΟΝΟΜΑ Gr. H.]ΙΟΝΟΜΑ Schr. Post litteras ΤΙ spatium vacuum

---

42 κατ[ο]ικησασι pap. in κατ[ω]ικήκασι corr. Gr. H. κάτ[ο]ικ⟨οι⟩ πάντες ⟨ἦσαν⟩ Leo **54** τοῦ πνεύματος sensus est: spiritus me deficit! (Sudh.) **55** Στοβιλε pap. corr. versumque suppl. Gr. H. ὦ δυστυχές pap. Fl. P. **56** suppl. Gr. H. Cum Fr. Leone separavi verba σὺ δ’ εἶ τίς; a verbis ὦ κράτ. τ. θ., quae coniunxerunt Bl. Gr. H. **57** καλ[όν et ἑόρα[κ]α Leo. Cetera e. g. addita **58** ad σῶσον, si quidem est rectum, cf. e. g. Plaut. Curcul. 310 retine, retine me, obsecro **62** e. g. suppl. Sudh. Κροίσ[ῳ λαλῶ σοι καὶ Μίδᾳ καὶ Ταντάλῳ (= Philemonis fr. 189 Kock.) Bl. **63** suppl. Schr. **67** suppl. Gr. H. **68** sub littera ε unius litterae incertae vestigia **69** suppl. Sudh. ὄνομα λέγ’ ε]ὐθὺς Leo **70** ὄνομα τί τοῦτο Leo neglecto spatio, quod est post τί. ὀνόματι; A. τοῦτο. Gr. H. In initio erat fort. πῦρ; τὸ τ]ί;

]πε νίκαις ἀγαθὸς εἴ[ς] τὴν Ἑλλάδα,
ε]ὐλογῆσαι πλ . . αυσεδει . .[
] . . ς μικροὺς φο . . ρ' ἐφοδ[
]ν αλλεδελθω[.] ποτὲ ν[.

fr. f = pap. Hibeh 5 fr. b

- - - - - - - - - - -

col. II.
. .] . μωνο[
. . .]μαχα[
ὦ φίλτα[τ'
ποεῖς δικ . . .[
οὐθὲν τοιοῦ[το-
τ]αχὺν (?) δέ τις μ[
κ]αὐτὸς . . βε .[
τί] δ' ἔ[σ]τιν; . ε .[

fr. g = pap. Hibeh 5 fr. c

- - - - - - - - - - -

col. I.
] . ωπισα
ἐ]στί μοι
]ος κἀγὼ τί σοι
] . ωνα, πρὸς [θ]εῶν
τούτω]μ μὲν ἀνθρώπων ἅπα[ς

72]ΥΛΟΓΗCΑΙΠΑ . . ΑΥCΕΔΕΝ[Gr. H.]ΥΛ(vel Δ)ΟΓΗCΑΙΠΑ[ΟΙ]ΑΥCΕΔ(vel Χ)ΕΙ .[ΙΑ Schr. **73**]. CΜΙΚ et ΕΦΟΔΙ[Gr. H. ΤΙ]CΜΙΚ et ΕΦΟΔ[Schr. Inter ΦΟ et Ρ nulla littera longa erat **74**]ΝΑΛΛΕΔ . ΛΟΥ . ΠΟΤΕΝ Gr. H.]ΝΑΛΛΕΔΕΛΘ(vel Ε)[Ω .]ΠΟΤΕΝ[Schr. Littera Λ in Ε correcta est, vel vice versa iuxta v. **77** exstant litterae]. . . ΟΥ . **78** ΔΙΚΑΙΑ[scriptum non erat **80** . .]ΥΝ Gr. H. Litteras ΑΧ ligatas ante ΥΝ exstare credo, sed litterae Τ spatium vix superest **83**]. . ΠΙCΑ Gr. H.]. ΩΠΙCΑ Schr.

---

71. 72 εἴ[ς et ε]ὐλογῆσαι Gr. H. **74**]ν Ἑλλάδ' ἐλθ[ών propter metrum probabile non est **77. 79. 81. 82** ἔ[σ]τιν **84. 86. 87** (ἅπα[ς vel ἅπα[ξ) Gr. H. cetera add. Schr.

]. φ̣[.]σ̣ . . . ε̣ν . [. . . . .
]τ̣ρ̣ό̣φιμ̣ε φυ̣[. . . . .
]. α̣ν̣ . [.]ω̣ν̣

- - - - - - - - - - - -

fr. g

- - - - - -

col. II. . .].[.]. .[
ἐγὼ γὰρ̣ [
ἀ̣π̣ο[
σὺν .[
ἔφυς πα̣[τήρ
. . .[

- - - - - -

fr. h = pap. Hibeh 5 fr. d

- - - - - -

]τ̣ω̣[
]. π̣ο̣ρ̣[
π]λεισ̣τ[
]α̣σ̣ασα[
]ι̣σ̣εμ[
γ]ὐ̣μνό̣ν̣ [

fr. i = pap. Hibeh 5 fr. e

- - - - - -

]ωνα̣ .[
]ωναελ[
]ι τὶς ἡμῶν δ[
]ο̣ν ἡμᾶς πλ̣α̣ .[

- - - - - - - -

fr. k = pap. Hibeh 5 fr. f

- - - - - -

]. α̣ .[
]α̣τ̣ω[
]ν̣ π̣αν[. .]δ[
ἐπι]τεθύ̣μηκεν ε .[
].[. . .]ονε .[

- - - - - - - - - -

fr. l = pap. Ryland 16 (a) fr. 2

]λ̣υθεν ὁμ . .[
]ομην .[
]ε κε̣δ̣ν̣α .[
]σηλ̣ι̣ .[
]. αλουσενο̣[.]τ̣ . .[
]κ̣ά̣τ̣ω[.]. . . .[
]τ̣ας ἡμ̣ῖ̣ν [
]π̣η̣ι̣ τ̣[
] vacat

89]ΤΡΟΦΙΜΩΝ[Gr. H. ΤΡ̣Ο̣ΦΙΜΕ̣ΦΥ[Schr. 110 ΚΕ-ΝΕΩ̣[Gr. H. ΚΕΝΕ[Ị Schr.

---

95 πα[τήρ dub. Gr. H. 99 π]λεισ̣τ[Schr. 102 γ]υμνὸν Gr. H. 110 suppl. Gr. H. 112 fort. ἀπο]λυθέν

]ἡμῖν κα . .[
]χω .[

- - - - - - - - - -

fr. m = pap. Ryl. fr. 3

- - - - - - - - - -

]. .[. .].[.]ο[.]. .[
]. . ἐρημία . . λ . .[
]. εν[ο]υς ἐπιχ . .[
]. . . ος ταῦτα [
–]ός τις ἥκων χ[
]μα τρίτον εν .[

fr. n = pap. Ryl. fr. 4

- - - - - -

]. . τοὺς ε[
]υ γὰρ ο .[
]μμ .[

- - - - - -

fr. o = pap. Ryl. fr. 5

- - - - - -

]νη .[
]α λέγω[
]μυ[

- - - - - -

3. PAPYRVS GHÔRAN I

Septem huius papyri fragmenta asservantur in instituto papyrologico universitatis Lille. Reperta sunt in vico Ghôran in regione Fajûm. Saec. a. Chr. n. III. exeuntis. Edidit primum P. Jouguet in Bull. de Corresp. Hellénique XXX (1906) p. 103—123, adiuvantibus Frederico Blass et Udalrico Wilcken. Ibidem, quid de comoediae argumento et origine iudicaverit Ph. Legrand, ab ed. affertur (p. 122 sq.). In eiusdem v. d. libro, qui Daos inscribitur, haec fragmenta commemorantur pp. 15, 93 adn. 1, 257. Egit de iis A. Koerte in A. P. VI p. 229 sq. (cf. Demiańczuk: Fragm. adesp. nr. 17—20).

De comoediae argumento e reliquiis male conservatis non multum elucet, neque ordinem fragmentorum certum constituere possumus.

I. (VII.) Sed cum id quod septimum edidit Jouguet secundo et primo fragmentis eius anteponendum esse censeam, ab hoc incipiam.

In priore columna colloquuntur duae personae de fraude molienda. Recte Legrand cognovisse mihi videtur agi de puella quadam e manibus domini ea re liberanda, ut liberorum parentum eam filiam esse testimonio falso probetur. Sed cum alter colloquentium, fortasse amator puellae, facile hoc effici posse

---

125 –]. εν[ο]υς H. 127 fort. [ἀλλ' ἐψόφηκε τὴν θύραν ‖ δριμ]ύς τις ἥκων· χ[ρόψομαι — aut δριμ]ύς τις ἥκων χ[έκοφε τὴν θύραν

confirmet, alter propter rei periculum consilio uti non vult. Quod puella ea, quae in potestate lenonis videtur esse, Eleusine nata esse putetur (v. 6), bene quadrare ad Eleusinem Aegyptiacam, vicum suburbanum Alexandriae, ubi hominum libidinosorum locum fuisse Strabo (p. 800) rettulit, Sudhausius me docuit.

II. (II.) Cui fragmento secundum quod edidit Jouguet spatio quodam intermisso postponendum esse arbitror, cum in altera columna eius de eadem puella liberanda agatur. Nam iuvenis quidam narrat collocutori, quomodo servum, qui consilium suum probare noluerit, vituperaverit. Quem servum se vi vel dolo uti nolle ea de causa dixisse puto, quod puellam re vera liberam natam esse sciret. Nam iuvenis ille orationi suae haec addit verba: Sed si tantulum veri servus dixit, omnium civium interest servari puellam. Quid deinde, qui colloquuntur, facere constituant, intellegere non possumus.

Praesentem aliquem increpari censuit Jouguet et lenonem esse putavit, qui eum vituperet, cum valde glorietur, quod civis sit. Quam sententiam probare non possum. — In prioris columnae tredecim versibus male servatis patrem quendam querentem videmus, quod nemo fidum se praestiterit excepto verna Dromone. Nam de ipso quoque filio adoptato se scire dicit eum neque ab initio parentibus gratiam habuisse neque nunc reddere, cum puellam quam maxime auxilio carentem non adiuvet (v. 24 sq. a Sudhausio explicati sunt).

III. (I.) Puella ea, quam saepe commemoravimus, eo modo e manibus domini sui liberata videtur esse, ut a parentibus suis liberis agnita sit, cum in priore columna fragmenti eius, quod Jouguet primum edidit, per vestimenta puerilia agnoscatur a parentibus suis filia, quae olim perdita erat, cum ad mulierem hospitalem rogata missa esset. — Totum enim fragmentum qui respexerit, probabilius esse concedet, agi de filia quadam potius quam de filio, etiamsi quae adhibetur in v. 58 allocutio παῖ ad utrumque referri potest [cf. Ph. Legrand l. l. — formam γαμουμένη (v. 59) ad filiam, non ad matrem, referendam esse credo].

In columna posteriore parentes filiam fortuna sibi redditam in domum vicini cuiusdam inducunt qui Moschioni, fratri puellae, filiam suam se daturum nuptiasque paraturum esse promisit.

Pauca liceat hoc loco e coniectura addere: Cum nuptiae a parentibus praeparatae in novis comoediis vix unquam perficiantur, Moschionem recusaturum esse puto, ne illam puellam ducat. Immo eum amare eam puellam existimo, quae nunc soror eius facta est, ita ut verba puellae haec: ὁ Μοσχίων ἀδελφὸς ἐμός ἐστιν, πάτερ; terrorem eius exprimant (cf. etiam A. Koerte, l. l. p. 229, qui cum his fragmentis Moschionis in Pericir.

Menandrea amorem contulit). Sed forsitan Moschio re vera non sit frater eius, sed filius ille adoptatus, de quo in fragmenti II. columna I. actum est.

Deinde formula Χοροῦ actum finiri significatur.

Tum duae personae in scaenam prodeunt, quarum altera molestiam eius reprehendens ab altera postulat, ut tandem, quis sit et quid grave sibi dicere velit, pronuntiet; qui tergiversatur, cum iram illius timere videatur. Facile cum Ph. Legrand suspicatus sis hunc hominem dominum puellae de agnitione eius certiorem facere velle, sed certis argumentis firmari illud non potest.

De ceterorum fragmentorum ordine iam nihil dici potest; ergo retinui eundem, quem in prima editione Jouguet instituit ordinem.

IV. (III.) Mater quaedam a filia (vel filio) certior fit, quomodo amator quidam, quem paedagogus vituperaverit, coram puella amata ceterisque se gesserit. Et quae agant personae et de quibus agatur, sciri non potest.

V. (IV.) Servus quidam domino suo de puella quadam nuntium videtur afferre. Verbis δέδοικε, φησί, δεσπότην ξένο[ν probatur ea sententia nostra, puellam quandam e manibus lenonis liberandam esse (cf. Legrand l. l. p. 123).

VI. (V.) VII. (VI.) Occurunt nomina servi Donacis et meretricis Malthaces.

Perspicuum est nos comoediae argumentum parum cognoscere, nedum auctoris nomen et tempus invenire possimus. Jouguet de Menandri Hypobolimaeo cogitavit, sed argumenta, quibus nisus est, nimis incerta sunt.

Blassius (B. C. H. XXX p. 123) haec fragmenta non Menandro solum sed etiam comoediae novae abiudicavit et, ut semipoetica, mediae ea attribuere maluit. Sed si ea, quae de argumento cognovimus, respexerimus, quin novae comoediae fragmenta sint, non dubitabimus.

E versu 6. comoediam Alexandriae actam et a poeta Aegyptiaco scriptam esse concludi fortasse potest.

fr. I

col. I. (A.) . . . .]ων ἀπολεσάντων παιδίον,
ἢ κηδεμόνι] δόντων τρέφειν, ἢ τὸν τόπον,
ὅθεν εἰσίν, ἐγ]γεγραμμένων ἄλλως ἐκεῖ —
(B.) οὔκουν χαλεπ]όν ποτ' ἐστὶν οὕτω μαρτυρεῖν;

4 ante litteras ON minima quaedam vestigia dispexi, quae ad litteram Π quadrant

1—10 sermonem vivacissimum, quantum potui, distribui 1—4 desunt 11 fere litterae 1 in initio fuisse γονέων veri simile est. 2 suppl. Sudh. ἐκ]δόντων Bl(assius) fort. ἢ νέον ὂν ἐκ]δοντ. 3 ἐγ]γεγραμμένων Schr. ὅθεν εἰσὶν Sudh. 4 suppl. Schr.

(A.) μάρτυρα] τοιοῦτον ἄν τίς εὕροι πολλαχοῦ
ἐνταῦθ' ἐ]ν ἄστει. (B.) τοῦ δ' Ἐλευσίς ἐστι, καὶ
τίς ὁμήγ]υρίς που — (A.) τίς νοήσει, πρὸς θεῶν,
εἰ . . . . .]πεῖται δῆμος εἷς τις; (B.) οὐ ταχὺ
. . . . . μ'] ἀφελκύσαις ἄν. (A.) εἰ δὲ περιμενῶ,
οὐ σοῦ γενήσετ(αι)] ἔ̣τι λέγοντος ἑσπέρα;

- -

ol. II. πεζῆι σ[·
αὖθις λα[
ἀκη[χοὼς 14 τ̣ε[; 15 λ[; 16 σ[

fr. II

- - - - - - - - - - - - - - -

ol. I.]ο .[
]χ̣ολη .[.]λον
(Γέρων.) ἐξ ὅτου]περ ἐγενόμην
οἰ]κ̣ότριψ Δρόμων,
ἀεὶ δ' ἐτίμων αὐτὸν ὡ]ς εὐεργέτην·
πάντας δὲ τοὺς λοιποὺς] Δ̣ιόνυσος ἀπολέσαι·

---

5 sq. quattuor litterae in his versibus plus servatae quam in v. 1—4 (septem plus servatas esse indicavit J(ouguetus) 6 sq.]ΝΑCΤΕΙ et]ΥΡΙC J.]ΝΑCΤΕΙ et]ΥΡΙC Schr. 8 ΠΕΙΤΑΙ Bl. ΠΕΙΤΑΙ Schr. 9 ΑΦΕΙΛΚ J. ΑΦΕΛΚ Bl. ΑΦΕΙΛΚ Schr. (litt. ι deleta est) 10 ΕΤΙΛΕΓΟΝΙΤ J. ΕΤΙΛΕΓΟΝΤ Schr. 14 ΤΕ[Bl. Schr. 15 sq. Λ[et C[J. Λ[et C[Schr. 17]Ο .[J.]Ο .[Schr. 18 ΤΑΛΗ . . ΛΟΝ J. Bl. ΧΟΛΗ .[.]ΛΟΝ Schr. 20]ΚΟΤ W(ilcke)n]ΚΟΤ Schr. 21]ΥΕΡΓ. J.]CΕΥΕΡΓ. Schr. 22]ΔΙΟΝ J.]ΔΙΟΝ Schr.

---

5 sensum invenit J. (un tel temoin . . .), ad sententiam contulit Eubuli fr. 74 Kock. Ph. Legrand, Daos p. 93 adn. 1 6 ἐ]ν J. ἐνταῦθ' Schr. 7 suppl. Schr. (et quaenam contio — [sc. hoc credet] ?) 8 sensus est: si fallitur vel si commutatur vicus unus. Fuitne igitur Alexandriae δῆμος Eleusis? Cf. Schiff, apud Pauly-Wiss. s. v. Eleusis 4 9 μὲ Schr. Fort. λαλῶν μ'] ἀφελκ. an ὄκνου μ'] ἀφελκ.? 10 suppl. Sudh. Desunt litterae fere 14 γένοιτ' ἄν] Bl. 13 ἀκη[χοὼς vel ἀκή[κοα Schr. 19 ἐξ ὅτου]περ Bl. Loquitur senex quidam. Sententia v. 19 sq. fort. haec est: ex illo tempore, quo civis huius urbis (?) sum factus, fidum se mihi praestitit solus Dromo verna 20 ὠι]κότριψ Wn. 21 e. g. suppl. Schr. 22 suppl. Schr. ὁ] Δ. Bl.

οὐδεὶς γάρ ἐστιν ὑγ]ιὲς οὐδ' ἁπλοῦν φρονῶν.
σὺ μ]ὴν ἀνείρηκάς με νῦν . .
]τ' ἐπυθόμην, ὅτι
ἀπέδωκεν ἐξ ἀρχῆς τ]ὸ παιδίον χάριν
τοῖς ἐκτρέφουσιν τῶ]ν φιλανθρώπων κακῶς·
αὐτοῖς δίδ]ωσ' ὀλ[ίγο]ν τι· τὴν μὲν παρθένον
διακειμένην] νῦν οἶδεν ἐνδεέστερον — —

col. II. -

τρίτον τ' ἐρῶντα . . . ρ[.]γ . . ω . γο[
λέγοντα τούτους τοὺς λόγους ἐπε[ιθόμην·
"ἐμοὶ δὲ καὶ τούτωι τί πρᾶγμ' ἐστ[ίν"; λέγων
"μὴ τοῦτον ἡμῖν τὸν τρόπον λάλε[ι σύ γε·
τολμητέον γάρ ἐστιν". ἀλλ' εἴ[πε]ρ [μόνον
τούτων ἀληθὲς ὁ θεράπων τι [νῦν λέγει
ἅπασιν η[. . . . .] τοῖς πολίταις ἡ κ[όρη
οὐκ ἀλλοτρία· πρῶτον μὲν αὐτ . π[

23—25 primae litterae nunc perditae sunt **23**]ΙΕϹΟΥΔ et ΦΡΕΝΩΝ Bl. J.]ϹΟΥΔ et ΦΡΟΝΩΝ Schr. **24**]ΗΝΑΝ Bl.]ΕΙΑΝ J.]ΝΑΝ Schr. Post litteras ΝΥΝ (ΝΥΝ J.) exstant duo lineae rectae **25** litteram Τ dispexit Bl. **26**]ΟΠΑΙΔ Bl. J.]ΟΠΑΙΔ Schr. **27—29**]ΝΦΙ;]ΩϹΟΛ . . ΤΙ;]ΝΥΝΟΙΔ erant in fragmento hodie perdito **30** ΕΡΩΝΤΑ . . | |—. Ω . ΓΟ J. Bl. ΕΡΩΝΤΑ-[Ϲ] . . [Ρ. Γ] . . Ω . ΓΟ Schr. **31** ΕΜΕ vel ΕΜΟ J. ΕΜΟ Bl. ΕΠΕ[Ι Schr. (litterae Μ et Π similes sunt in hac papyro) **33** ΛΑΛ[J. ΛΑΛΕ[Schr. **34** tertio loco post ΕΙ exstat hasta directa ΕΙ . . | J. **35** ΑΛΗΘΕϹ J. ΑΛΗΘΕϹ Schr. **36** Η . . . . . ΤΟΙϹ J. Η[. Ϲ- . . Α]ΤΟΙϹ Schr. **37** ΑΛΛΟΤΡΙΑΠΡ . ΤΟΝΜΕΝΑΥΤ . . Ν J. Bl. ΑΛΛΟΤΡΙΑΠΡΩΤΟΝΜΕΝΑΥΤ . Π Schr.

---

23 οὐθὲν γάρ ἐστιν ὑγ]ιὲς οὐδ' ἁπλοῦν φρενῶν Bl. οὐδεὶς et φρονῶν Schr. **24** ἀνείρηκας scriptum esse pro ἀνήιρηκας cognovit Bl. σὺ μ]ὴν Schr. **26** sq. τ]ὸ J. cetera e. g. addidit Sudh. **28** ὀλ[ίγο]ν τι Schr. cetera e. g. addita **29** suppl. Sudh. **31** suppl. Schr. (illi, cum hoc diceret, persuadere id conatus sum dicens [λέγων v. 32]) ἐμο[ί Bl. ἐμὲ [σκόπει K(oertius) **32** τούτων pap., corr. Bl. ἐστ[ίν J. λέγων Schr. **33** λαλ[εῖ J. λάλε[ι σύ γε· Schr. **34** εἴ[πε]ρ [μόνον Schr. **35** [νῦν λέγει J., sed desideratur praeteriti temporis forma, cum servus non adsit **36** ἡ[μῖν] J. nimis breve est (etiam ἡμεῖν). ἧ[ν τάχα] conatus sum ἡ κ[όρη Schr.

προσηρ .[. .]τ[.]πω . εκαδ . . . ει[
οὐκ οἶδ' ὅτι λο . α . . . ιολλ[
κἀμοὶ τ[. . . . . .]τ . πλα[
μειρακι[. . . . .]ντ .[.]πορν .[

fr. III

I. (Πατήρ) π]τέρυξ χιτωνίσκου γυναικείου διπλῆι
ἔ]κρυπ[τε γὰ]ρ σῶμ', ἡνίκ' ἐξεπέμπομεν
πρὸς τὴν] ξένην σε, τὴν τότ' αἰτοῦσαν τέκνα.
. . . .]ον ἐστίν, ἀλλὰ τῶι βεβαμμένωι
. . . . μίτρα]τ' ἔχουσα χρώματος φύσιν
περὶξ ἰώ]δους, τοὐμ μέσωι δὲ πορφυρᾶς.
. . . . . ἵν' ἤ]δη κἀυτὸς ἐμβλέπω σε, παῖ,
ἐπεὶ γεγέν]ηται καιρός, ὡς παρ' ἐλπίδας
(Μήτηρ) . . . .]ημι λαμπαδηφόρου
. . . .]ντος ὑπεραγωνιῶν
(Θυγάτηρ) . . . . ἐσ]τί, μῆτερ, ἀλλὰ τί
οὐ μεταδίδως ὀνόμα]τος, ὃ νομίζω καλεῖν
ἥδιστον; (Μήτηρ) οὐκ ἔγωγε δυσα]νεκτὸν χρόνον

---

38 ΠΡΟCΗΙ . . . Τ . . ΠΩΗΕΚΑΔ . ΕΕ J. ΠΡΟCΗΡ Bl. ΕΚΑΔ etiam Wn. ΠΡΟCΗΡ[Δ . .]Τ[.]Π(vel Η)ΩΗΕΚΑΔ[ΟΕΤ]ΕΙ Schr. 39 ΟΙΔ . Ι . ΛΟ . Α . . . ΙΟΛΛ J. ΟΙΔΟΤΙΛΟ[Χ]Α . . . ΙΟΛΛ (vel Μ) Schr. 40 ΚΑΜΟΙΤ J. Τ[. . . . . .]Τ . . ΠΛΑ (vel Τ . ΠΗΛΑ) Schr. in fragmento minimo separato, quod ad hunc locum optime quadrat ? 41 ΝΤΙ . . ΠΟΙΝΙC J. ΝΤ[Ι .]ΠΟΡΝ[Ε Schr. 42 ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥ J. ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥ Schr. 43 . ΠΤ . . . . . . ΡCΩΜ Bl. .]ΚΡΥΠ[. . . .]ΡCΩΜ Schr. 44 ΝΤ . ΤΑΚΟΥ J. ΤΟΙCΟΥ Bl. ΝΤΟΤΑΙCΟΥ Schr. 45 ΕΝΕCΤΙΝΑΛΛΑ⁻Ω . Β (vel ΟΝΕCΤΙΝΑΛΛΟ) J. ΟΝΕCΤΙΝΑΛΛΑΤΩΙ Schr. 46] . ΤΕΧ J.]ΤΕΧ Schr. 49 ΗΤΑΙ Wn. J. ΕCΤΑΙ Bl. ΗΤΑΙ Schr. 50 ΛΑΜΠΑΔΗΦΟΡΟΥ J., sed ipse quoque lectionem certam esse confirmavit 54 litterae Ν reliquias dispexit Schr.

---

42 π]τέρυξ J. 43 suppl. Schr. 44 suppl. et corr. Schr. εἰς τὴν] ξένην (sc. χώραν) K. αισουσαν pap. οἴσουσαν Bl. 45 τεκμήρι]ον J. 46 μίτρα] e. g. Schr. 47 ὑφάσματι με]τέχουσα J. e. g. suppl. Schr. 48 ἤ]δη J. ἵνα Sudh. 49 e. g. suppletus 50 matri attribuit Schr. fuit φ]ημί, ut videtur 51 fort. χρόνου διὰ πα]ντός 52 (Θυγάτηρ) Schr. (Υἱός) J. ἐσ]τί Schr. 53 suppl. Sudh. 54 ἥδιστον Sudh. δυσα]νεκτὸν Schr.

τοῦτον νομίσασα, θύγατερ, ἐ]λπίσασά τε
βλέψειν σε, φιλτάτη, διέτριβο]ν̣; ἡ τύχη
εὐπραξίας δέδωκεν ἡμῖν σύ]μβολον·
ἀγαθῶν δὲ πρόφασις γέγονε τἀτύ]χημα, παῖ.
γ]α̣μουμένη
ἀλ]λὰ̣ γνωρίσηι
]λ̣λων τέκνα
παρ' ἐλπί̣δ]ας φανείς
]λ̣αβεῖν . [
]α̣ παιδίο[
]καλῶ̣ς
]κ[

- - - - - - - - - - - - - - - -

col. II. (Μήτηρ) ⟨ἴ⟩ωμεν εἴσω δεῦρ[ο· καὶ γὰρ Μοσχίων
ἅνερ, ἐνθάδ' ἐ̣σ̣τί[ν. (Πατήρ) τὴν κόρην δώσειν ⏑ –
ἡμῖν τε ποιήσειν ἑτοίμο[υς τοὺς γάμους
ἔφη προελθὼν ἐχθὲς εἰς ὁμ[ιλίαν.
(Θυγάτηρ) ὁ Μοσχίων ἀδελφὸ̣ς ἐ̣μ̣ός ἐ[στιν, πάτερ;
(Πατήρ) ἀδελφός· ἀλλὰ δεῦρο πρὸς [τὸν γείτονα,
ἡμᾶς γ̣ὰρ ἔνδ̣[ον] π̣ροσ[δ̣οκῶσ' οὗτοι πάλαι.
Χορ[οῦ.
Α. ἐμοὶ τί σὺ σπουδαῖο̣[ν ἀνακοινοῦσθ' ἔχεις,

---

56 ⅠΗΤΥΧΗ J. ΝΗΤΥΧΗ Schr. **58** ΗΜΑ J. ante litteram Η lineam transversam dispexit Schr. **59**]ΑΜ Bl. Schr. **63** post ΛΑΒΕΙΝ unius litterae vestigia vidi **65** ΚΑΛΩ[J. ΚΑΛΩϹ Schr. **66** fragmentum, quod continuit litteram Κ, non iam exstat **69** ΕΤΟΙΜΟ[non iam exstat **70** ΕΧΘΕϹΕΙϹΟΜ[J. ΘΕϹΕΙϹΟΜ[Schr. **71** ΕΜΟϹ J. ΕΜΟϹ Schr. **73** ΓΑΡ J. ΓΑΡ Schr. ΕΝΔ..ΠΡΟϹΔ Bl. J. ΕΝΔ[..]ΠΡΟϹ[Schr.

---

55 ἐ]λπίσασα J. Retinui quae sententiae explicandae causa in vv. 54—57 addidit Sudh. **57** σύ]μβολον J. **58** e. g. suppl. Sudh. Cf. Men. Κωνειαζ. v. 20 K. **59** suppl. Bl. **60** ἀλ]λά J. **62** παρ' ἐλπίδ]ας Bl. **67** ωμεν pap. corr. versumque suppl. Bl. **68** e. g. suppletus. Alteram versus partem patri attribui, matri continuavit Bl. In fine versus nomen aliquod fuisse puto (e. g. Λάχης) **69** sq. suppl. Schr. **71** suppl. Bl. **72** e. g. suppletus; potes τὴν οἰκίαν aut nomen proprium addere προσ[ίωμεν ταχύ K. **73** suppl. K. ἔνδ[ον] προσδ[έχονται Bl. Χορ[οῦ Bl. J. **74** suppl. Sudh. σπουδαῖο̣[ν ἢ τίς αὐτὸς ὤν Bl.

ὥστ' ἄξιον ταύτης [δοκεῖν ἂν τῆς ὁδοῦ,
ἣν κεκόμικάς με δεό[μενός μου τοῦ δρόμου
ἀεί τι μικρὸν ἔτι προέ[ρχεσθαι; τίς εἶ;
ἄξιον, ἀκριβῶς ἴσθι, γιν[ώσκειν τόδε.
(B.) τίς εἰμί; μὰ τὸν Ἥφαιστ[ον, οὐ πεύσηι. (A.) τί φῄς;
(B.) σπουδαῖον ἂν δέξηθι μ[
λαλοῦντα γάρ σε θηρι[ωδῶς
πρὸς τὸν τελώνην λίθι[νον
σ]πασάμενον εὐθὺς ημ̣[
. . . .]σ̣[. . . χά]ρις μο[ι

- -

fr. IV

- -

(Παῖς) ὦ μ]ῆτερ, [ο̣ὔ]τ[ω] κ̣α̣ὶ τὰ πολλὰ ἀκήκοα Ê
τού]του λέγοντος ἄρτι πρὸς τὸν δ̣εσπότην·
ὁ δὲ] κόκκινος γενόμενος ὑπανεδ̣ύ̣ε̣το
καὶ π]αντελῶς ἦν βδελυρός· οὐ σφόδρ' ἤρεσεν
. . .]ε̣ιν δέ, μοιχώδης δὲ μᾶλλον κατεφάνη

---

75 in voce ΑΞΙΟΝ littera Χ in Ξ correcta est (ab eodem scriba); in fine litterae Δ vestigia disp. Schr. **80** ΗΙΜ[J. Η̣Ι̣Μ̣ Schr., litterarum pars inferior videtur interiisse, sicut perditae sunt versuum 81—84 litterae ΕΘΗΡΙ|ΗΝΛΙΟΙ|ΕΥΘΥΣΗΜ‖ΧΑΡΙΣΜΟ **83** primae litterae ΗΛ potius videntur esse quam ΠΑ̇ **84** litterae C vel Θ vestigia dispexit Schr. **85**]Η̣ΤΕΡ . . Τ̣ . . ΑΙ J.]ΗΤΕΡ[Ε̣ .]Τ̇[. Κ]Α̣Ι̣ Schr. In margine ΙC J., ΙC Bl. ≘ vel Ê vel fort. ≘ propter lacunam **86** ΤΟΝ . ΕC⁻ΟΤΗΝ J. ΝΔΕCΠ Schr. **87** ΑΝΕΔΥΕΤΟ J. ΑΝΕΔΥΕ̇Τ̇Ο Schr. **88** Π]Α̣̇Ν̣Τ̇ et ΗΝ Schr.]Α̣̇Ν̣Τ̣ et Η̣̇Ν J. **89**]C̣ΙΝ J.]Ε̣ΙΝ Schr.

---

75 [γενέσθαι τῆς ὁδοῦ Bl. [δ̣οκεῖν ἂν τ. ὁ. Schr. **76** suppl. Sudh. δεό[μενός γ' ἑκάστοτε Bl. **77** sq. suppl. Sudh. προε[λθεῖν, ὥστε μοι et γίν[εσθαί τι δεῖ Bl **79** suppl. Bl. (δὲ pro φῄς) **81** θηρι[ωδῶς dub. Schr. θηρί[ον Bl. **82** λίοι pap. λίθ̣ι[νον Bl. **84** χά]ρις μο[ι Sudh. **85** μ]ῆτερ J. ὦ et [εἶ]τ[α] Bl. [οὔ]τ[ω dub. Schr. Ê = 500? **86** suppl. J. **87** sq. suppl. J. κοὐ π]αντελῶς Bl. **89** ἡμ]ε̣ῖν dub. Schr. πά]ε̣ιν Bl. displicet vox δὲ iterata

. . .]γ' ἐγκραγόντος . . τοπ . δ . . χωσα . . [
. .] . τοῦτον εἰς ϑ' ἡμῶν γενόμενος ἔβλεπ[εν
εἰς] τὴν κόρην, ἐλάλ[ει τ]ε τοῖς ἐγγὺς συχν[ά.

fr. V

col. II.]. μ[
ἐμαυ[τὸ]ν οὐ δω[
.]υσ[. . . . .] αὗται καὶ [
οὐκ εἶσε . ν[. . . .]. . ατ[
ἔδωκας . ν . · . .[.]ς ἀγαθὰ . αλ[
(A.) καὶ νῦν δραμὼν τὴν παῖδα κα[τέλαβον μόλις,
εἶ]ται γὰρ ὥσπερ ω . . τάτη μο[
(B.) τίς] ἐστιν; (A.) οὐκ ἐᾷς με κο . . . .[. .].
(B.) . . . οὐκ ἐᾷ δεχ . . κ . . ζωνυ[

---

90 ΝΤΟϹ Bl. ΤΕϹ Wn. ΑΤΟΠΟΔ . . ΧΩϹΑ .[Bl. Wn. J. ΝΤ[Ο]Ϲ . . ΤΟΠ . Δ . . ΧΩϹΑ . .[Schr. **91**]ΕΤΟ J. Bl. Π]ΙΤ vel Λ]ΙΤ vel]ΝΤ Schr. **92**]ΤΙΝ et ϹΥΧΝ[J. ϹΥΔΕ Bl. Ϲ]ΤΗΝ et ϹΥΧΝ[et litterae Τ] vestigia Schr. **93**]. Μ[Schr. incertas quasdam litteras exstare: J. **94** ΕΜΑΥ . . ΝΟΥΔΩ J. (litteras Μ et Ν disp. Bl.) ΕΜΑΥ . . ΝΟΥΔΩ Schr. **95** . . . . ΑΥΤ J. .]ΥϹ[. . . . .]ΑΥΤ Schr. **96** ΟΙΚ Bl. ΤΗϹΑΕ- . . . . ΞΑΡΑ J. ΟΥΚΕΙϹ(vel ΕΚ)Ε[Ι]Ν[. . . . .]. . ΑΤ Schr. **97** ΚΑ . . Ν . Ι . ΑΓΑΘΑ . . J. Bl. ΚΑϹ . Ν[ΟΙϹ . .]ϹΑΓ(vel ΕΤ) ΑΘΑ[Κ]ΑΑ[Schr. **98** ΚΑ[(vel ΚΟ[) J. ΤΕΔ[Bl. ΘΕϹ[Wn. ΚΑ[Schr. **99** Α .]ΤΑΙ Bl. J. . Ϲ]ΤΑΙ Wn. ΕΙ]ΤΑΙ Schr. ΩΞΟΙ- ΤΥΤΗ . . Χ J. ΩΞΟΚΗΤΗ Bl. Ω[ΞΟΙ]ΤΑ(vel Υ)ΤΗΜΟ[Schr. **100** ΗϹΕϹΤ Bl. . Ϲ]ΕϹΤ Schr. ΜΕΚΟΝΩΘ[J. ΜΕΚ[ΟΙΝΑϹ- . . . Ι] Schr. Spatium vacuum, quod post vocem ΕϹΤΙΝ enotavit Jouguet, altera litterae Ν parte, quae deest, expletur ΕϹΤΙ/ Ο pap. **101** ΔΕΔΕ(ΔΕΜΕ) . . Υ . ΚΩΝ J. ΔΕΧ[Ε .]Κ[ΑΚ]ΖΩΝΥ[Schr. In initio legi potest Τ[Ι]Ϲ

---

90 μέ]γ' ἐγκραγόντος Bl. fort. τοῦ]γ' ἐγκρ. **91** ἔβλεπ[εν et δ[ὲ J. εἰς J. Bl. εἰς ϑ' (i. e. τὰ) Sudh. **92** εἰς (vel ἐς) Bl. ἐλάλ[ει τ]ε J. συχν[ά Schr. σὺ δὲ — Bl. fr. V. col. I. exstant iuxta v. 100 sq. litterae]ωρων;]. . .;]ων **94** suppl. J. Idem personae A. attribuit **98** suppl. Schr. **99** εἶ]ται Schr. αὗ]ται Bl. **100** ἧς] Bl. τίς dub. Schr.

(A.) δ]έδοικε, φησί, δεσπότην ξέ[νον ⏑ –
]πτ̣̣ . ἐγγυητ[

- - - - - - - - -

fr. VI

col. I. - - - - - - - - - - - - -

].[.]γ̣[.]ι̣[. .]λ[
εἴ]πωμεν ταχύ
κ]ατὰ πόδας
]ν̣ φράσαι
]ησια Δόναξ
νῦ]ν̣ εἰσιὼν πρὸς Μαλθάκην

col. II. - - - - - - - - - - - -

τριτο[
. ν̣[
.]χ .[
ε . ετ[. . . . .]. πασ . ο . τ . .[
αὐτῆς θ' ἑταίρας ἡ κακ[
ἄλλ' ἔργον ἀρέσαι νυ̣[.]ε[

fr. VII

]θεῶν ἡγουμ̣[ένων
δι]ώ̣κω μικρ̣ὰ τω̣[
]ημ̣ένην ἐρ[
] Δόναξ φράσο̣[ν

---

4. PAPYRUS GHORAN II

Huiusce papyri quinque fragmenta asservantur in instituto papyrologico universitatis Lille. Reperta sunt in vico Ghôran in regione Fajûm. Pap. scripta est circa annum a. Chr. n. 200. Primum edidit P. Jouguet in Bull. de Correspond. Hellénique XXX (1906) p. 123—149, ubi lectiones emendationesque afferuntur virorum doctorum Fr. Blass, U. Wilcken, M. Croiset, (H. Weyl, Th. Reinach). Egit de iis, iterum textum

---

102 ΞΕΝΟ̣[J. exstat hodie ΞΕ̣[**103**]Π̣ΤΛ J.]Π̣Τ[Ι] Schr. **104** quattuor litterarum partes inferiores dispexit Schr. **105**]Π̣Ω̣ΜΕΝ Bl. **107**]Ν̣ΦΡΑ **108**]Η̣ΣΙΑ J., litterarum Π, Ν, Η reliquias certas vidit Schr. Spatium vacuum post]ΗΣΙΑ vidit J., ipse non enotavi **109**]Ω̣Ν vel]Ο̣Ν J. Υ]Ν Schr. **111** . . Ν[J. . ΑΝ[Bl.; . Ν[Schr. **112** Υ . Ι J. Χ(vel Λ) .[Schr. **113** . .]Ε̇ . ΕΤ Bl. J. Ε . ΕΤ[. . . . .]. ΠΑΣ[Η]Ο . Τ[ΕΙ Schr., exstant litterarum partes inferiores **115** ΝΗ̣ . Ε̇ Bl. Ν . . Ε J. ΝΥ̣ . Ε Schr.

---

102 suppl. Bl. **105** εἴ]πωμεν Sudh. **106** κ]ατὰ J. **109** νῦ]ν dub. Schr. **114** ἡ κακ[ῶς K. qui de Malthaca agi iure contendit; ἡ κακ[ουργία. Schr. **116** sq. suppl. Bl.

exhibuit Alfredus Koerte in Hermae vol. 43 (1908) p. 38—57 et in A. P. VI p. 230 sq., qui non pauca sanavit. (cf. Demiańczuk: fr. adesp. nr. 22—23 et P. Legrand: Daos p. 341 adn. 4).

Quattuor fragmenta a Blassio feliciter coniuncta sunt. Columnae secundae versum secundum totius comoediae centesimum fuisse adscripta littera ρ significatum est. Itaque cum singulae columnae 27 versus contineant, nostrum fragmentum a comoediae v. 72 incipere concludi potest. In verso papyri duo prologi inveniuntur, de quibus, cum ad hanc comoediam pertinere mihi non videantur, in appendice agam.

In prima columna secum loquentem videmus servum, qui a domina sua propter flagitium aliquod vituperatus esse videtur. E versibus 99 sq. apparet agi de filiae eius fuga. Magis quam dominam se timere servus dicit erum ipsum ex itinere reversum (cf. v. 166) omniumque rerum adhuc ignarum. Aut summa calliditate agendum esse aut omnia frustra incepta. Haec verba sunt secum deliberantis, ut assentiri non possim M. Croiset et A. Koerte, qui plures in scaena versari personas contenderunt. Accedit ad eum Phaedimus, quem amatorem puellae eius esse, quae domo effugit, cum e toto sermone tum e versibus 149 sq. apparet. Is servum modeste salutantem vehementer repellit ut rerum adversarum auctorem. Quid ei crimini det iuvenis, e v. 150 sq. apparebit. Servus respondet, non sibi oboedientem esse fortunam sed deis.

In versibus quattuordecim deperditis advenisse dominum servi et paulum secessisse Phaedimum, ne ab illo conspiciatur, inde apparet, quod in columnae secundae versibus primis patrem puellae, qui filiam suam domi non esse cognovit, miseram sortem suam conquerentem et e servo, quonam fugerit puella, quaerentem videmus (v. 99—104). Deinde dominus cum servo suo domum intrat. Qui postquam discesserunt, et Phaedimus ex eo loco, quo se abdiderat, prodit (104) et accedit amicus eius Niceratus, qui, cum illum non videat, se mirari dicit, quod nusquam conspicatus sit Phaedimum. Deinde postquam alter alterum conspexit, multaque secum locuti sunt, cum Phaedimus, quomodo eum salutet propter amicitiam priorem et perfidiam eius nuper cognitam se nescire dicat, eum incipiunt sermonem agere, qui usque ad finem nostri fragmenti continuatur. Multa autem in eo inveniuntur similia sermoni inter Pistoclerum et Mnesilochum in Bacchidis Plautinis (v. 534 sq.) habito (cf. etiam O. Schaffner, De aversum loquendi ratione in com. Graeca, diss. Giss. 1911, p. 20).

Phaedimus Niceratum inopinantem gravissime accusat, quod infidum se praebuerit. Nam cum pater puella amata se privaturus fuerit, Niceratum studuisse, ut eam ipse in matrimonium ducat (cf. v. 150 a Sudhausio suppletum). Frustra primo suspicionem falsam tollere conatur Niceratus. Sed cum tandem Phaedimum commoverit, ut se rem explicare sinat, accedit ad eos Chaerestratus, quem in portum miserat Phaedimus,

qui, quanto in errore versetur, Phaedimo se explicare velle dicit petitque a Nicerato, ut se relinquat (v. 105—179 distribuit A. Koerte).

Quomodo suspicio Phaedimi sit mota, facile cognosces: fugit in domum Nicerati puella, cum de patris adventu certior facta sit. Perspicuum est, Chaerestratum Phaedimo explicaturum esse, non sua causa suasisse Niceratum puellae, ut in domum suam fugeret, sed ut amicum suum adiuvaret puellamque a patre irato tueatur. Quod verbis patris ἐκεῖ νῦν ἐστιν, ὡς ἔοικε et responso servi ἐκεῖ (v. 102) domus aliqua significari videtur, quae in scaena est, bene quadrat ad domum Nicerati, quam in scaena fuisse e v. 180 concludi potest, in quo simpliciter dicit Niceratus εἰσέρχομαι, non addens, quae solent addere, qui in alienas domos intrant: δεῦρο πρὸς τὸν δεῖνα. Nunc etiam servo irasci Phaedimum ideo, quod consilii eum auctorem vel conscium putet esse, facile intellegitur.

Quintum fragmentum utrum initium columnae insequentis sit, quod et Jouguet et Blass putaverunt esse, necne, diiudicari non potest. Dubitavit de hac re Koerte, cum de narratione Chaerestrati, quam se facturum promittit, spectatores celare auctor vix potuerit, et in illo fragmento iam post tres versus actus finiatur (Χοροῦ).

Quid in actu insequente agatur, cognosci non potest.

Menandrum huius comoediae auctorem esse censuerunt Blass et Jouguet et Ph. Legrand, et Blass de comoedia eius, qui inscribitur Ἄπιστος cogitavit. Contra iure stilum huius fragmenti a Menandri genere dicendi abhorrere docuit Koerte. Desiderari in sententiis saepe ingenium eius et simplicitatem dicendi solitumque leporem (ut in v. 139 sq.). Praetereo enotavit formas αὐτοῖσι, quae a Menandro non adhibetur, et σαυτὸν, qua male utitur auctor in v. 147. Quod attinet ad rem metricam, ab usu Menandreo discrepant initium v. 101, ubi tribrachys in pede primo tribus efficitur verbis (cf. Uhle, De Menandri arte metrica, p. 35) et exitus v. 138 μεῖζον ἀγαθόν, ubi dactylus in pede quinto adhibetur eo modo, ut a verbo trochaico incipiat (cf. Rubenbauer, Der Bau der iamb. Trim. bei Menander, diss. Monach. 1912, p. 14 adn. 3).

Quae cum ita sint, cum Koertio licet conicere, poetam hunc nonnullis annis post Menandrum extra Athenas vixisse (De poeta Alexandrino cogitavit Wilamowitzius [ann. nov. 1908 p. 38]).

col. I. (Δοῦλος)]ἧττον, ὦ δέσποινα, σέ
δέδοικ' ἔγωγ]ε, τὸμ πατέρα δὲ τουτονί

---

72 sq. De numeris versuum cf. introd. 72 desunt tredecim fere litterae ἐν αἰτίᾳ γὰρ] ἧττ. Crois(et) secum loquitur servus. 73 sq. e. g. suppleti ad v. 74 cf. v. 166 sq. et introd. 73 ἐλεῶ 'πὶ τοῖσδ]ε Bl. ἔχοιμ' ἂν ἔγωγ]ε Crois.

τὸν ἀρτίως ἐλθ]όντα, τὸν τῶγ γεγονότων
οὐθὲν πυθόμενο]ν, ὡς ἔοικε, πραγμάτων.
]γος ἐστίν, ἢ μάτην
]τουτονὶ μὲν οὖν ὁρῶ
προσιόντα θᾶττο]ν. χαῖρε πολλά, Φαίδιμε,
ἥσθην μὲν οὖν ἔγω]γε ἀκούσας, ὅτι πάρει·
εὖ δ' ἐνθάδ' ἦλθες εὐ]θύς. (Φαίδ.) οὐ μή μοι πρόσει
ἐγγύς, πονηρέ. (Δο.).] διὰ τί; (Φαίδ.) τοῦτ' ἤρου με καὶ
τολμᾶις ἀπολωλε]κώς με προσβλέπειν; (Δο.) ἐγώ:
(Φαίδ.)]ς αὐτὸν εἶδες. ⟨Δο.⟩? ο . . . ἡ τύχη
τ]οῖς θεοῖς δέ. (Φαίδ.) μανθάνων

- -

desunt versus 14

col. II. (Γέρων) τίνος κελεύσαντ[ος; (Δο.) τίνος; ἆρ' οὐκ] αὐτὸς ἂν
P ἠνάγκασας τοιαῦτα ποιῶν· (Γέρων) Ἡράκλεις,

---

74 litteram O dispexit Schr. 75]ΝΩϹ et ΑΤΩΝ J.]ΝΩϹ et ΑΤΩΝ Schr. 76]ΤΟϹ vel potius]ΓΟϹ Bl. Wn.]ΓΟϹ Schr. 77 ΟΥΝ J. Bl. Wn. ΟΥΝ Schr. 79]Γ' ΑΚ J.]ΓΕΑΚ Bl. Wn. Ω]ΓΕΑΚ Schr. 81 spatium vacuum est ante ΔΙΑ 82]ΚΩϹ Bl. Wn.]ΚΩϹ Schr. 83 ΕϹΟ . . . ΜΗ J. Bl. Wn. ΕϹΟ[Υ]Ι[Μ vel Δ]Η Schr. [ΩΦΙ]ΛΗ dub. Bl. 84 ΜΑΝΘΑΝΩΝ Bl. Wn. (ΩΝ vel ΕΙΝ J.) ΝΩΝ Schr. 99 ΥΤΟϹΑΝ Bl. Wn. ΙϹΟϹΑΝ J. ΑΥΤΟϹΑΝ Schr. Inter litteras ΝΤ et ΑΥ lacuna est undecim fere litterarum 100 ΠΟΙΩΝ Bl. Wn. ΠΟΙΩΝ Schr. (ΠΟΙΕΙΝ dub. J.)

---

74 μάλιστα τὸν γέρο]ντα Bl. μᾶλλον ἔτι τὸν γέρο]ντα Crois. 75 suppl. Sudh. πάντων ἔτ' ἄπειρο]ν Bl. ἀρχηγὸν αὐτό]ν Crois. 76 παράλο]γος conatus sum κακοῦ δ' ἐλάττων ὁ λό]γος Bl. τί δὲ νῦν ὅδ' ἡμῖν ὁ λό]γος Crois. 77 τὸ πᾶν πέπρακται v. sim.; ἀγαθοῦ δοκοῦντος .] Bl. κόμπος· σιωπῶ .] Crois. 78 προσιόντα γ' ἡμῖ[ν Cr. θᾶττο]ν Sudh. Φαίδιμον ἄρ' αὐτό]ν Bl. 79 e. g. suppl. Sudh. εὖ ἴσθι τοῦτ' (?) ἐχάρην] γε Bl. σὲ γὰρ προσέμενον, ἄρτι] γε Crois. 80 εὖ δ' ἐνθάδ' ἦλθες e. g. Sudh. ἠκούσαμεν γὰρ εὐ]θύς. Bl. ἐκ τοῦ λιμένος νῦν εὐ]θύς. Crois. 81 ἐγγὺς Sudh. πονηρέ e. g. Schr. Reliqua lacunae pars spatio vacuo et punctis geminatis sufficit ἄνθρωπε μιαρέ (?) Bl. ἄπελθ'. (Δο.) ἔγωγε;] Crois. 82 τολμᾶις τεθαρρη]κώς Bl. Crois. ἀπολωλε]κώς Sudh. 83 unde servi verba incipiant, cognosci non potest τί γάρ; (Φαίδ.) εἶθε] σαυτὸν εἶδες. (Δο.) ο[ὐκ ἦν] ἡ τύχη Crois. 84 sensus est: non mihi obsequitur fortuna sed dis. ἔμοιγε δούλη τ]οῖς Crois. 99 κελεύσαντ[ος; Δο. τίνος; ἆρ' οὐκ α]ὐτὸς ἂν dub. K(oerte) κελεύσαντ[ος; Δο. τίνος; οὐκ ἐμ' α]ὐτὸς ἂν Crois. (τί δέ; τίν' οὐκ α]ὐτ. Bl.)

τί με πεπόηκας, θύγατερ; ἄρτι μανθάνω
τὸ πρᾶγμα· ἐκεῖ νῦν ἐστιν, ὡς ἔοικε; (Δο.) ἐκεῖ.
(Γέρων) οἷον πεποίηκας, θύγατερ; οὐκ ἂν ᾠιόμην,
θύγατερ· τί ταῦτα θύγατερ; (exeunt)
(Φαίδ.) ἆρ' ἀφί[στα]τ[α]ι;
(Νικ.) ὡς οὐκ ἀπήντων οὐδαμοῦ τῶι Φαιδίμωι,
αὐτὸς μεμένηκα δεῦρ' ἀναστρέψας πάλιν.
(Φαίδ.) /μὴ πολὺ διημάρτηκα τὸν Χαιρέστρατον
εἰς λιμένα πέμψας. (Νικ.) ἡμέτερος οὗτος φίλος
διαδ[. . . . . .]τ[. (Φαίδ.)] μετὰ τὸν οἰκεῖον πάλιν
. . . .]τα καὶ τίνα δεῖ τρόπον
αὐτῷ προσελθεῖν; (Νικ.) χ]αῖρε, [ἑ]ταῖρε φίλτατε,
περίβαλέ ⟨μ'⟩, ἱκετεύω. (Φαίδ.) τί χρὴ νυνὶ ποιεῖν;
ἡ μὲν συνήθεια, ἡ φιλία, [τὸ] διὰ χρόνου,

---

102 spatium vacuum parvum post vocem ΠΡΑΓΜΑ est **103** ΩΙΟΜΗΙ J. ΩΙΟΜΗΝ Schr. **104** ΤΑΥΤΑΘΥΓΑΤ.ΡΑΡΑΦ- . . . . ΙΙ vel Ι J. Bl. Wn. (ante ΑΡΑΦ fort. spatium vacuum) ΤΑΥΤΑΘΥΓΑΤΕΡΑΡΑΦΙ[. . .]Τ[.]Ι Schr. **106** ΝΗΚΕΝ J. ΝΗΚΑ Schr. ϹΤΡΕΨ Wn. ϹΤΡΕΨ Schr. **107** paragraphus linea obliqua ornata est **108** ΠΕΜΨΑϹ : ΗΜ fuisse in papyro testatur J. exstat nihil nisi Π[. .]Ψ[. .]· ΗΜ **109** paragraphum dispexit Schr. litterae Τ reliquias leg. Wn. Schr. **110** ΤΕΚ Bl. ΤΑΚ Schr. ΤΙΙΙΑΔΕΙ J. ΤΙΙΙΑΔΕΙ Schr. **111** ΧΑΙΡΕ.Τ J.]ΑΙΡΕ.Τ Schr. **112** ΠΕΡΙΒΑΛΕΙΚΕ.ΕΥΩ et ΠΟΙΕΙΝ J. ΠΕΡΙΒΑΛΕΙΚΕΤΕΥΩ et ΠΟΙΕΙΝ Schr. **113** primam litteram dispexit Schr. ΙΟΥ Bl. Wn. ΙΟΥ Schr. Α..Δ J. Α[ΤΟ]Δ Schr.

---

104 suppl. et Phaedimo attribuit Schr. (E loco eo, quo se adveniente sene abdidit, in scaenam redit.) ἆρα Φ[αιδίμω]ι vel Φ[αίδιμο]ν J. ἆρα φ[ωρατέο]ν vel aliud adi. verbale subesse putavit K. **104—115** omnia secum loquuntur personae **106** exclamationem esse contendit Bl. **107** scribendum esse: (με)μὲν ἥκω suspicatus est Sudh. **108** verba ἡμ. οὗτος φ. a Koertio iure Nicerato attributa sunt, a Bl. et Crois. Phaedimo neglectis punctis et paragrapho **109** erat fort. ἡμ. οὗτ. φίλος! διάδ[ηλός ἐσ]τ[ιν. Cf. Bacchid. Plaut. v. 534 sq. Alteram versus partem Phaedimo attribui **110** sensus est: post fidelem illum amicum (i. e. Chaerestratum) nunc video hunc infidum. Quid faciendum? τοῦτον δ' ὁρῶ· τί ταῦ]τα; conatus sum. δοῦλον· ἀπορῶ δέ, πῶς] τε καὶ Bl. Phaedimo ea continuans. Item ἔρωτ' ἐτράπετο· σκέψομ]αι Crois. **111** suppl. Schr. αὐτὸν προσειπεῖν; et ἑ]ταῖρε Bl. J. πεῖραν λαβεῖν νῦν; Crois. **112** ⟨μ'⟩ vel ⟨ὦ⟩περιβ. Bl. **113** suppl. Bl.

καὶ διότι μ'] ἠγάπηκε καὶ [πρίν] γ' ἦ̣ν [ἐμοὶ
[πιστός — desunt versus duo
]ησ[
]τ̣ί μήγ γε δή
ἑται]ρείαν ἁπλῶς
] . τε τῶι
]τότε.
(Φαίδ.) αὕτη 'στὶν εὐνοίας γ]ὰρ ἀπόδειξις φίλων.
γε]γονέναι
]ν . (Φαίδ.) ὑπερηκόντικας
] τοῖς πεπραγμένοις,
col. III. ὑπερεπιτηδείως διάκεισαι. ⟨Νικ.⟩ τί σὺ λέγεις;
(Φαίδ.) ἐμοῦ πρόνοιαν εἶχες; (Νικ.) οἴομαί γε δή.
(Φαίδ.) ἀνδρειοτέρους, νὴ τὴν 'Αθηνᾶν, νενόμικα
ὅσοι δύνανται τοῖς φίλοις ἀντιβλέπειν
ἀδικοῦντες ἢ τοὺς τοῖς πολεμίοις μαχομένους.
τοῖς μέγ γε κοινὸς ὁ φόβος ἐστί, καὶ καλὸν
ὑπολαμβάνουσι πρᾶγμα ποιεῖν ἑκάτεροι·
τούτοις δ' ὅπως ποτ' ἐπιτρέπει ⟨τὸ⟩ συνειδέναι
αὑτοῖσι θαρρεῖν, πολλάκις τεθαύμακα.
(Νικ.) πρὸς δὴ τί τοῦτ' εἴρηκας; (Φαίδ.) ὦ τάλας ἐγώ·
ὅσον διημάρτηκα τοῦ ζῆν· τοῦ βίου

114]ΓΑΠ J.]ΗΓΑΠ Schr. ΚΑ̣Ι J. ΚΑ[Schr. ΓΗΝ Bl. Γ . Ν J. Γ[Η]Ν Schr. desunt in fine litterae 3 **117**]Η̣Ϲ̣[Schr. **120**]Τ̣Ε J. Ι̣]ΤΕ Schr. **121** ΠΟΤΕ J. Bl. Wn.]ΤΟΤΕ Schr. **122**]ΑΡ Bl. Wn.]ΑΡ Schr. **123** ΓΟ Bl. Wn. ΓΟ Schr. **124** ΚΟΝΤΙ̣ϹΑϹ J. ΤΙΚΑϹ Schr. **126** post litteras ΚΕΙϹΑΙ spatium vacuum ΛΕΓΕΙϹ J. ΛΕΓΕΙϹ Schr. **128** .]ΝΔΡ J. Α̣ΝΔΡ Schr. **133** Π̣ΟΤ J. Π̣ΟΤ Schr.

---

114 e. g. suppletus ἰδεῖν· ὃς ἠ]γάπηκε καὶ [τότε] γ' ἦ̣ν [ἐμοὶ‖ μάλιστα πιστός (?) — Crois. πρόσρησιν ἠ]γάπηκε καὶ [στορ]γήν[τινα. Bl. **119** suppl. Bl. J. **122** αὕτη γ[ὰρ Bl. J. cetera e. g. addita **123** erat fort. τούτων δὲ τί σὺ δέδρακας; (Νικ.) οἶσθα γε]γονέναι γε]γονέναι Bl. J. (Νικ.) οἶδας γε]γ. K. **124** πάντων μέ σοι σύνεργο]ν e. g. Schr. πιστὸν φίλον με κατὰ πᾶ]ν e. g. K. **125** sensum esse: superavisti omnia praeclara amicitiae exempla cognovit K. Potes: Πυλάδην 'Ορέστην τ', οἶδα,] τ. π. vel ἅπαντας, ὦ πιστότατε,] τ. π. vel alia multa **126** ⟨Νικ.⟩ add. Bl. J. **127** vel εἶχες — ironice, ut antea **133** τὸ add. Bl.

τί γάρ ἐστιν ἡμῖν τῶν φίλων μεῖζον ἀγαθόν;
εἰ τοῦτο μήτ' ἔγνωκα μ[ήτ' ἐπίστ]αμαι
ὡς δεῖ θεωρεῖν, ἀλλὰ λα[νθάνουσί] με
οἱ μὲν ἐπιβουλεύοντ[ες, οἱ δ' ἄλλ]ως φίλοι
ὄντες, τί τὸ ζῆν ὄφελός [ἐστι; (Νικ.) πῶς λέγε]ις;
τί δ' ἐστίν, ὃ λελύπηκέ σε; [(Φαίδ.) ἤρου τοῦ]τό με;
(Νικ.) ἔγωγε· καὶ τεθαύμακα οὐ μετ[ρίως σ' ὁρ]ῶν
συντεινόμενον πρὸς ἐμαυτόν. [(Φαίδ.) οἶδας, εἰ]πέ μοι,
ἐρῶντα τῆς γυναικός ἀνακο[ινοῦν με πᾶ]ν
πρὸς σαυτόν, οὐθὲν τῶν ἐμα[υτοῦ πρα]γμάτων
κρύπτοντα; (Νικ.) πάντ', οὐκ [ἀντιλέγω σοι]· περίμενε.
(Φαίδ.) περίμενε; ταύτην τοῦ πατρὸς μ' ἀ[πο]στερεῖν
μέλλοντος ἠξίω[κας], οἶδ',[αὐ]τὴν [γ]αμεῖν.
(Νικ.) διαμαρτάνεις. (Φαίδ.) πῶς; οὐκ ἔμελλ[ε]ς λαμβάνειν
αὐτήν; (Νικ.) ἄκουσον, ὦ [μ]ακάριε — (Φαίδ.) ἀκήκοα.
(Νικ.) οὐκ οἶσθας — (Φαίδ.) οἶδα πάντα. (Νικ.) πρὶν [μ]αθεῖν; τίνα

---

137 ΑΓΑΘΟΝ Bl. ΑΓΑΘΟΝ Schr. 140 ΟΝΤ[J. ΟΝΤ[Schr. 141 Ο . ΕΛΟϹ J. ΟΦΕΛΟϹ Schr. lacunam 8 litterarum indicat J. 10 fere litterarum Schr. 142 ϹΕ J. Bl. Wn. ϹΕ Schr. 145]ΑΝ Bl. Wn.]Ν Schr. 147 ΠΑΝΤΟΥΚ J. ΠΑΝΤΟΥΚ Schr. spatium vacuum ante vocem ΠΕΡΙΜΕΝΕ viderunt Bl. Wn. Ipse non vidi 148 ΜΕ . . . ϹΤ J. ΜΑ . . ϹΤ Schr. 149 ΗΞΙΩ-Κ . . ΟϹΔΑΥΤΗΝ Bl. ΗΞΙΩ[Κ . . ϹΟΔ(vel ϹΟ . Δ)Υ . .]ΤΗΝ Schr. 150 ΟΥΚ . ΜΕΛΛ . . ΛΑΜΒ J. Wn. ΜΕΛΛ . ΕΛΑΜΒ Bl. ΕΜΕΛΛ[.]ϹΛΑΜ Schr. 151 ϹΟΝ . . ΑΚΑΡ J. ϹΟΝΩ . ΑΚΑΡ Schr. ΑΚΗΚΟΑ J. Α . ΗΚΟΑ Schr. 152 ΟΥΚ J. ΟΥΚ Schr. ΠΑΝΤΑ J. ΠΑΝΤΑ Schr. ΑΘΕΙΝ J. ΑΘΕΙΝ Schr.

---

137 ημων pap. correxit Bl. 138 sq. suppl. Bl. J. 140 ἐπιβουλεύοντ[ες, οἱ δ' ὄντ]ως Bl. J. ἄλλ]ως Cr. K. 141 suppl. et distribuit Sudh. [εἶναί μοι λέγε]ις Bl. ἔτ' ἂν εἶναι λέγο]ις Cr. [ἐν δυσθυμία]ις dub. K. 142 sq. suppl. Bl. J. 144 suppl. K. [(Φαίδ.) ὅστις εἰ]πέ μοι Bl. J. 145 ἀνακο[ινοῦν τὸ π]ᾶν Bl. J. με K. 146 suppl. Bl. J. 147 suppl. Schr. [οἶσθά πω νῦν] Bl. J. [ἐστὶ φροῦδα] dub. K. 148 suppl. Bl. J., qui primum verbum Nicerato continuaverunt, quod secundum papyrum Phaedimo attribuit K. 149 ἠξίω[κας Sudh. οἶδ,(α) dub. Schr. ἠξιωκ[ότ]ος [δ' αὐ]τὴν [γ]αμεῖν Bl. 150 suppl. Sudh. [ἔ]μελλ[ε] vel [ἔ]μελλ[ον] Bl. J. 151 (Νικ.) add. Bl. J. Papyri distributionem servavit Cr. [ὦ μ]ακ. Bl. J. 152 μ]αθεῖν Bl. J. οὐκ Bl. J. οὖκ pap. (i. e. ὃ οὐκ). Cf. Men. Sam. v. 55 (οὐθ' = ὃ ἔτι)

col. IV. τρόπον; (Φαίδ.) κατηγόρηκέ μοι τὰ πράγματα
ἀλλότριον ἡμῖν ὄντα σε. (Νικ.) ὦ τᾶν, Φαίδιμε,
ἐπ᾽ ἀρίστερ᾽ εἴληφας τὸ πρᾶγμα· μανθάνω
σχεδὸγ γὰρ ἐξ ὧν πρός με τὴν ὑποψίαν
ἔχεις· διὰ τὸ δ᾽ ἐρᾶν σε συγγνώμην τινὰ
ὅμως δίδωμι καίπερ ἀγνοούμενος.
(Φαίδ.) πείθεις μ᾽ ἀκοῦσαι τὸ παράδοξον τί ποτ᾽ ἐρεῖ[ς.
(Χαιρ.) οὐκ ᾠχόμην εἰς λιμένα· ἀπαντήσας με γὰρ
σύμπλους ἀνέστρεψέν τις εἰπών, ὅτι πάλ[αι
ἀπελήλυθεν δεῦρο: ἀπὸ σαω . . . ιτι[και
(Χαιρ.) τίς οὗτος; ὤ, Νική[ρ]ατ[ος] καὶ [Φαίδιμος
αὐτός γ᾽ ἔοικε. χαῖρε πολλά, Φαίδιμε.
(Φαίδ.) νὴ καὶ σύγ᾽, ὦ Χαιρέστρατ[᾽ εἰ . .]σεις φιλ[εῖ]ν.
(Νικ.) χειμάζομαι γὰρ οὐ μετρίως ὑπὸ τοῦδε ἐγώ.
(Χαιρ.) τί δ᾽ ἐστίν; οὐ δήπουθεν ἠγνόηκε, ὅτι —
(Φαίδ.) οὐκ ἠξίουν, Χαιρέστρατε, ὄντα μοι φίλον,
ὥς φησι — (Χαιρ.) παῦσαι, μηθὲν εἴπῃς, πρὸς θεῶν,

---

155 ΜΑΝΘΑΝ .(. .) J. ΜΑΝΘΑΝΩ Schr. 156 ΨΙΑΝ J. ΨΙΑΝ Schr. 159 ΠΕΙΣΕΙΣ J. ΠΕΙΘΕΙΣ Schr. ΡΕΙ[Wn. ΡΕΙ[Schr. 161 ΠΑΛΙΝ vel ΠΑΛΑΙ J. ΠΑΛ[Α . Schr. 162 ΣΑΩ- . . ΣΩΣΤΕΜΗ (litteram rotundam post ΣΑΩ J. Wn.) Bl. Wn. J. ΣΑΩ . . . ΙΤΙ[ΚΑΙ vel ΤΙ[ΜΗ Schr. Quarto loco etiam Ν legi posse credo 163 ΝΙΚΗ . ΑΤΕΚΑΙΜΗΝ . . . . Bl. Wn. J. ΝΙΚΗ- . ΑΤ . . ΚΑΙ . . . [Schr. 165 ΣΥΓΩΧΑΙΡΕΩΤΙΜ . . ΣΕΙΣΦΙΛ . ΙΝ J. Bl. Wn. (ΤΙΜ . . . . ΣΕΙΣ Bl. Wn.) ΧΑΙΡΕΣΤΡ[- -]ΣΕΙΣ- ΦΙΛΕΙΝ (vel ΦΙΛΙΝ) post coniecturam Koertii J. ΣΥΓΩΧΑΙΡΕ- ΣΤΡΑ[ΤΕΙ . .]ΣΕΙΣΦΙΛ[ΕΙ]Ν Schr. 167 ΗΚΕΤΙ J. ΗΚΕΟΤΙ (vel fort. ΗΚΕΤΙ) Schr.

---

155 μανθάν[ω suppleverant Bl. J. 159 πείσεις - - - ἐρεῖ[ς; J. Bl. πείθεις - - - ἐρεῖ[ς. Schr. 160 Chaerestratus adveniens haec secum loquitur. De mandato eius cf. v. 108 161 πάλιν Bl. J. πάλ[αι Schr. 162 agitur de patre puellae ex itinere reverso. Alteram versus partem Nicerati esse puto. ἀπὸ Σαῶ[νο]ς, ὥστε μή - Bl. 163 e. g. suppletus. Νική[ρ]ατε. (Νικ.) καὶ μὴν [Φαίδιμος Bl. J. 165 Χαιρέστρατ᾽, [οὐ σώ]σεις φίλον; K. fuisse: si dices te me amare velle, puto ([εἰ φή]σεις). Ad νὴ καὶ σύ γε cf. Menandr. Agric. 41 166 Nicerato attribuit Schr., Phaedimo Bl. J. K. 167 ὅτι pap. ut videtur ἠγνόηκέ τι; Bl. τί δ᾽ ἐστίν, οὐ δήπουθεν ἠγνόηκ᾽ ἔτι K.

Φαίδιμε. (Φαίδ.) τί δ' ἐστίν; (Χαιρ.) μεταμ[ελήσει σοι
(Φαίδ.) εὖ ἴσθι, βουλοίμην ἄν· ἐμὲ μὲν ῥάιδιον [τάχα
ἔσται μεταθέσθαι γὰρ μαθόντ', ἀ⟨λλ⟩' οὑτοσί —
(Χαιρ.) οὐκ ἂν ἐπιτρέψαιμ' οὐθὲν εἰπεῖν σοι παρών
ἄτοπον, συνειδὼς τὰ περὶ τοῦτον πράγματα.
εἰ γὰρ τοιοῦτοι τρεῖς γένοιντό σοι φίλοι,
οὐκ ἔσθ', ὅτι οὐ πράξαις ἂν ἕνεκα πίστεως.
ἀλλ' ἐκποδὼν ἡμῖν γενοῦ, Νικήρατε,
ἵνα μὴ παρόντος σου ποιῶμαι τοὺς λόγ[ους.
(Νικ.) εἰσέρχομαι. ⟨Φαίδ. (?)⟩ καὶ σὺ μετ' ἐμοῦγ[ε π]άρ[αγε καὶ
col. V. (?) Χαιρεστρατ . .[
ἐμ.]οῦγε· ὅμως δε[
αὐτός τ' ἐρῶ σοι τ[αῦτα
Χορο[ῦ
ἅπας τὰ μὲν οἰκε .[
καὶ τῆι προϋπαρχού[σηι
κ]αθὰ σὺ λέγεις . .[
πρὸς τῶν θεῶν [
προπετῶς ἐπιο[

---

170 deesse in fine 10 litteras censuit J. Loco fere duodecimo litterae unius vestigia, quae ad λ litteram quadrant, dispexit Schr. **172** ΜΕΤΑΘΕϹΘΑΙΓΑΡ J. ΓΑΡ Bl. Wn. ΜΕΤΑΘΕϹΘΑΙΓΑΡ Schr. ΝΤΑΔΟΥΤΟϹΙ J. ΤΑΔΟΥ Schr. **173** Ο . . . Ν J. ΟΥΘΕΝ Schr. **174** ΤΟΥΤΩΝ J. ΤΟΥΤΟΝ Schr. **176** ΠΙϹ- . . ΩϹ J. ΠΙϹΤΕΩϹ Schr. **178** ΤΟΝΛΟΓ[Bl. ΤΟΥϹΛΟΓ[.Υ. Schr. **179** ΜΟΥΓ . . . . J. ΜΟΥΓ . . ΑΡ . . . Ι Schr. fr. V. **1** ϹΤΡΑΤ J. ϹΤΡΑΤ[.Ι Schr. **2** ϹϹΟΜΙ . ϹΟΜΩϹΔ[J. . Μ]ΟΥΓΕΟΜΩϹΔΕ[Schr. **4** ΑΠΑϹΤ . Μ et ΚΕ[J. ΑΠΑϹ- ΤΑΜ et ΚΕ[Ι Schr. **5** litteram Υ legit Schr. **6** ΕΙϹ . . . J. ΕΙϹ[Χ. Schr. **8** ΕΠΙΟ vel ΕΠΙϹ J. Schr.

---

170 suppl. K. (vel fort. μεταμ[αθήσει γὰρ τάχα) (Φαίδ.) μετὰ μ[όνου γ' εἶναι μόνος J. μετὰ μ[όνου λαλεῖν μόνος Bl. Wn. **172** μαθόντα δ' οὑτ. pap. corr. K. ⟨εἰ⟩ δ' οὑτοσί Bl. J. **173** ο[ὐθὲ]ν Bl. J., sicut est in papyro **174** τουτον pap. τούτων Bl. J. **178** τὸν λόγ[ον Bl. τοὺς λόγ[ους Schr. **179** ⟨Φαίδ.⟩ vel ⟨Χαιρ.⟩ dub. add. K., versum e. g. suppl Schr. V. **2** suppl. Schr. Sensum explicavit J. hoc modo: ὅμως δὲ [εἰσίωμεν καὶ αὐτοί, εἶτα ἔνδον] Chaerestrati verba esse putat **3** e. g. suppl. Schr. Χορο[ῦ J. **4** οἰκε[ῖα Bl. **5** suppl. Bl. **6** κ]αθὰ J. **8** ἐπιο[ρκεῖν Bl.

οἷς τ' αὐτὸς ηλ[
ὑπολάμβα[ν
οὐχ εὐθὺς ὑπ[
οὔ σοι δὲ μᾶλλ[ον
οἵους προσήκ[ει
ἀγωνιῶ, πῶς η[
νὴ τὸν Δία τὸν σωτῆρα[
εἷς ἀποδέδειχ[ται
ταῦτ[α

---

5. PAP. OXYRHYNCH. 11

Asservatur in museo Britannico (pap. Graec. 740). Reperta est Oxyrhynchi. Saec. a. Chr. n. II. exeuntis. Primum ediderunt Grenfell et Hunt in pap. Oxyrhynch. vol. I (1898) p. 22—25, ubi triginta fere versuum textum restituere conatus est Fr. Blass. Egerunt de hac papyro Ud. de Wilamowitz-Moellendorff in G. G. A. 1898, p. 695 et Gu. Croenert in A. P. I p. 113 et Ph. Legrand, Dâos, p. 142 (adn. 4), p. 162 (adn. 2) (cf. Demiańczuk, fragm. adesp. nr. 25).

In priore columna iuvenis quidam, qui sponsalia, quae cum nobilis et divitis viri filia fecit, propter amorem puellae alicuius peregrinae solvere constituit, cum Davo (cf. v. 30) servo colloquitur, qui hoc consilium valde vituperat.

Qui sermo in alterius columnae initio continuatur (usque ad v. 29). Deinde servus a domino suo relictus desperandum sibi non esse dicit, sed in gravissima hac re specimen edendum audaciae et calliditatis (cf. Wilam. l. l.). Tum Simo (v. 43 in marg.) senex ex agris adveniens nuptias parari iubet. Is, ne res ab alio quodam homine perturbetur, timere videtur.

De Menandro auctore cogitaverunt Blassius et Grenfell et Hunt (l. l. p. 22 sq. Γεωργός?), dubitavit Wilamowitzius propter vocem βινεῖν.

Sed quicumque hos versus perlegerit, multis modis argumentum simile esse Andriae Terentianae cognoscet. Occurrunt eadem nomina

---

9 ΟΙϹΤΑΥΤΟϹ ¦ΡΜ (? ? ?) J. ΟΙϹΤΑΥΤΟϹΗ(vel ΙΡ)Λ Schr. 11 ΥΠ[J. ΥΠ[Schr. 12 Ο . ϹΟΙ vel ΩϹϹΟΙ J. ΟΥϹΟΙ Schr. 13 ΗΚ[J. ΗΚ[Schr. 14 ΠΩϹΠ[J. ΠΩϹΗ[Schr. 15 ΤΟΝϹΩΤΗΡΑ J. ΤΟΝϹΩΤΗΡΑ Schr. 16 ΔΕ . ΔΟΙΚ(vel ΔΕΔ(Ξ)ΟΙΚ J. ΔΕΔΕΙΚ Schr. ΕΙϹ′ pap.

---

10. 12. 13 suppl. J. 16 εἴ σ' ἀποδέδειχ[ται J. εἷς Schr.

Davi servi et Simonis senis; deinde quae aguntur utroque loco eadem fere sunt: iuvenem videmus pro puella desponsata peregrinam (cf. v. 25 τῆς ξένης et Andr. v. 439 hospitae) amantem et in matrimonium ducere cupientem, Davum servum adiutorem eius et deliberantem de domini consilio, Simonem nuptias parantem. Accedit quod sponsae pater utroque loco diuturna amicitia cum Simonis familia coniunctus est (cf. v. 8 sq. et Andr. v. 538 sq.). Tum similes habes sententias Davi deliberantis hanc:

v. 34 αὐλ]ητριδίου γὰρ συμπο[τικοῦ ⏓ – χάριν,
καὶ βουκολῆσαι δεσπό[την ἀπράγμονα
ἔστιν νεωνήτου.

et Simonis Terentianae illam:

582 ego dúdum non nil véritus sum, Dave, ábs te,
ne facerés idem,
quod vólgus servorúm solet, dolís ut me delúderes,
proptérea quod amat filius.

Multa igitur similia inveniuntur, sed in aliis rebus magnae deprehenduntur discrepantiae. Ac primum quidem auctor id, quod spectatores de argumento scire vult, eo modo profert, ut iuvenis servum de consilio suo certiorem faciat, quod probare ille diu cunctatur, in Andria autem Terentiana per Simonem de filii amore certiores fiunt, quod Menandrum imitatum fecisse Terentium tradit Donatus ad prol. v. 14, et ab eodem Davus frustra deterretur, ne filium adiuvet, cuius consilium ab initio probat.

Deinde in hac comoedia puella amata cum viro aliquo improbo est (v. 27; fortasse cum lenone), cum in Terentii Andria cum puella quadam, quae soror credita est, venerit. Tum hic dotis pars antecepta est (v. 12), et Simo ex agris advenit (v. 44), quae res in Andria non inveniuntur. Denique fratrem eum, qui in v. 50 commemoratur, eum esse, qui ad Andrum insulam appulsus ibique mortuus sit, vix credo.

Quae cum ita sint, fragmentum hoc ex Andria Menandrea servatum esse non potest, cum tantae discrepantiae comoediarum Terentianarum commentatores non fugerint, etiamsi ignoramus, quomodo exemplaribus Graecis usi sint poetae Latini.

Sed scripsit Menander simillimi argumenti comoediam Perinthiam. Neque etiam ex hac comoedia servata haec esse inde apparet, quod, quid secum deliberaverit Perinthiae Davus, apud Photium Berol. p. 5 et Suidam s. v. ἀβέλτερος invenitur, et quod domino Davi nomen Laches est, et quod sermone inter senem et uxorem eius habito argumentum explicatum esse e Donati commentario ad Andr. prol. v. 14 scimus.

Restat igitur, ut poetam aliquem his fabulis Menandreis usum nostram comoediam composuisse arbitremur. Nomina Davi et Simonis,

cum et ab hoc poeta et a Terentio usurpentur, deprompta esse e Menandri Andria credo.

De nomine et aetate huius poetae non habeo, quod dicam, nisi quod Athenis fabularum Menandrearum imitationes personarum nominibus servatis actas esse verisimile non est, nisi multis annis post Menandrum.

col. I. .....(Τρόφιμος).]εβίνησα, ἐρεῖς. (Δᾶος) ὦ Ἡράκλεις,
κἂν μὴ λέγω, π]ῶς αὐτὸν οἴσειν προσδοκᾷς
τὰ πεπραγμέν᾽] ἢ τίνας λόγους μετὰ ταῦτ᾽ ἐρεῖν; :
(Τροφ.) τί γάρ; (Δα.) πυθόμεν]ον ταῦτα; καὶ φυλαρχίας
.... πάλ]αι νῦν τε· ἀδόξῳ [γ]ὰρ ἐφάνη
κακῶς θυγατ]έρα σοι συνοικίζων τότε.
τύχοι δ᾽ ἂν] εἰπών, ὅτι καλῶς μὲν εἶχ᾽ ἴσως
αὐτῷ χάριν] τῆς ἐκ παλαιοῦ γενομένης
οἰκειότητος] τῶν τε δοξάντων τότε,
αὐτὸς δὲ νῦν οὕ]τως ἐβουλεύσω· καλῶς·
ἴσως μὲν οὖν φ]ανήσεθ᾽ ἕτερο[ς] ἄξιος
τῆς παρθένου· προ]ικὸς δὲ προύλαβες μέρος.
...........] ἴσως; (Τροφ.) ἐμαυτόν. (Δα.) ἴσθ᾽ ὅτι
φήσει τάχ᾽] οὗτος· "ποσάκις ἐπὶ τὴν οἰκίαν

5]ΛΙ vel ΛΙ vel fort. ΜΙ Gr. H.]ΛΙ vel]ΛΙ Schr. 12]ΙΚΟC Gr. H.]ΙΚΟC Schr.

1 οὐ γάρ, ὡς ἐγώ ‖ τὴν παρθένον] ἐβ., ἐρεῖς prob. Wilam. τί δ᾽, εἰ ‖ τ. π.] ἐβ., ἐρεῖς; (vel sim.) nimis barbare esset dictum κόρην δέ τιν᾽] ἐβ. Bl. εβεινησα pap. 2 κἂν μὴ λέγῃς, π]ῶς Bl. λέγω Schr., sed fort. exclamat τῆς ἀδικίας! 3 suppl. Schr. τὸ παραυτίκ᾽] Bl. 4 dub. suppletus. Sententiam vv. 4—12 hanc fere esse puto: Iuvenis: Quidnam dicet? Daos: Si hoc compererit et si nunc iterum, sicut iam antea, periculum ei imminebit, ne munere φυλαρχίας privetur? Nam iam tum, cum tibi, iuveni ignobili, filiam suam despondit, reprehensus est. (Quo magis nunc reprehendetur, si eam relinquis?) Sed licet ille effugiat opprobrium dicens, se propter amicitiam diuturnam recte fecisse teque nunc demum malos mores ostendisse, et licet alius quispiam reperiatur dignus filia, tu vide, quomodo dotis partem, quam antecepisti, reddas 5 ἀδόξῳ [γ]άρ Sudh. ἀδόξω[ς] ἄρ᾽ Gr. H. πάλ]αι dub. Schr. 6 καὶ τὴν θυγατ]έρα Bl. κακῶς Schr. 7 τύχοι δ᾽ ἂν] Schr. τύχοις ἄν] Bl. 8 suppl. Schr. φιλίας θ᾽ ἕνεκα] Bl. 9 suppl. Schr. τὴν παῖδα γῆμαι] Bl. 10 dub. suppletus. ὅμως γε μὴν οὕ]τως Bl. 11 φ]ανήσεθ᾽ ἕτερο[ς Gr. H. ἴσως μὲν οὖν Sudh. πόθεν οὖν ποτ᾽ ἀνεφ]άνης ἔθ᾽ ἕτερος Bl. 12 τῆς παρθένου Schr. παρὰ σοῦ μαθεῖν· προ]ικός Bl. 13 Sensus fort. Quem hoc negaturum (abiuraturum) esse dicis? ἀλλ᾽ ἐντρέπει τιν᾽] Bl. 14 sq. suppl. Schr., interpunxit Sudh. 14 ἐροῦσιν] Bl.

παρεγίνεθ' ἡμῶ]ν", οἵ τε τούτου γνώριμοι
φήσουσιν· "οὐκ] ἔδει συνελθεῖν. οὐκ ἔδει
ποιεῖν . . . . .]ως ταῦτα". καὶ παραπείσεται
οὕτω δικαστὰς] "οὐδὲν αἰσχύνει" λέγων
"φίλους, τίν' αἰσ]χυνεῖ γάρ"; ἔσται τ' οὐ φ[υγεῖ]ν
σοὶ τοὺς λόγους] τῶν ἐγκαλούντων ουτο . . . ν
. . . . . διελέγξο]υσι(ν) προσκαθημένοι
]ες κύκλῳ·
τότ' ἀποβαλεῖς τὸν θυμόν. (Τροφ.) ἀλλ'] ἐναύσομαι.
(Δα.) πάντως δὲ τοῦτ' ἀδύνατόν ἐσ]τιν. (Τροφ.) ἀλλ' ὅμως
δεῖ καρτερεῖν μ'. (Δα.) ἆρ' οὐχ ὁρᾷ]ς τὰ τῆς ξένης;
. II. (Τροφ.) ἐ]στίν τι παιδισκάριον ἀ[στεῖον πάνυ.
(Δα.) ὁ] δ' ἑταῖρος οἷος. ἀνατέτρα[πται πάντα σοι,
ο]ὐδ' ἂν θεῶν σώσειεν ὑ[μᾶς οὐδὲ εἷς.
(Τροφ.) σ]ώσουσιν. (Δα.) εἶεν· καταλ[ιπών μ' ἀπέρχεται.
ν]ῦν οὐ πεσόντα, Δᾶε, χρ[ή σ' ἀπελπίσαι·
ἀ]νανδρία γὰρ τοῦτό γε· ἀ[λλὰ πάντα δὴ
δε]ῖ πρότερον ἐγχε[ι]ρε[ῖν, ὅπως σε γνωρίσῃ

15 ΟΙΤΕ Gr. H. ΟΙΤΕ Schr. 17]ΩC Gr. H.]ΩC Schr. 19 ΓΑΡΕϹΤΑΙΤ'ΟΥΦΑϹ[.]Ν (vel ΦΑΟ[.]Ν) Gr. H. ΓΑΡ . ΕϹΤΑΙΤ'ΟΥΦΑΟ[.]Ν vel ΦΥϹ[.]Ν Schr. Inter litteras C et N aut una littera magna aut duo litterae parvae desunt 21]ΥϹΙΝ Gr. H.]ΥϹΙΝ Schr. 30 ΔΑϹΜ[vel ΔΑϹΧ[vel ΔΑΟΝ[Gr. H. ΔΑΕΧ[Ρ Schr. 31 ΤΟΥΤΟΓΕ .[Gr. H. ΤΟΥΤΟΓΕ · Λ[Schr.

15 ἦλθ', ἣν ἔχουσι]ν οὔτε τούτου γν. Bl. 16 suppl. Schr. οὐθ' οἷς ἴσως] ἔδει Bl. 17 πράττειν λαθραί]ως Bl. ποεῖν propter spatium Schr. 18 suppl. Sudh. αισχυνεί· λεγων pap. πολλοῖς λόγοις, οἷς] Bl. 19 αἰσ]χυνεῖ Gr. H. τίν' Schr. φίλους Sudh. τἀναντί' αἰσ]χ. Bl. φ[υγεῖ]ν dub. Schr. 20 e. g. suppl. Schr. In fine exemplum eiusmodi reprehensionis datum esse suspicatus est Sudh., ut "οὗτο[ς κτλ. 21]υσιν pap. litteram ν deleverunt Gr. H. διελέγξο]υσι e. g. Schr. 23 suppl. Schr. coll. Axiochi p. 371 E: τὸ θάρσος τῆς ἐκεῖσε (sc. εἰς Ἅιδου) πορείας ἐκ τῆς Ἐλευσινίας ἐναύσασθαι 24 sq. e. g. suppl. Schr. 26—33 primas litteras add. Gr. H. 26 ἀ[στεῖον σφόδρα Bl. πάνυ Schr. (cf. Menandr. Sam. v. 149) 27 ἀνατέτρα[πται, κοὐδ' ἂν εἷς Bl. πάντα σοι Sudh. 28 ὑ[μᾶς Schr. οὐδὲ εἷς in hunc versum transposuit Sudh. νῦ[ν ἔτ'. (Β.) ἀλλ' ὅμως Bl. 29 ηεν pap., corr. versumque suppl. Bl. 30 χρ[ή Schr., cetera e. g. add. Sudh. 31 [ἀλλὰ πᾶν ποιεῖν Bl. πάντα δή Schr. 32 δε]ῖ πρ. ἐγχε[ι]ρε[ῖν θ', ὅπως νομίσῃ μέ τις Bl. σε γνωρίσῃ Sudh. κα]ὶ Gr. H.

μ]ὴ τὸν τυχόντ᾽ εἶναι· τ[ὸ δὲ πρᾶγμ᾽ ἱκανὸν πάνυ.
αὐλ]ητριδίου γὰρ συμπο[τικοῦ ⏓ – χάριν
κ]αὶ βουκολῆσαι δεσπό[την ἀπράγμονα
ἔστιν νεωνήτου· μεμ[
ἅπαξ ποτ᾽ ἢ δίς· ταῦτα δ᾽ [οὐκ ὀλίγης τινός
δεόμενα φροντίδος [φυλακῆς τε φαίνεται.
ἀλ]οὺς τις ἂν τίσ[αι .]ε[
ἔπ]αινον εὑρὼν ἢ πλ[· ὅμως
διασωστέον τὸν τρόφ[ιμον·
συ]ντάξομαι, ταῦθ᾽ ὃν [τελευτήσει τρόπον.
Σίμων. στεφανοῦσθε· ἕτοιμα [πάντα· δεινὸν τῆς ὁδοῦ
τὸ μῆκος· ἐξ ἀγροῦ με[τήγαγον τράγον
ὑμῖν· πέραινέ μο[ι τὸ θῦμα, Παρμένων (?)
κα]ὶ θυμία· καὶ δεῦρο π[ῦρ φερέτω ταχὺ
π]α[ι]δάριον ἐπὶ τὸν [βωμόν· οὐκ ὀκνητέον.
ἀγωνιῶν γὰρ καὶ δεδ[ιὼς ἐλήλυθα
μὴ ταὐτὸ πάλιν οὗτο[ς
ἀδελφὸς οἴχηται π[.]τ[ο

---

33 extrema littera Τ potius quam Π **35** ΕΜΒΟΥ Gr. H. Κ]ΑΙ Schr. **39** ΤΙϹ .[. .]Ε Gr. H. ΤΙϹ .[. Μ]Ε[Schr. **42** ΘΗΝ Gr. H. ΘΟΝ Schr., litterae Η spatium non sufficit **43** .]ΥΜΩΝ Gr. H. ϹΙΜΩΝ Schr. **44** ΜΗΚΟϹΕΞ Gr. H. ΜΗΚΟϹ · ΕΞ Schr. **45** ΥΜΙΝ Gr. H. ΥΜ valde incertae **46** extrema littera aut Τ aut Π **47** post litteras ΤΟΝ unius litterae vestigia dispexi, quae ad Β quadrant **50** ΑΔΕΛΦΟϹ Gr. H. ΑΔΕΛΦΟϹ:ΟΙ Schr. Puncta parva quid significent, nescio Τ[.]Τ .[vel ΠΤ .[Gr. H. ΠΤ[vel potius Τ[.]ΤΟ[Schr.

---

33 suppl. Schr. (res est maxime idonea ad demonstrandam calliditatem) **34** αὐλ]ητριδίου γὰρ συμπο[τικοῦ Bl. κλέψαι (vel ψεῦσαι) χάριν dub. Schr. **35** suppl. Schr. coll. Perinth. v. 13 K. **36** de minore huius rei periculo actum est, ut in v. 39 sq. de Davi maiore. Fort. supplendum est μεμ[αθηκὼς (sc. ὁ δεσπότης) **37** suppl. Bl. (vel μετρίας) idem [ἐστὶ μάλα συχνῆς **38** suppl. Sudh. **39** ἀλ]οὺς Wil. τίσ[αι μ]ε[γάλην τιμήν, πολύν dub. Schr. **40** ἔπ]αινον Gr. H. ὅμως Schr. **41** τρόφ[ιμον Gr. H. deinde haec fere secuta esse puto: minime respiciens **42** συ]ντάξομαι Gr. H. Quo verbo significari hoc: cum eo consistam, contendit Sudh. Wil. hunc versum ita explicavit: Ich vollende dies, oder gehe zu Grunde **43—44** suppl. Schr. **45** μο[ὶ Schr. τὸ θῦμα, Παρμένων (vel aliud servi nomen) e. g. add. Sudh. **46** κα[ὶ θυμία Sudh. ἐπ]ιθυμία Bl., qui idem versum supplevit **47** π]α[ι]δάριον Gr. H. [βωμόν Bl. cetera Schr. **48** suppl. Sudh.

6. PAP. BEROLINENSIS 9941

Papyrus haec, quae e sarcophago chartis confecto orta esse videtur, in Aegypto empta est. Asservatur in museo regio Berolinensi (nr. inv. 9941). Scripta est saec. a. Chr. n. I. Primum ediderunt Gu. Schubart et U. de Wilamowitz-Moellendorff in Berliner Klassiker-Texte V. 2 (1907) p. 113 sq. Egerunt de hac papyro O. Crusius in Lit. Zentralblatt 1907 p. 1310 et C. F. Gu. Schmidt in Wochenschr. f. klass. Philologie 1908 p. 457 sq. et Alfredus Koerte in A. P. vol. VI (1913) p. 231 et Ph. Legrand, Dâos, p. 136 adn. 6 (cf. Demiańczuk, fragm. adesp. nr. 15).

Servum quendam cum domino suo rixantem videmus. In prioribus viginti et tribus versibus servus condicionem suam conqueritur, quod nunquam requiescere sibi liceat, sed a domino semper incitetur, ut, quae ad convivia pertineant, apportet, deficiente omni pecunia. Dominum conviviis paratis tantopere et tam continuo clamantem a servis postulare dicit, ut tibicinas adducant, ut in balneis clamari soleat ὄνος προσέρχεται. Opponi videntur in hoc exemplo verba τόπος et πότος (de sensu illucido cf. Schmidtium l. l.). Vitam se agere servus dicit, qualis in castris neque qualis in urbe agi soleat (in v. 6).

Inde a v. 23 dominus, qui verba eius non iam aequo animo fert conviciis in eum invehitur et minari videtur fore, ut condicionem priore etiam peiorem adipiscatur. (In explicando argumento Wilamowitzium secutus sum, sed cf. Crusium l. l.)

Ad versum 25. σὺ δ' ἀλαζονε]ύῃ πρός με καὶ σπαθᾷς ἔχων et Koertius et ipse Photii verba haec contulimus: σπαθᾶν· Μένανδρος Μισουμένῳ· τὸ ἀλαζονεύεσθαι. Sed iure Koertius huic operi Menandreo nostrum fragmentum attribuere dubitavit, cum dicendi genus eius paulo inelegantius esse videatur. Concedendum est verba haec: in castris, non in urbe vivere mihi videor, servo militis alicuius apta esse, sed certi nihil dici potest (cf. Koertium, l. l. p. 231).

]ην δὴ τ̣ο̣ . [
(Δοῦλος)] . . [.]η, μὰ̣ τὸν Δ[ία.
]αν τ̣άχιστα φεύ[ξομαι.
] σχ̣ολὴν μὲν ἔχ̣[̣ειν οὐκ ἔστι μοι,
]α̣ισει . . ταύτην[. . . .]ο̣ .[

1 ΗΝ̣Δ̣Η̣Τ̣[Schub. Wil. ΗΝΔΗΤ̣Ο̣[Υ̣ Schr. 2]. ΜΑΤΟΝΔ̣[Schub. Wil. Δ̣Α̣ .]Η̣ΜΑΤΟΝΔ[Schr. 3]. Η[.]Α Schub. Wil.]Α̣ΝΤΑ Schr. 4 Ε̣[Schub. Wil. Ε̣Χ̣ vel Υ[Schr. 5 Ε̣Ι̣Ν̣Ι̣ Schub. Wil. ΕΙ̣Τ̣Ω contra rem metricam Schr. ΕΙΝΙ spatium non videbatur explere. In fine]Ο̣[Ι̣ dispexit Schr.

2 Δ[ία Wil. desunt in initio litterae fere 15 3 suppl. Wil. πόλιν γὰρ εἰς ἑτέρ]αν dub. Schr. 4 e. g. suppl. Schr.

ζῆν μοι δοκῶν ἐ]γ χάρακι κοὐχὶ κ[ατὰ] πόλ[ι]ν·
ὅτι τοῖς θεράπο]υσιν, ἡνίκ' ἂν συμβῆι πότος,
α]ὐλητρίδ' ἡμ(ε)ῖν ἀγάγετε.
δ]ὴ βαλανεῖόν ἐστί που
ὅ, τι ἔγ]νωκας εἶναι πανταχ[οῦ,
οὗ]τος πάνθ' ἑαυτῶι περιάγ[ει
]. εἶται πρῶτον εὐθὺς εἷς ὄνος·
χὤταν] τις ἀπολειφθέντος ἀνακράγῃ τόπου
"ὄνος π]ροσέρχετ'", εὐθὺς ἄλλος ἀνέκραγεν,
ἔπειτα δ'] ἕτερος πάλιν· "ὄνος προσέρχεται",
μετὰ τοῦτο]ν ἄλλος· "τὸ βαλανεῖόν ἐστ' ὄνος".
σὲ δ' εἰ] πότος τις ἢ θυσία τις γίνεται,
ἐγῷ]ιδ' ἐρεῖν· μουσουργὸν ἡμ(ε)ῖν ἀγάγετε.
τίς εὐτρ]επίζει; δεῖ δ' ὑπάρχειν εὐτρεπῆ
κλί]νας. (Δεσπότης) ἀηδίας λέγει[ς]:
(Δο.) οὐ κερμάτι]ον δ' ἔχοντες ἀξιοῦτε ἐρᾶν
]ταν . . . . . αριαδας καὶ μειν μο[

6 Κ . . . ΠΟΔΛ Schub. Wil. Κ[ΛΤΛ]ΠΟΛ . Ν Schr. Exstat litterae Λ forma haec: Λ, quae nonnumquam in hac papyro invenitur 7]ΥϹΙΝ Schub. Wil.]ΥϹΙΝ Schr. ΠΟΤΟ[. vel ΠΟΤΕ Schub. Wil. ΠΟΤΟϹ Schr. 8 litteras ΛΗ et Λ dispexit Schr. 9]Η vel]ΤΙ Schub. Wil. Δ]Η Schr. 11]. ΟϹ Schub. Wil.]ΤΟϹ Schr. 12]. . ΤΛΙ Schub. Wil. Λ]ΕΙΤΛΙ Schr. 13 ΤΟΠΟΥ Schub. Wil. ΤΟΠΟΥ Schr. 14 litterae Ρ quaedam vestigia dispexit Schr. 15]ΤΕΡΟϹ Schub. Wil.]ΕΤΕΡΟϹ Schr. 16]ΛΛΛΟϹ Schub. Wil.]ΝΛΛΛΟϹ Schr. 17 Γ . ΝΕΤΛΙ Schub. Wil. ΓΙΝΕΤΛΙ Schr. 18]ΙΔ Schub. Wil.]ΟΙΔ vel]ΩΙΔ Schr. 19]. . . ΖΕΙ Schub. Wil. ΤΡ]ΕΠ(vel Τ)ΙΖΕΙ Schr. 20 ΛΕΓΕΙ[Schub. Wil. ΛΕΓΕΙ[.]: Schr. 21]. ΝΔΕΧ Schub. Wil.]ΩΝ vel]ΤΙΝ Schr. 22]ΤΛ . . . . . . ΛΡ . . ΛϹΚΛΙΘΕΙΝΜΟ[Schub. Wil.]ΤΛΝ[ΘΩ(vel

6 ἐ]γ et κ[ατὰ] Wil. πόλιν coniecit Schmidtius cetera add. Schr. 7 suppl. Schr. 8 α]ὐ[λη]τρίδ' Wil. potes addere συνεχῶς βοᾶτε· 9—10 sensus fort.: Sicut, si balneum aliquod hominum plenum est (cf. Schmidtium) 10 πανταχ[οῦ et ἔγ]νωκας Wil. ὅ, τι Schr. 11 περιάγ[ει Crusius οὗ]τος Schr. 12 sensus fort.: impatienter exspectatur. ὄνος = ὁ πάνθ' ἑαυτῷ περιάγων Crusius 13 suppl. Sudh. ἂν γάρ Wil. 14 sq. suppl. Wil. 16 μετὰ τοῦτο]ν dub. Schr. κἆτ' αὖθις] Wil. 17 sq. suppl. Wil. 19 suppl. Schr. 20 λέγει[ς Wil. κλί]νας Schr. 21 e. g. suppletus. Prima littera an ο possit esse nescio 22 μό[νον Wil. an μό[λις? καιμειν = καὶ ἡμ(ε)ῖν?

]εν . . ἀλλ' οὐθέν. (Δεσπ.) ὦ μαστιγία,
τίς ὁ λῆρ]ος; ὑπομένω σε δήπουθεν πάλαι·
σὺ δ' ἀλαζονε]ύῃ πρός με καὶ σπαθᾷς ἔχων
. . . .(?)]. . θον[.]σῃις σὺ πρώτιστος βίον
τὸν Ταν]τάλου. (Δο.) μὰ τὸν Δί', οὐκ ὄνους ἄγων.
(Δεσπ.) . . . .(?)]. οντας καὶ βαλανεῖα καὶ τρυφήν·
„]πος δυστυχὲς θωράκιον
„]. . . . . ον τοῦ δεσπότου
„]. . . . . μην καὶ κα . .
„]. ατῃ καὶ τὴν ἀμίδ' ανῇ

7. PAP. ARGENTORAT. GRAECA 53

Asservatur in bibliotheca universitatis Argentoratensis. Pap. empta est in Aegypto a Richardo Reitzenstein. Ubi reperta sit, ignoratur. Saec. I exeuntis. Edidit primum G. Kaibel in Nachr. d. Gött. Ges. d. Wissenschaften, phil.-hist. Klasse, 1899, p. 549 sq. Egerunt de ea iterumque textum exhibuerunt R. Reitzenstein in Hermae vol. XXXV (1900) p. 622 sq., H. Weil in Revue des Ét. gr. vol. XIII (1900) p. 427—431, A. Olivieri in Riv. di Filologia e d'Istruzione classica XXX (1902) p. 435—439, J. Demiańczuk, fragm. adesp. 14; cf. etiam Gu. Croenert

ΕϹ). Ι]ΑΡΙΑΔΑϹΚΑΙΜΕΙΝΜΟ[Α Schr. Littera Ι aliunde expressa esse potest, quia eiusmodi lineae in posteriore papyri parte saepe inveniuntur **23** ΕΙΙ . . . ΛΛ Schub. Wil. ΕΝ[Ω .]ΛΛΛ Schr. **24**]. Ϲ : ΥΠ Schub. Wil. Η]ΟϹΥΠ Schr. **25**]ΗΠΡΟϹ Schub. Wil.]ΥΗΠΙΡΟϹ Schr. **26**]ΥΝΘΟΙΙ . . . ϹϹΥ Schub. Wil.]ΧΙ(vel ΟΙ Ι)ΘΟΙΙ . ϹΗΙϹϹΥ Schr. **27**]ΤΑΛΟΥ Schub. Wil.]ΤΑΛ(vel fort. Τ)ΟΥ Schr. **28**]. ΙΙΤΑΙ Schub. Wil. Υ]ΟΝΤΑϹ Schr. **29**]. ΟϹ Schub. Wil.]ΓΙ(vel fort.]. Ϲ)ΟϹ Schr. **30**]. . . . . . . ΤΟΥ Schub. Wil.].[Κ . Χ . ΚΑ.Ι]ΟΝΤΟΥ Schr. **31**]. . . . . ΜΗΝΚΑΚΟΥ Schub. Wil.]Μ[. Ι . . Κ . ΛΛ . Ε]ΜΗΝΚΑΙΚΑ . . Schr. **32**]. . . ΚΑΙ Schub. Wil.]. ΑΤ[Η]ΚΑΙ Schr.

24 suppl. Schr., cf. Peric. Men. v. 198. Sed ea, quae exstant vestigia, ad ρ non bene quadrant **25** suppl. K. σὺ δὲ βδελυρε]ύῃ Wil. An erat στρατε]ύῃ πρός με καὶ σπάθας ἔχων-? **26** in initio fuisse adverbium aliquod puto (ἔχων ‖ εὖ vel καλῶς vel sim.) **27** τὸν Ταν]τάλου Schr. Si recte, in v. 26 supplendum videtur esse verbum significans: laudare v. sim. Verba μὰ τὸν Δί' κτλ. servo dub. attribuit Schr. **29** servo attribuit Wil., quem verberari putat **32** καὶ τὴν contra rem metricam

in A. P. vol. I p. 515 et Ph. Legrand, Dâos, p. 493. 506 sq. 518 et Gu. Michel, De fabularum Graecarum argumentis metricis, diss. Giss. 1908, p. 47.

Servatus est comoediae novae prologus paene totus. Pauci modo de initio et exitu perditi sunt versus (cf. Kaibelium l. l. p. 554 sq.).

Auctor alio se ac solito more comoediae argumentum in prologo explicare velle profitetur, breviore quidem et simpliciore, ut auditores ea percipiant, quae ad intellegendam comoediam necessaria sint, quia ceteri poetae, qui per deos loquaces minimarum quoque rerum causas et origines auditoribus explicare conentur, efficiant, ut nemo eorum quicquam intellegat. Re vera poeta argumentum comoediae suae simplicibus verbis enarrat neque quicquam supervacaneum affert. Recte Kaibelius ad quaestionem eam, quae in extremis versibus est, eum breviter tale aliquid respondisse arbitratur: ab ipsis audietis, vel: auctor sic voluit. Vix dubium est, quin in ipsa comoedia de liberorum, qui in v. 19 commemorantur, amore actum sit, sed ceterum de fabula nihil constat.

Difficile est diiudicatu, quis in fragmento nostro proloquendi munere fungatur. Nam si supplemus v. 15 hoc modo πρέπει Διον]ύσῳ γάρ τι πιστεύειν ἐμοί (Kb.) (aut ut nos — Διον]ύσῳ γάρ τι πιστεύειν ἐμοὶ || πρέπει τοιοῦτο) facere vix possumus, quin cum Kaibelio Dionysum ipsum proloqui putemus (cf. Olivieri l. l. et Gu. Michel l. l.), improbemus autem sententias Reitzensteinii, qui e v. 12 sq. eodem modo suppletis alium deum Olympicum, et Henrici Weil, qui poetam ipsum loqui concluserunt, cum ita, cur dictum sit in v. 15 ἐμοί pro ἐμέ, probabiliter explicari non possit. Sin autem in litteris]υσω lateat futuri temporis forma verbi in αυω vel ευω exeuntis, aut Reitzensteinium necesse sit sequi, aut H. Weyl, si verba θεοῦ τι, νὴ Δία || ἄξιον ἐνεγκεῖν αὐτός, ἀλλ' ὄντως θεοῦ (v. 13 sq.) cum eo hoc modo explicemus: ipse proferam aliquid vero deo (i. e. Dionyso, theatri deo) dignum.

Auctoris nomen aut aetatem inveniri non posse iure contenderunt Kaibelius l. l. p. 554, Ph. Legrand, l. l. p. 493 sq., H. Weil, l. l. p. 430 sq.

Ea autem re huius fragmenti dignitas efficitur, quod eo demonstratur, et prologos longos ab initio usitatos fuisse, et iam a novae comoediae poetis Graecis in prologis explicatum esse, quid de arte sua cogitaverint, id quod apud Romanos factum esse scimus (cf. Fr. Leo, Plautin. Forsch., p. 176 sq.).

– – – μή πως πλανῶμαι, μηδ]ὲ μακρόλογος θε[ὸς
γένωμ', ὕπνος δὲ τοὺς ἀ]κούοντας λάβῃ.

---

1 θε[ὸς R. μὴ — μηδ]ὲ Sudh. cetera e. g. add. Schr. Huiusmodi versum hunc antecessisse puto: λέγειν τὸ πρᾶγμα δ' εὐλαβούμενόν με δεῖ. Talia exspectavit Kb.: ecce rursus loquax deus! aut: nolite timere, ne loquax deus sim. 2 suppl. Sudh. ἔστ' ἂν ὕπνος ἡμᾶς τοὺς ἀ]κ. λ. Kb. ἕως ἂν ὕπνος τοὺς ἀ]κ. λ. Weil

πολλοὺς γὰρ οἶδα λιπ]αρῶς πειρωμένους
τῶν πραγμάτων λέγειν τ]ὸ πρῶτον, ὃν τρόπον
ἀρχὴν κατέστη,] καὶ τὸ δεύτερον πά[λι]ν,
καὶ προστιθέν]τα(ς τ)οῦδε καὶ τὰς αἰτίας
καὶ τὰς ἀπ]οδείξεις· ἐξ ἀνάγκης γίνεται
τούτων δ' ἕνε]κ' ἀγκωνισαμένοις ῥῆσιν λέγειν
μακρὰν, ὀ]χληράν, ἐκδιδάσκοντας σαφῶς
κἀκτιθεμ]ένους καθ' ἕκαστον, ὧν εὖ οἶδ', ὅτι
οὐθεὶς με]μάθηκεν οὐθὲν, ἀλλὰ τοῦθ' ὁρᾷ
ὡς . . . . .]σιν· ὑμᾶς δ' ἐξ ἀνάγκης βούλομαι
πᾶν καταν]οῆσαι, καὶ θεοῦ τι, νὴ Δία,
ἄξιον ἐνε]γκεῖν αὐτός, ἀλλ' ὄντως θεοῦ
λέγω· Διον]ύσῳ γάρ τι πιστεύειν ἐμοὶ
πρέπει τοιοῦ]το. Σωσθένης καὶ Δημέας
ἐγένοντ' ἀδ]ελφοὶ δύο ποτ'· εἰς τὰς ἐχομένας
οὗτοι δ' ἔγ]ημαν οἰκίας, καὶ γίνεται

---

4 ΠΡΩΤΟΝ e ΠΡΟΤΟΝ correctum est ΟΝΤΡΟΠΟ[. corr. e. ΩΝΤΡΟΠΩ Kb. (Kaibelius) ΟΝΤΡΟΠΟΝ in tabula legi 5 litteras ΚΑ in tabula vidi 6 Τ(vel Γ)ΑΙΟΥΔΕ pap. (non ΤΑΤΟΥΔΕ, quod legit R(eitzensteinius)) 8]CΑΝΚΩΝ Kb.]ΚΑΝΚΩΝ R.]ΚΑΝΚΩΝ vel]ΧΑΝ Croenertus]ΚΑΝ propter ligaturam Schr. 10]Ε . . ΥC Kb.]ΕΝΟΥC R. Schr. (e tabula) 16 Ν]ΤΟ Kb. R. Υ potius vel Ι in tabula vidi

---

3 suppl. Sudh. γ]ὰρ et ἐπίσταμαι vel sim. Kb. 4 τοῦ πράγματος (vel δράματος) λέγειν τ]ὸ Kb. τῶν πραγμάτων (vel τῶν γενομένων) malui, sed utrumque spatio amplius 5 κα]ὶ et πά[λι]ν Kb. Idem ἡ ἀρχὴ κατέστη vel ὁ λόγος συνέστη; ἀρχήν Sudh. 6 corr. et suppl. Sudh. τὰ πάθη τά τ' ἔρ]γα τοῦδε dub. Kb. 7 suppl. Kb. γεινεται pap. 8 μυριάκι]ς aut τούτων ἕνε]κ' Kb. δὲ add. Schr. Desunt litterae 7; scriptum videtur fuisse τουδ'ενε]κ' omissa syllaba των, cf. v. 29 9 suppl. Kb. 10 suppl. R. . . . . ἐπὶ μ]έ[ρο]υς Kb. 11 suppl. Kb. 12 ὡς . . . . .]σιν Schr. πρὸς σύνε]σιν Kb. καὶ ἄπει]σιν R. πότ' ἄπει]σιν (ὁρᾶν = exspectare) Weil 13—14 suppl. Kb. 15 πρέπει Διον]ύσῳ R. λέγω· dub. Sudh. pro Διον]ύσῳ fort. scribendum est κελε]ύσω et in v. 16 οὐ δὶς τοιοῦ]το 16 suppl. Sudh.; . . . . ἐγένον]το Kb. In initio vici Attici nomen deesse putavit R. ὁμῶς ἐγ. Weil. coll. Agricolae Men. v. 39 17 ἐγένοντο in hunc versum transposuit Sudh. ὄντες δ' ἀδ]ελφοί Kb. δίδυμοι δ' ἀδ]ελφοί Weil. 18 οὗτοι δ' Sudh. γυναῖκ' ἔγ]ημαν Kb. διδύμας Weil, ad quod conferri potest Imbriorum Menandr. argumentum (pap. Oxyrh. X p. 86 v. 117) γεινεται pap.

παῖς τῷ μὲν α]ὐτῶν, θυγάτριον δὲ θἀτέρῳ.
ἔπειτ' ἀ]ποδημία τις ἀμφοτέροις ἅμα
ἦν εἰς 'Α]σίαν, ἐκεῖ τε περὶ τῶν σωμάτων
κίνδυνο]ς· εἱρχθέντος γὰρ αὐτῶν θἀτέρου,
ἐκεῖ δίκ]ην σχόντος τιν' ἄδικον, ἅτερος
ἔπραττε] τὴν σωτηρίαν. ἔπειθ' ὁ μὲν
φεύγει λ]αθών, ὁ δ' αὐτὸν ἐκκλέψαι δοκῶν
δεῖται δ]ιὰ τοῦτο, καὶ γέγονεν ἑκκαίδεκα
οὕτως] τὸ μῆκος τῆς ἀποδημίας ἔτη.
τί ἐτῶν], τὶς ἂν φήσ(ε)ιεν, ἀμφοτέροις ἅμα
ἐχρῆν] τοσούτων; καὶ τί τἀναγκαῖον ἦν ‒ ‒ ‒

8. PAP. OXYRHYNCH. 10

Asservatur in bibliotheca universitatis Yalensis Americanae. Papyrus reperta est Oxyrhynchi. Saec. II. vel III. Ediderunt primum Grenfell et Hunt in pap. Oxyrhynch. vol. I (1898) p. 21 sq., ubi etiam nonnullas emendationes Fr. Blassii afferunt. Commemoratur hoc fragmentum a Wilamowitzio in G. G. A. 1898 p. 694, a Gu. Croenert in A. P. vol. I p. 113, a Ph. Legrand, Dâos, p. 134 adn. 6 (cf. Demiańczuk, fragm. adesp. 24).

Secum loquitur inde a v. 7 servus quidam atrox, qui, cum timeat, ne pro domino iuvene poenas solvat, constituit, particeps rerum ab eo gestarum esse desinere idque unum studere, ut libertatem sibi paret, quam divitiis se anteponere dicit.

Auctoris nomen aut aetas e parvo fragmento indagari non potest.

24]ΛΘΩΝ Kb., sed littera Λ paene integra exstat in tabula

19—22 suppl. Kb. **20** συνέβη δ' ἀ]π. Weil **21** vel εἰς τὴν 'Α]σίαν Kb. **22** κ. potius quam δίκη τι]ς Kb. **23** ἐκεῖ δίκ]ην Schr. καὶ προστάτ]ην Kb. lacuna amplius **24** suppl. Sudh. ἔσπευδε Kb. **25** suppl. Kb. **26** φεύγει δ]ιὰ Kb. δεῖται R. (disprobat Olivieri) **27** ἅπαν] Kb., sed οὕτως (vel αὐτοῖς) spatio aptius **28—29** suppl.
δε
Sudh. **28** τί δ' ἔδει] (vel propter spatium τιδει]) Kb. **29** ἐτῶν] Kb.
των
τοσου pap.

εσ[; χαρ[; ἐρχ[; καὶ[5 δεῖ[; μετα[
μὴ καὶ [βλέπῃ μ' ἐντ]αῦθα. (Δοῦλος) ὅμως δ' ἀ[μελητέον.
τῶν π[λημμελου]μένων γὰρ ἡμε[
ὑπὸ τ[οῦ . . . . κο]ὺ μειράκιον ἔνθε[ρμον ὄν,
ἐρῶν· [ἐκεῖνος] μ' εἰς τὸ βάραθρον ἐμβ[αλεῖ
πρόφασ[ιν λαβὼν] μικράν· τὸ μὲν τού[τῳ τὸ πᾶν
φράσαι γάρ — ἄπαγε, κρον[ι]κόν, ἀρχαίου τρ[όπου·
ἵνα χρηστὸν εἴπῃ τις; χολὴ φιλοδέσπ[οτος,
ἔμετο[ς. τ]ὸ πλουτεῖν ἡδύ· τἄλλα δ' ἐστ' ἴ[σως
†ἐγ μὲν† ταπεινῶν, καὶ παραδόξων ἡ[δονῶν
ὑπ]ερβολή τις. ἀλλ' ἐλεύθερόν με δεῖ
πρ]ῶτον γενέσθαι, καὶ τυχόν, νὴ τ[ὸν Δία,
τὸ] νῦν με τῶν ἐνταῦθ' ἀμελῆσαι πρα[γμάτων
ἀρχὴ γένοιτ' ἄν· πεύσεται γὰρ αὐτίκα
ἐλθὼν ὁ τρόφιμος πρῶτον, ἡ παῖς π[οῦστι νῦν.

---

9. PAP. SOCIET. ITAL. 99

Papyrus reperta est Oxyrhynchi. Saec. II. Primum edidit G. Vitelli in Pubblicazioni della Società Italiana per la ricerca dei papiri greci et latini in Egitto: Papiri Greci e Latini vol. I (1912) p. 166 sq. Egit de hac papyro A. Koerte in A. P. vol. VI p. 232.

Cum plus saepe dimidiis partibus interierint, pauci tantum versus restitui possunt. Agi videtur de puella quadam, quae in Cèrdonis lenonis potestate est. Haec cognovisse videtur, se liberam natam esse.

Ad auctorem investigandum nec textus reliquiae nec nomina Κέρδων, Δωρίς, Στράτων ab altera manu addita usui sunt.

---

7 ἐντ]αῦθα vel ἐλή]λυθα Gr. H. [φροντιστέον ‖ μὴ καὶ βλέπῃ μ' e. g. additum ἀ[μελητέον Schr. coll. v. 18 **8** suppl. Bl. Idem ἡμε[ῖς τὴν δίκην **9** ἔνθε[ρμον ὂν Bl. Idem ὑποτ[ρέομεν κο]ὐ, malui ὑπὸ τ[οῦ **10** suppl. Sudh. ἐρῶν, [οἷόν τε ὄν], μ' εἰς τὸ β. ἐμβ[αλεῖν Bl. **11** πρόφασ[ιν λαβόν] Bl. τού[τῳ τὸ πᾶν e. g. add. Schr. τού[τῳ τύχοι. Bl. **12** suppl. Gr. H. **13** suppl. Gr. H. post vocem τις interrogationis signum posuit Sudh. (sensus est: ut bonum servum me aliquis appellet?) **14** εμετο(vel ε, vel ω)[. .]οπ Gr. H. τ[ὸ et ἴ[σως (?) Gr. H. ἔμετο[ς Sudh. **15** εγμεντα Gr. H. ἐγ μὲν: corrupta esse haec verba censuit Sudh. **16** suppl. Gr. H. **17—18** suppl. Gr. H. **17** tantidem νὴ τ[οὺς θεούς **20** π[οὖστί μοι Bl. νῦν Schr. post vocem τρόφιμος punctum posuit Demiańczuk

col. I.

]ν[.]οτος ἢ καλῶ
]τῳ πλησίον
ἐν] πανδοκ[ε]ίῳ· μανθάνω
]μαι τίς[· ἔ]στ' ἰδεῖν,
ὡς — ⏑ πίνει πολλὰ] καὶ χορτάζεται.
]ονειτ' Αἰγυπτίους
τὰ δ']ἄλλ' ἐῶ(ι) τοῦ πράγματος
]"οἶδα πάντα μοι
νῦν μὲν κακῶς ἔχοντ]α, πιστεῦσαι δὲ δεῖ
καλῶς ἀποβήσεσθαι."] Δωρίς: τάλαν, τοιαῦτα δ' ἂν
λέγῃ, τίς ἂν οἴοιτ' οὐθὲ]ν αὐτὴν εἰδέναι
περὶ τῶν πεπραγμένων] ἀκριβές; Κέρδων: οὐ πάνυ
]α δ' ἐγγὺς προσιέναι
]ο τὸ πέρας τοῦτ' ἐγώ
κλείων τὰς] θύρας εἰσέρχεται
]ως νὺξ πάλιν
]. ων διενεγκάτω

col. II.

Δ[ωρίς]. ἐκ Δελφῶν ποτε
Κ[έρδων παρελ]θεῖν ἡμερῶν
]μοι δ' οὐ δώσετε
—τ]ρέφει δραμετέον
Στρ[άτων] ἔτη τοὺς συμμάχους
Στρ[άτων ο]ὐχὶ παίγνιον
Στρ[άτων ἐντα]ῦθ' ημ .[. . .]
]ειν ἀπέχεται

---

1 sq. in edit. prima litterae in singula verba distributae non sunt **2** sq. erat fort. προσέταξα δ' αὐ]τῷ πλησίον || τὶ περιμένειν μ' ἐν] πανδ. πανδοκ[ε]ίῳ Vitellius **4** τισ[.]. στ Vitellius; fort. τίς[· ἔ]στ' **5** e. g. suppl. Schr. **6** -]ον εἶτ' Αἰγ. ut videtur **7** e. g. suppl. Wilam. (in pap. Soc. Ital. vol. II p. X)]αλλεωι vel]δαλεωι Vitellius. In margine a manu altera scriptum est τὸ Στρατωνα **9—10** e. g. suppl. Schr. Referuntur verba puellae alicuius. Nomina Δωρίς et Κέρδων a manu altera addita sunt **11** sq. suppl. Schr. ακρειβες pap. **12—14** in margine dextro litterarum ternarum vestigia a manu altera scriptarum enotavit Vitellius **14** ab altera manu superscriptae sunt litterae . . μεσο . . οι **15. 19** e. g. suppl. Schr. Inde a v. 15 loquitur fort. Strato miles **21** τ]ρέψει Vitellius in pap. Soc. Ital. vol. II p. X]ρεψαι in ed. prima δραμετεον videtur corruptum esse **23** ο]ὐχὶ Vitellius **24**]. υθ·ημ . [. . .] Vitellius ἐντα]ῦθ' vel fort. ἐλήλ]υθ' ἡμ[ερῶν dub. Schr. col. II. nomina in margine columnae sinistro ab altera manu addita suppl. Vitellius

]. . υ μεταγαγών Κέρδ(ων)
]ῆ περιδραμὼν Στρατ
]ητας εἴσομαι
]ν ἀνάγεται
] εὕρηκ' [ὄν]τα σε Στρατ
] σοῦ ταῦτα γάρ
δ]ραμών, ὁ θόρυβος Στρατ.[
το]ῦτ· ἰοὺ ἰού
]αδ . ην . [. . .]. . . . .

---

10. PAP. HIBEH 12

Asservatur in bibliotheca Bodleiana Oxoniensi. Detracta est e sarcophago chartis confecto, qui inventus est in vico Hibeh in regione Fajûm. Scripta annis a. Chr. n. fere 280—240. Ediderunt primum Grenfell et Hunt in pap. Hibeh vol. I (1906) p. 41. 44 sq. Egit de hac papyro A. Koerte in A. P. vol. VI p. 231.

In primo fragmento servus quidam domino Antiphontem se misisse dicit, ut de puella quadam iterum aliquid quaerat. Cetera nimis incerta.

- - - - - - - - - - -

fr. a]τ[εθ]εράπευσθ[ε
ἀλλ' εἰσβ]αδίζω ταῦτ' ἐρωτ[ήσων πόθεν
ἐγένετο φαν]ερὰ πάντα. παραδεδωκ[
]ειν· οὐκοῦν ἐγὼ πάλιν εἰ[–
]λε μάχης σε; ⟨Δοῦλος⟩ πρὸς σέ, δέσπ[οτα
ἔπεμψεν] 'Αντιφῶμ μ' ἐπερωτήσοντ[ά σε
ἥ]κει τῆς κόρης. (Δεσπ.) ἀκήκοα[ς·
ὀ]φείλωμ μοι δοκεῖς αμ[

- -

4 ЄΙ[Gr. H. ЄΙ[Schr. 5]ΛЄΜ Gr. H.]ΛЄΜ Schr. 7]ΚЄΙ Gr. H. littera Κ satis certa 8 ΔΟΚЄΙΚΑΜ Gr. H. ΔΟ-ΚЄΚΑΜ vel ΔΟΚЄΙϹΑΜ Schr.

30 suppl. Schr. 32 sq. suppl. Vitellius

1 suppl. Gr. H. potes etiam τ[εθ]εραπεῦσθ[αι 2 β]αδίζω et ἐρωτ[ήσων Gr. H. cetera e. g. addita 3 ἐγ. φαν]ερά e. g. add. Sudh. Quot litterae in initio interierint, non constat, cum in v. 6 lacuna pari aut ἔπεμψεν aut compositum aliquod suppleri possit. 4 in fine erat fort. εἴ[σομαι vel εἰ[σορῶ 5—6 suppl. Gr. H. 7 ἀκήκοα K. ἀκήκοα[ς et ἥ]κει Schr. 8 ὀ]φείλωμ Gr. H.

fr. b

\- - - - - - - - - - - -

]σι μι[
]οσαπ[
θόρ]υβον ωσι[
]αὐτὸν ηδ̣[
]μ φύσει γ[
]δε ἃ δρασ[
]ος [
]ἀκήκο[ας;

\- - - - - - - - - - - -

fr. c]μο̣[;]οι[; –]ψεται –]σομ̣α̣[ι;].;]τ[;]ελ̣[– – –
fr. d]ων̣[ ]. σιο̣ .[

---

11. PAP. OXYRHYNCH. 429

Asservatur in museo universitatis Manchester. Papyrus reperta est Oxyrhynchi. Saec. III. Primum ediderunt Grenfell et Hunt in pap. Oxyrhynch. vol. III (1903) p. 69 et 73 sq. Commemorata est a Fr. Blass in A. P. vol. III p. 278.

In v. 10 sponsionis formulam legimus, qua re adducti editores et Fr. Blass extremae comoediae parti hoc fragmentum attribuerunt.

ἐγὼ δ[ὲ] τ[
καὶ τη .[
οὐθεὶς ὑ[π'
εἰς ἁρπα[γὴν
Λάχης ἐν[
οὐκ οἶδα δ .[
ὡς γ(ε)ίτονες συνέ̣δ̣[ραμον

9]CΙ̣ΜΙ[Gr. H.]CΙΜ̣Ι[Schr. 10]OCΛΠ Gr. H.]OCΛΠ Schr. 20 –]CỌΜ̣Λ̣[Ι Gr. H. 23]ЄΛ̣ Schr.]ЄΔ̣ Gr. H. 25].CΙC̣ Gr. H.]CΙO[Υ̣ Schr.

---

11 θόρ]υβον Schr. 15 post litteras]ος magnum spatium vacuum est, ut adnotationis scaenicae reliquias eas esse putaverint Gr. H., fuisse videtur θόρυβ]ος. Cf. v. 11 et 16 16 dub. suppl. Schr.

1. 3 δ[ὲ et ὑ[π' dub. Schr. 4 ἁρπα[γ — Gr. H. 6 potes aliter litteras distribuere; e. g. οἶδ' ἀδ[ελφὸν — 7 συνέ̣δ̣[ραμον e. g. Sudh. fort. σύνε̣δ̣[ροι-. ωσ : γ pap., cf. pap. 5 v. 50

ἐμοὶ δ' ἐπεδ[
ἵνα τὰς θύρας [κλείω. (Πατήρ) δίδωμι γνησίων
παίδων ἐπ' ἀρό[τῳ τὴν κόρην καὶ προῖκά σοι,
ἐφ' ἧιπερ ὁ πατὴ[ρ
τὰ φίλτατ', ὦ παῖ, χ[
ἀ]λλ' οὗτο[ς . . .]ιο[
πρότερ[ον
\- - - - - - - - - - - - - -

---

12. PAP. OXYRHYNCH. 430

Asservatur in museo Semitico universitatis Harvard. Americanae. Papyrus reperta est Oxyrhynchi. Saec. II. vel III. ineuntis. Ediderunt primum Grenfell et Hunt in pap. Oxyrh. vol. III (1903) p. 69 et 74. Commemoratur a Fr. Blass in A. P. vol. III p. 279.

Exstant octo versuum partes exiguae, quorum sensus perspicuus non est. Res aliqua enarrari videtur et in v. 1 fortasse appellantur auditores.

]ων μέν, ἄνδρες, ου[
]παρ' αὐτ[ὸ]ν ἀδικησω[
]ηι τί θᾶττον· οὐθ[
γ]ὰρ εὐθὺς οὗτος αὐτ' [
ἐπ]ῶρσεν αὐτόν· ἐκ[
ἀνα]στρέψας πάλιν πρ[ὸς
]των οἴχετ' ἐκ τῆς[
]αις[
\- - - - - - - - - - - - - - -

---

8 fort. ἐπελ[θών 9. 10 κλείω Schr. cetera e. g. addita, ordo verborum immutari potest ἐπ ἀρό[τῳ γνησίων Gr. H. Iidem dotem commemoratam esse coniecerunt; sed potes etiam: διδ. γνησίων || π. ἐπ' ἀρ. τὴν θυγατέρα τὴν ἐμήν 11 πατὴ[ρ Gr. H. 13 ἀ]λλ' Gr. H. οὗτο[ς αὐ]τὸ[ς ἔρχεται e. g. add. Sudh. Vel οὐ τὸ [παιδ]ίο[ν 14 πρότερ[ον Schr.

2 αὐτ[ὸ]ν Schr., cum syllabam hanc brevem esse oporteat 3 erat fort. οὐθ[εὶς (vel οὐθ[ὲν) ἐπύθετο 4—6 suppl. Schr. αυτ'[et αυτον · εκ pap. 7 in fine fort. τῆς [οἰκίας

13. PAP. OXYRHYNCH. 431

Asservatur in museo Semitico universitatis Harvard. Americanae. Reperta est Oxyrhynchi. Saec. II. vel fort. III. Ediderunt primum Grenfell et Hunt in pap. Oxyrhynch. vol. III (1903) p. 69 et 74 sq. Egit de ea Gu. Schmid in Hist. sua litt. Graec. I[5] p. 468 adn. 4.

Sententiae restitui possunt hae fere: Quid? Laude te esse dignum dicis? Immo non iam effugies me. Ad quod alter: Iam diu me paenitet, id fecisse. — Colloquuntur dominus et servus eius (cf. pap. nr. 14). Fragmentum hoc servatum esse e laudatione quadam, scripta in Xenophontis filium, qui occisus est in pugna ad Mantineam commissa, dubitanter coniecit Schmidius.

\- -

]ι̣[
(Δεσπ.) ἄξιος ἐπαινεῖσθαι; δρ̣[
οὐ μὴ διαφύγῃς πώ[ποτ'
. . . .] φημὶ τήμε[ρ̣ον
εἰς τὴν ἐχο]μένην οἰκ̣[ίαν
(Δοῦλος) πάλαι δὲ με]ταμέλει μ̣ο̣ι [
(Δεσπ.) . . . .]. η̣ . ν̣ μετα̣μ̣[έλει σοι
. . . .]α̣ι̣ σὺ παῖ̣[δα
]ε̣ἰ̣μὶ [
]ς εἰμὶ μ[
]ε μ[
]μ̣ . [

\- -

---

14. PAP. OXYRHYNCH. 677

Asservatur in collegio Wellesley Americano. Reperta est Oxyrhynchi. Saec. II. exeuntis. Ediderunt primum Grenfell et Hunt in pap. Oxyrh. vol. IV (1904) p. 123 et 127. Egit de hac papyro Wilamowitzius in G. G. A. 1904 p. 669.

Colloquuntur Numenius senex et servus eius, qui ab illo petit, ut oblitus, quid antea peccaverit, et memor praesentis oboedientiae, liber-

---

1 in fine talia fort. domini verba erant: τί φῄς, μιαρώτατε; **2** fort. δρ[αμών γ' ὡς – ∪ – **3** πώ[ποτ' Sudh. altera littera ι vocis διαφύγῃις postea addita **4** τημεν[Gr. H. τήμε[ρον dub. Schr. **5—6** suppl. Schr. **6** με]ταμέλει Gr. H. **7** μεταμ[ελ Gr. H. (εἰ) μεταμ[έλει σοι (quid mea refert?) dub. Schr. **8** παῖ̣[δα Schr.

tatem sibi det. Sed domino id minime persuadet, immo hic, quod ad se attineat, illum in aeternum serviturum esse dicere videtur.

\- -

]. σε̣ .[. . . . .] τάδ[ε
προσ]τρέχειν ἐκ γειτ̣[όνων
(Δοῦλος) ἄν] τι λυπήσας τύχω
πρὸ τοῦ· τὸ νῦν γὰρ πάν]τα πειθαρχοῦντά [σοι
ὁρᾷς με· τοῦτον τὸν] τρόπον προσιό[ντα σοι
οὐ δῆτ' ἀπώσεις.] (Νουμ.) τίνι λαλεῖς; [(Δοῦλος) δίδου δ' ἐμοί
διὰ ταῦτα τὴν ἐλευθε]ρίαν, Νουμήνιε.
(Νουμ.) οὐ παραφρονῶν εἶ φαν]ερός; εἰ νεῖμαί μ[ε δεῖ
μὰ] τοὺς δώδεκα θε[ούς.

———

15. PAP. OXYRHYNCH. 862

Asservatur Oxoniae apud A. S. Hunt. Reperta est Oxyrhynchi. Saec. III. Ediderunt primum Grenfell et Hunt in Oxyrhynch. pap. vol. IV (1908) p. 168. 171 sq. Egit de hac papyro A. Koerte in A. P. vol. VI p. 232.

In hoc fragmento servus quidam e Phidia adulescente quaerere videtur, quo infantem quendam nuper natum abdiderit.

]λ̣[.]. ε̣ι̣[
]. α[. .]ειν
οὐ]τοσί
τὸ π]αιδίον

1].[. .]. .[.] Gr. H.]Λ̣[.]Λ̣Є̣Ι̣[. (Λ? Λ?) Schr. 2]Λ[. .]ЄΙΝ Gr. H. Δ̣]Λ̣[. .]ЄΙΝ Schr.

---

1 τ̣ά̣δ[ε Gr. H. 2 γειτ̣[ον- Gr. H. γειτ̣[όνων Wilam. προσ]τρέχειν Schr. 3 sq. distribuit Schr. 3 suppl. Wilam., potes addere e. g. δεῖ σ' ἐπιλαθέσθ' ἐάν] 4 πάντ]α πειθ. [σοί Wilam. Ceterum vv. 4—8 e. g. suppl. Schr. 5 προσιο[ντ Gr. H. 6 ab utraque parte verborum τίνι λαλεῖς spatia vacua sunt 7 ad nomen proprium cf. fragm. 1. 3 8 ειν̣εγμαι vel ειν̣ειμαι Gr. H. εἰ νεῖμαί μ[ε δεῖ Wilam. φαν]ερός Sudh. 9 suppl. Gr. H. Ad sensum cf. Menandr. Epitr. v. 343 τὸν πάντα δουλεύσω χρόνον

2 fort. δ]ά[κν]ειν 3 οὐ]τοσί Gr. H. 4 π]αιδίον Gr. H.

].[ἄκ]ουσον, ὃν
τὸν δὲ θερά]ποντα τουτονί
σπεύδονθ' ὁρῶ προσερχόμενο]ν. (Θεράπων) π[ο]ῦ, Φιδία,
ὁ τ]όκος ἐστίν γ' ὅμω[ς
τ]ὸ παιδίον
ἤ]νεγκ' ἐν ε[.]..[
ἐλ]ήλυθ' ὕ[σ]τε[ρος
]οιον ἐπι[
]ς, [νὴ τ]οὺς θε[ούς.
[ς : μα[νθ]άνω :
: καὶ τοῦτο φαν]ερόν ἐστί μοι
] οὐ[κ οἶδα] νῦν
τ]ὴν κόρην λαβε[ῖν
]οὐκ ἀξ[ι]ω[.
].σεισ[..

---

16. PAP. OXYRHYNCH. 1238

Asservatur Oxoniae apud A. Hunt. Reperta est Oxyrhynchi. Saec. I. Ediderunt primum Grenfell et Hunt in Oxyrhynch. pap. vol. X (1914) p. 95. 96 sq. (cum imagine phototypica).

Colloquuntur in parvo hoc fragmento Thero parasitus et Malthace meretrix et tertia persona, cuius nomen incipiebat a littera Π.

μὴ ζηλοτυπῶν μ[
ἑτέρα παροῦσα. Θήρων: τ[

5].ΟΥC Gr. H.]Ỵ[.K]ΟΥC Schr. 7 Π[Ο]Υ correctum e ΠΑΥΕ 8]ΟΚΟC et ΓΟΜΩ Gr. H.]ΟΚΟC et ΓΟΜΩ Schr. 10 ΓΚ'ΕΝ pap. 11 ΛΥΘ'Υ[pap. 12].ΟΙΟΝ Gr. H.]ΟΙΟΝ Schr. 14 ΠΛ..ΛΝΩ Gr. H. ΠΛ (vel fort. ΜΛ) Schr. 16].ΟΥ[..].-Δ.ΝΥΝ Gr. H.]ΟΥ[...]Ι[..]ΝΥΝ Schr. 18]ΟΥΚ Gr. H. ΟΥΚ Schr. 19]..CΕΙC[Gr. H.].CΕΙC[Schr.

---

5 suppl. Sudh.]ους ὄνον Gr. H. 6 sq. θεράποντα Sudh. cetera e. g. addita 8 ὅμω[ς Gr. H. ὁ τ]όκος Sudh. potes addere: τὸν παῖδ' ἔχεις; φανερὸς ὁ τ. 9 τ]ὸ Gr. H. 10 ἔ]νεγκ' Gr. H. ἤ]νεγκ' Sudh. 11 suppl. Gr. H. fort. ὕ[σ]τε[ρον 13 τ]οὺς θε[ούς Gr. H. νὴ K. 14 μα[νθ]άνω Sudh. πλ[ὴν] ἄνω Gr. H. 15 sq. suppl. Schr. 16 fort. ἓν δὲ μόνον] οὐ[κ 17 τ]ὴν Gr. H. λαβε[ῖν Schr. K. 18 ἀξ[ί]ω[ν vel ἀξ[ί]ω[ς Gr. H. vel ἀξ[ι]ῶ[ν
2 Θηρ^{ω} pap. a manu 2.

τουτὶ τετόλμηκε[ν
πεισθεῖσα; Μαλθάκη: ἐμοὶ π̣[
Μαλθ̣. κακὸς κακῶς ἀπόλ[οιτο
ταύτηι λελ[ά]ληκ' ἀν[
τὸ̣[ν ἄ]νδρ'· ἄ[π]ειμ' εἰς̣ [
. . . .]ο̣ παρέ[χ]ετε το[
. . . .]σ̣ιν. Π̣[–]: [οἴ]μωζε [

17. PAP. OXYRHYNCH. 1239

Asservatur Oxoniae apud A. Hunt. Reperta est Oxyrhynchi. Saec. III. Ediderunt primum Grenfell et Hunt in Oxyrhynch. pap. vol. X (1914) p. 95 sq. 97 sq., ubi etiam duas A. Koertii coniecturas afferunt.

Conexus sententiarum restitutus adhuc non est. In prioribus 9 versibus senex quidam (cf. v. 11 sq. τὴν ἐμὴν — θυγατέ]ρ̣α̣) de bono quodam philosophatur. Non eum esse felicem, qui id possideat (de magno amicorum numero iure fortasse cogitaverunt editores — cf. v. 5), sed qui minimam eius rei partem. Deinde, cum hic domum intraverit, alterum coronas poscentem videmus.

]ν· ἀλλ' ὅστις ἐλαχίστην ἔχει
]μερίδα μα(ρ)καριώτατος
]εἰ δὲ συμβεβηκότων
ἐμακάρ]ισεν οὐδὲ εἷς ποτε·
τ]ο̣ὺς φίλους· κλάειν· γελᾶν
]. ἐπιο̣[ῦ]σαν ἡμέραν
] . . τει μ̣[ε]ταβολὴν
] πολλὰ βουλόμενος λέγειν
]ιληνι . . λέγειν ὁρῶ.
ε]ἰ̣σι̣ὼν ν̣[ῦ]ν ἐνθάδε

3 sensus fort.: nonne a te adducta est, ut hoc auderet? 4 Μαλθ̣ pap. signum interrogationis posui 5 suppl. H. tantidem ἀπόλ[οιο 6 λελ[ά]ληκ' H. ἄν[θρωπος Wil. 7 suppl. H. (ἄ[π]ειμ' vel ἄ[γ]ει μ') fort. εἰς]γειτόνων 8 παρέ[χ]ετε H. fort. δεῦρ]ο· π. τὸ[ν νοῦν 9 οἴ]μωζε[H. οἴ]μωζε Schr. ex occulto haec persona sermonem antecedentem excepisse videtur.

2 littera ρ a scriba deleta 4 suppl. Schr. 5 sq. suppl. H. 7 suppl. H. 9 aliquam vocis ἐπ]ιλήνιος formam supplendam proposuit K. 10 suppl. H.

- ω]ν τὶς· εἰ δὲ τὴν ἐμὴν
θυγατέ]ρ̣α̣ .[. . . . .]θη
δεῦ]ρ̣ο̣ τις στε[φ]άνους ταχὺ
]ρ̣ο̣ . . .[. .] . φέρει :
]ι̣πρ̣[. . . . . .]γ̣ε̣
]σκυθ . .[. . .] ἐμέ·
]ς̣ . οἵ τε .[. . . .]οι .
]ς. οἵ τε φιλοκαλοί·
] . α̣τ .[
]λω̣ι . [
]ι̣νη̣[

- -

---

18. PAP. RYLAND. 16

Asservatur in bibliotheca urbis Manchestri Rylandiana. Reperta est in vico Harît (Theadelphiae) in regione Fajûm. Saec. II. exeuntis. Primum edita est ab A. S. Hunt in libro: Catalogue of the Greek papyri in the John Rylands Library vol. I (1911) p. 25 sq. (cum imagine phototypica). Egit de ea A. Koerte in A. P. VI p. 232.

Occurrit in hoc fragmento minimo nomen servi Syri. Propter voluminis speciem et scripturam magnificam de Menandro auctore cogitavit Koertius.

]ς ἀσφαλῶς ᾽ αὐτὰς ἰδών
]ἐμέ
]υται μενῶ
]σοὶ δ᾽ ἔτι
]ης μόνωι
]ηρει, Σύρε
φ]ίλος θ᾽ ἅμα

---

12 θυγατέ]ρ̣α̣ Schr. **13** suppl. H., παῖδες, φερέτω νῦν e. g. K. vel ἐνεγκάτω νῦν **16** σκυθ[ρ̣ωπῶς] scriptum non esse contendit H. Idem de forma vocis Σκύθης aliqua cogitavit

1 in marg. ιδ^ω pap. ἰδών H. quae verba aut correcturam esse putat aut ideo addita, quia in textu omissa erant. Veri simile esse in versus initio ea fuisse]σας ασφ. H., sed cf. tabulam **3** μενῶ pap. **4** litteras has compluribus aliis modis distribui posse adnotavit H. **6** τ]ήρει K. λ]ηρεῖ H., sed fort. etiam -]ηρ εἶ **7** suppl. H.

]ου τινός
]ιαν οὐ ποεῖ
συντο]μ̣ωτέρου
προσδ]οκώμενον
] ἐρεῖν τί σε
] αὐτίκα
] τότε
]ρον τινά
]ηι μένειν
]ενου πολύ·
]τ̣' ἔτι
π]ρὶν οὖσ' ὅλως
ἐπίπο]νον βίον

[19.] PAP. OXYRHYNCH. 678

Asservatur in Collegio Wellesley Americano. Reperta est Oxyrhynchi. Saec. II. exeuntis. Ediderunt primum Grenfell et Hunt in pap. Oxyrhynch. vol. IV (1904) p. 123 et 127. Egerunt de ea paucis Wilamowitzius in G. G. A. 1914 p. 669 et Fr. Blass in A. P. vol. III p. 486.

Exstant verba tam pauca, ut utrum novae an veteris comoediae fragmentum sit, diiudicari non possit.

ἐὰν κελεύῃ [
οὐκ ἔστιν [
τριωβολο[
? σοῦ : κακὸν [
ὦ προστατ[
ἆρ' ἂν δύνα[ιο
αἰσχρο[
τ̣αύ]τη[–
]το[
]ι̣[

8]ου τινὸς vel οὕτινος H. 10 dub. suppl. H. 11 προσδ]οκώμενον H. 17 vel]ε̣ν οὐ πολύ· H. πολυ· pap. 19 sq. suppl. Schr. δυσ' pap.

4 paragraphus incerta est. De spiritu aspero supra v. 5 litteram ω cogitari posse docuerunt Gr. H. (ῳ̣) 6 δύνα[ιο Wilam. vel δυνα[ίμην Bl. 7 γ]λ̣ισχρο[Gr. H. qui cum littera γ ex ordine emineat, dubitaverunt, an versuum initia servata sint. αἰσχρο[probabilius mihi visum est 8 . . . ' τη[pap. ταύ]τη[– e. g. Schr.

20—22. FRAGMENTA COMICA IN DIDYMI COMMENTARIO DEMOSTHENICO SERVATA

In Didymi ad orationes Demosthenicas nonam usque ad tertiam decimam commentario, quem e rotula papyracea secundo p. Chr. n. saeculo conscripta (pap. Berolin. 9780) ediderunt H. Diels et Gu. Schubart primum in Berlin. Klassikertexte vol. I (1904), iterum in Bibliotheca Teubneriana (1904), in columnis nona et decima comicorum Graecorum tria fragmenta leguntur, unum Philemonis e comoedia eius adhuc ignota Λιθογλύφος servatum, duo Timoclis e comoediis Ἥρωες et Ἰκάριοι. Quae fragmenta, etiamsi mediae comoediae fortasse attribuenda sunt, omittere nolui. Egerunt de iis R. I. Th. Wagner in dissertatione sua: Symbolarum ad comicorum Graecorum historiam criticam capita IV, Lips. 1905, A. Koerte in Mus. Rhen. vol. LX (1905) p. 411, Fr. Blass in A. P. vol. III p. 291, P. Wendland in G. G. A. 1906 p. 366 (cf. Demiańczuk: fragm. Philemonis 1., Timoclis 1. et 2.). De Aristomede eo, qui his fragmentis illuditur, cf. Kirchnerum, Prosopograph. Att. I 2013, Pauly-Wissowam, Realencycl. I. 946, P. Foucart, Étude sur Didymos (1906) p. 51 sq. Erat trierarchus anno 356/55 (cf. C. I. G. II, 2 p. 453 [nr. 1006]).

Adnotavit autem Didymos ad orat. X. 70 haec:

Δύο Ἀριστομήδ[ει]ς εἰσίν, [ἕτερος μὲν] ὁ Φε[ρ]αῖος - - - ἕτερος δέ, πρὸς ὃν νῦν ὁ Δημοσθένης διέξ⟨ε⟩ισιν, Ἀθηναῖος ὁ Χαλκοῦς λεγόμενος - -. Καὶ οἱ κωμικοὶ δ' αὐτοῦ μνημονεύουσιν καθάπερ Φιλήμων μὲν ἐν Λιθ[ο]γλύφωι·

20. Πρὸς τῶι μυροπωλίωι γὰρ ἀνθρώπων τινῶν
ἤκουσα, χαλκοῦν περιπατεῖν κλέπτην τινά·
ἄπειρος ὢν δὲ τοῦ λεγομένου πράγματο[ς
Ἀριστομήδην (θ) ἠρόμην παριόνθ' ὁρῶν.
ὁ δ' ἐνήλατ' εὐθύς μοι παραστὰς [τ]ῶι σκ[έ]λει
παίει τε λάξ πύξ, ὥστε μ' ἐκθανεῖν· ἐπεὶ
μόλις γε φεύγων ἐξέπεσον ἄλλῃ λ̣. [.]α̣.

---

2 Χαλκοῦν ed. (quod erat cognomen Aristomedis) 4 αριστομηδηνθηρομην pap. litteram θ deleverunt dub. Diels et Schub. Ἀριστομήδη 'νθ' ἠρ. probabile non est 6—7 μολιστε pap.; γε corr. ed. ἐκθανεῖν μ' ἔδει || μόλις τε dub. Bl. ἐξεπ. ἄλλῃ λ̣[ά̣θρ]α̣. ed.
Fabulam actam esse circa annum 342 iure contendit Wagnerus (p. 65)

Τιμοκλῆς δ' ἐν Ἥρωσιν·

21. Ἑρμῆς δ[ὲ] ὁ Μαίας ταῦτα συνδιακτορεῖ
ἀντιπ[ρ]οθύμως· καταβέβηκεν ἄσμενος,
χαριζόμενός γ'(αρ) Ἀριστομήδηι τῶι καλῷ,
ἵνα μηκέτ' αὐτὸν ὁ Σάτυρος κλέπτην λέγηι.

Καὶ ἐν Ἰκαρίοις·

22. A. Μ[α]ρσύαν δὲ τὸν φ[ί]λαυλον Αὐτοκλέα δεδαρμέν[ο]ν
γυμνὸν ἑστάναι καμ(ε)ίνωι προσπεπατταλευμένον
Τηρέα τ' Ἀριστομήδην. B. διὰ τί Τηρέα λέγεις;
A. διότι τηρ[ε]ῖν δεῖ παρόντος τοῦδε τὰ σκεύη σφόδρα.
εἰ δὲ μή, Πρόκνη γενήσῃ, κνώμενος τὸ κρανίον,
ἂν ἀπολέσηις. B. ψυχρόν. A. ἀλλά, πρὸς θεῶν, ἐπί[σ]χετε
μηδὲ συρίξητε.

De Timoclis poetae aetate cf. Meinekium, Hist. crit. I 428 sq., Wilamowitzium in ind. schol. Gott. 1889/90 p. 23 sq., Wagnerum, l. l. p. 56 sq., Comoediam Ἥρωες actam esse circa annum 342 ex alio fragmento eius (fr. 12) conclusit Kock, quia eo rideri videtur Demosthenes propter usum verborum δοῦναι et ἀποδοῦναι, quae in illius anni oratione quadam de Halloneso habita contraposuerat. Quae sententia quodammodo confirmatur nostro loco, nam comoediae eae, in quibus ridetur Aristomedes, eiusdem fere temporis sunt, quo oratio X. habita est, i. e. anno 341 (cf. Blass, Att. Bereds. III [2] 1 p. 374).

23—24. FRAGMENTA COMICA IN SATYRI VITA EVRIPIDIS SERVATA.

In papyrorum Oxyrhynch. vol. IX (1912) p. 124 sq. e papyro quadam secundi post Chr. n. saeculi, quae Oxyrhynchi reperta est, Satyri vitae Euripidis magnas partes edidit A. Hunt. In hac vita inter alia auctorum veterum, ipsius praecipue Euripidis, quinque etiam comoediarum novarum fragmenta servata sunt (in fr. 39. columnis quinta et septima).

21. 1 δ[.]ομειας et τονει pap. Ἑρμῆς δ[ὲ] ὁ Μαίας Buecheler. δ[ρ]ομαίως Wil. συνδιακτορεῖ ed.; συνδιακονεῖ K. 2 ἂν ᾖ π[ρ]όθυμος Wil. Papyri lectionem restituit K. Post πρόθυμος sermonem interruperunt Diels et Schub., totum fragmentum uni personae continuavit K. 3 γὰρ pap., quod sustinuerunt ed. et Wendlandius. γ' Bl. Wagnerus. γαρ e dittographia ortum esse censuerunt

22. 1. 4 suppl. Diels et Schub. 7 συριζητε pap. συρίξητε Wil.

Iterum ediderunt H. v. Arnim in Supplementi Euripidei p. 5, J. Demiańczuk, l. l., fr. Philemonis 3 et fr. adesp. 25 a. Egerunt de iis Fr. Leo in G. G. A. (Nachr. phil.-hist. Cl.) 1912 p. 281, et A. Koerte in A. P. vol. VI p. 249 sq.

Leguntur in col. VII. v. 28 sq. haec verba:
μαρτυρ[ε]ῖ δ' αὐτῶι καὶ τοῦτ' [ε]ἰκότως ὁ Φι[λ]ήμων ἐν[τα]υθί·

23. Εὐρι[πί]δης πού [φη]σιν οὕτως, [ὃς] μόνος
δύ[να]ται λ[έ]γε[ιν

In col. V. v. 12—29 sex (vel 7) novarum comoediarum versus exstant, quos Arnimium secutus in quattuor fragmenta distribui. E continuo sermone inter Pamphilum et collocutorem quendam habito servatos esse omnes putavit Leo, versus autem 4—7 coniunxit Demiańczuk. De moribus Atheniensium iuvenum agi videtur. Fragmenta haec eo cohaerere putavit Wilamowitzius, quod queritur aliquis, quod iussu astynomorum quantum divitibus tantum pauperibus consumendum sit in tibicinis conducendis.

24. a ἐν ταῖς [τριό]δοις σοι [προ]σγελῶ[σ'] αὐλητρίδες.
b τοὺς ἀστυνόμους τίνες εἶ[σ]ὶ πυνθάνῃ, [Φι]λοῖ;
τοὺς π[τερο]κοποῦν[τ]ας [τὴν] ἐλευθερί[α]ν [λέγ]εις.
c οὐκ ο[ὐ]σί[αν] νενόμικας [εἶν]αι, Πά[μ]φ[ι]λε,
[ἣν] τῳ [γ]ένηται [χρ]ήματ', ἀλλ' ἐξ[ο]υσίαν.
d ἐν]ταῦθ' [ὁ] μὲν π[έν]ητος [.] . ἐφο[. . .]ε . ηι
? . . . .]κα[

23. ουτος pap. corr. et cetera suppl. H. Wil.

24. a τριό]δοις H. προ]σγελῶ[σ' Wilam. b 1 εἶ[σ]ὶ H. Φι]λοῖ Arnimius, Demiańczuk κα]λοί Leo 2 π[τερο]κοποῦν[τ]ας Wilam. cetera H. c ο[ὐ]σί[αν H., idem ἐξ[ο]υσίαν cetera Wilam. d suppl. H. pro π[έν]ητος legi potest γ[έν]ῃ τις, pro ηι — πι ἦν ἐφό[δια] ἔ[χ]ηι. Leo litterae κα cum fragmentis coniungendae fortasse non sunt

APPENDIX

1. ARGVMENTA METRICA

In verso papyri Ghôran. II. (huius collectionis nr. 4) duo prologi inveniuntur, qui editi sunt a P. Jouguet una cum Fr. Blass et U. Wilcken et aliis in eodem vol. XXX ephemeridis Bull. de Correspond. Hellénique, p. 125 sq. 131 sq. 141 sq. 146. Egerunt de iis A. Koerte in Hermae vol. 43 (1908) p. 40 et Wilamowitzius in annal. novis 1908 p. 34 sq. et E. Norden in libro Agnostos Theos (1913) p. 378 et praecipue Gu. Michel in dissertatione sua: De fabularum Graecarum argumentis metricis Gissae, 1908, p. 36 sq.

Columnae hae scriptae sunt a duabus manibus, quarum neutra eadem est, quae textum comoediae in recto papyri scripsit. Iure utramque scripturam tempori non multo posteriori textus comoediae scriptura, i. e. saeculo a. Chr. n. III. exeunti, attribuendam esse contendit Gu. Michel.

Uterque prologus artificio quodam instructus est. In priore unusquisque versus ordine verborum inverso repetitur (huiusmodi versuum, anacyclici qui vocantur, exempla cetera collegit Michel, l. l. p. 50—53), in posteriore autem post prooemium argumentum eo modo explicatum erat, ut versus singuli a litteris inciperent adornatis κατ' ἀλφάβητον.

In priore per Cupidinem enarrantur haec: Iuvenem quendam in Ionia virginem Troezeniam emisse, et, cum ipse civis Troezenius factus esset, in matrimonium eam duxisse. In altero Venus se pronuntiaturum esse dicit, quid in oppido illo per se gestum sit. Ipsa autem enarratio non exstat.

Iure omnes hos prologos satis absurdos ab ipso comoediae auctore factas non esse contenderunt. Sed etiam Koertio et Michelio assentior, qui eos in theatro pronuntiatos nunquam esse, immo in argumentorum quasi metricorum numero habendos esse docuerunt (cf. etiam E. Norden l. l.).

Sed cum censuerunt omnes interpretes, eos pertinere ad comoediam eam, e qua pars magna in recto eiusdem papyri exstat (fr. 4), erravisse mihi videntur. Nam nullo modo verba prioris prologi haec: ἐρασθεὶς ἐπρίατο ad Phaedimi amorem aptari possunt. Nam neque quisquam, quin iuvenis hic primas in ea comoedia partes egerit, dubitavit, et is non servam aliquam, sed liberam puellam amat, cuius patrem in scaenam introductum esse videmus. (Cf. v. 99—104. Quod cum in comoediae initio fiat, puellam servam fuisse et a parentibus his agnitam esse non licet arbitrari.)

Concedendum est Koertio fieri posse, ut comoediae huic nomen fuerit Τροιζηνία, nisi haec vox ab auctore ideo electa est, ut in ipsis sonis Τροιζηνίαν νέαν νεανίσκος ludere posset (cf. Michelium l. l. p. 40).

Alter prologus, utrum de comoediae, quae in recto papyri est, argumento egerit necne, sciri non potest, a priore autem in eo discrepat, ut is de rebus in Ionia gestis, hic de rebus in ipso oppido eo, in quo comoedia acta est, gestis agatur (ἐν τῷ τόπῳ δὴ τῷδε - - - γεγονός).

Prologus I.

Ἔρως, Ἀφ[ρο]δίτης υἱὸς ἐπιεικής, [ν]έος,
νέος, ἐπιεικὴς υἱὸς Ἀφροδίτης Ἔρω[ς,
ἐλήλυθ[α ἀ]γγελῶν τοιοῦτο πρᾶγμά τι,
πρᾶγμ[ά] τι τοιοῦτον ἀ[γ]γελῶν ἐλήλυθα,
κατὰ τ[ὴ]ν Ἰωνίαν πάλαι γεγενημέν[ο]ν,
γεγ]ενημένον πάλαι κατὰ τὴν [Ἰ]ωνίαν.
κό]ρην νεανίσκος [ν]έαν Τροιζ[ηνία]ν,
Τροιζηνίαν [νέαν ν]εανίσκ[ος κόρην
ἐπρίατο [ἐρασθ]εὶς [ε]ὔ[πορος πωλουμένην,
πωλουμένην εὔπορος ἐ[ρασθε]ὶς[ἐπρίατο·
Τροίζήνιος γεγενημ[ένος κατὰ τοὺς νόμους,
κατὰ τοὺς [ν]όμους γεγε[νη]μ[ένος Τροιζήνιος,
ἔ]χων γυναῖ[κα] κατε[βίω· τὸ τέρμα ἔχεις
ἔχεις τὸ τέρμα· κατ[ε]β[ίω γυναῖκ' ἔχων.

Prologus II.

Ἱερὸς ὁ δῆμος· ἡ λέγουσα ἐγὼ Κύπ[ρ]ις
ἐν τῶι τόπωι δὴ τῶιδε δι' ἐμοῦ π[ρᾶγμά τι

I. 2 Ε[. .]C Bl(assius) Wn. (Wilckenius) ΕΡΩ[. Schr. 4 ΕΛΗΛΥΘΑ : ΕΛ dispexit Schr. 5 ΓΕΓΕΝ . . Ε . . . Bl. Wn. ΓΕΓΕΝΗΜΕΝ . Ν Schr. 6 ΤΗΝ . . . ΙΑΝ Bl. Wn. ΤΗΝ . ΩΝΙΑΝ Schr. 8 ΙΑΝ . . . . . . ΑΝ[Bl. Wn. ΙΑΝ . . . . . ΕΑΝΙϹΚ[Schr. 9 ΑΤΟ . . . . . CΙC[Bl. Wn. ΑΤΟ . . . . . ΕΙC . Υ[Schr. 10 ΠΟΡ-. CΕ . . . . ΙΑ . . Bl. Wn. ΠΟΡΟCΕ . . . . . ΙC[Schr. 13 ΕΧΩΝ Bl. Wn. Ε]ΧΩΝ Schr.

II. 1 Κ . Π . . .]. Bl. ΚΥΠ . ΙC Schr. Ante hunc versum excidit nullus, cum margo superior integer servatus sit

I. 1—14 suppl. Bl. Wn.

II. 1 Κύπρις Bl. Post verba ἱερὸς ὁ δῆμος subaudienda esse verba: διὰ ταῦτ' εὐφημεῖτε contendit Michelius Ἵ⟨μ⟩ερος ὁδ' ⟨οὐ⟩μός H. Weil. Talia excidisse putavit Cr. [ὃν ἐνθάδ' ὁρᾶτε, Πάφιος οὗτός ἐστ' ἐμοῦ] 2 suppl. Bl. Cr. We.

γεγονός, δι' ἧς ἅπαντα γίνεται κα[λ]ά,
ἥκω φράσουσα δεῦρο: τοῦ δὲ μὴ δοκ[ε]ῖν
ἡμᾶς ἀγυμνάστως ἔχειμ ποιητ[ικ]ῆ[ς,
ἅμα μὲν τὸ πρᾶγμα [ἐ]ροῦμεν, ἅμα δ[ὲ] π[αιγνίῳ
χρησόμεθα. τῶν ἐπῶγ γάρ, ὧμ μέλλ[ο]μ[ε]ν [ἐρεῖν,
ἕκαστον ἀπὸ τῶγ γραμμάτων ρ . . .[
ἃ δὴ νόμωι στοιχεῖα προσαγορεύομ[ε]ν,
ἓν ἀφ' ἑνὸ[ς ἑ]ξῆς κατὰ φύσ[ι]γ γεγρα[μ]μ[ένα
ἀκόλουθα καὶ σύμφωνα: [δι]ατρ[ι]βή[ν] δ[ὲ μὴ
ἔχωμεν, ἀπὸ τοῦ δ' ἄλφα [πρ]ῶ[το]ν ἄ[ρ]ξο[μαι.
Αὐτῶν ἑταῖροι φ . στ[
Β . . .]την[. μ]ισθωσάμεν[ο]ι[
Γ . . .] . . [. . . .] ἠκούσ[α]τ[ε
Δ . . . .]η . . [
Ε κτλ.

---

2. PAP. OXYRHYNCH. 863

Demorum Eupolideorum fragmentum (?).

Asservatur Oxoniae apud A. Hunt. Reperta est Oxyrhynchi. Saec. III. Ediderunt primum Grenfell et Hunt in papyrorum Oxyrhynch. vol. VI (1908) p. 169 et 172. Egit de hac papyro A. Koerte in A. P. vol. VI p. 232. Cf. Demiańczuk, fr. incertae comoediae 40.

---

3 ΚΛ[. .] Bl. ΙϹΧ (vel Λ) J. ΚΛ . Λ Schr. **4** ΔΟΚΕΙΝ J. Bl. litteram Ε non vidi ΦΡΑϹΟ littera Ϲ e Ζ correcta **6** ΛΜΛΔΕ[Bl. Wn. ΛΜΛΔ . Π[Schr. **7** ΜΕΛΛΟΜ[Bl. Wn. ΜΕΛΛ[.]Μ[.]Ν[Schr. **8** Ρ/\ J. Ρ . /\ Schr. **9** ΛΔΕΝΟ et ΟΜΕΝ J. ΛΔΗΝΟ et ΟΜ[.]Ν Schr. **10** ΦΥϹ . . ΓΕΓΡΑΜΜ[Bl. Wn. ΦΥϹ . ΓΓΕΓΡΑ . Μ[Schr. **12** ΛΛΦΛΠ . Ω . ΝΛ . ΞΟ[Bl. Wn. ΛΛΦΛ . . Ω[ΤΟ]ΝΛ . ΞΟ[Schr. **13** ΕΤΛΙΡ Bl. Wn. ΕΤΛΙΡ Schr. **14** . . . .]ΤΙΝ . . . ΙϹΘΩϹΛ . Ε . . Ι J. . . . .]ΤΗΝ (vel ΠΙΙΝ) . . ΙϹΘΩϹΛΜΕΝ . Ι Schr. **15** quinto et sexto loco vestigia incerta exstant litterarum ΤΙ **16** litteram Η dispexit Schr.

---

3 καλά Bl. ἴσχ[υος dub. J. **5** suppl. Th. Rheinach et ceteri **6** suppl. Bl. ἐ]ροῦμεν etiam Cr. **7** suppl. J. **8** ρ[αψῳδικῶς (?) Bl. ρ[ηθήσεται dub. K. **10** sq. suppl. Bl. **10** vel γεγραμμ[ένων Bl. **11** δι]ατρ[ι]βή[ν etiam Th. Rheinach **13** αὐτῶν ἑταῖροι φ[ῶ]ς τ[ε καὶ παραψυχή (?) Bl. αὐτῶν ἑτ. (e. g. τῶν θεῶν) dub. Schr. **14** Βίου] τιν[ὲς μ]ισθωσάμεν[ο]ι Bl. **15** suppl. Bl.

Exstant 12 versuum partes, in quibus calamitatem suam conqueri aliquem putaverunt Grenfell, Hunt, Koertius; neque constitui posse contenderunt, cuiusnam comoediae, utrum veteris an novae alicuius, fragmentum sit. Ipsi mihi, cum in v. 4 reliquiis]κως οὐκ ἂν ἐβίων οὐδ' ἅπαξ male seiunctas esse litteras αν a litteris εβιων et scribendum esse τεθνη]κὼς οὐκ ἀνεβίων cognoverim, statim Eupolidis Demorum in mentem venit. Atque optime ad hanc comoediam quadrare mihi videntur cetera verba servata: δήμου[ς et ἡλύσ[ιον (v. 2), τοῖς ἐνερτέροις θεοῖς (v. 3), ut sententiam v. 3 sq. hanc esse facile intellegatur: Nisi placuisset dis inferis, mortuus non revixissem. Deinde habes in v. 5 sq. haec: δ]ῆμοι (?) τῆς πόλεως (·) πλεῖστον πολὺ || -ἰτ]αμοὶ διαφθείρουσι νῦν, in versibus autem 7 sq. talia dicta esse videntur: nam nepotes (Πείσα]νδροι ??) simul et adulteri sunt, qui nunc urbem administrant, neque ulli rei parcent, quam priores antea reliquerunt. Extrema autem verba εἰς ἀνάκρισιν et μαχού[μενοι (-ένους) vel μαχού[μεθα quam maxime apta sunt senibus illis, qui ex inferis advenerunt.

Cum tot argumenta, quamvis non sint certissima, in unum conveniant, dubitari vix potest, quin comoediae illi praeclarae hoc fragmentum sit attribuendum.

Sed difficillimum est in argumento eius parum adhuc noto locum huius fragmenti invenire. Primo statim adventu senum Athenis acta haec esse videntur, ut aut Aristidis aut Myronidis sint. Ne id quidem constat, utrum dialogum an continuum sermonen statuere oporteat.

Liceat mihi addere Sudhausium, cui in hoc fragmento restituendo plurimum me debere confiteor, difficultatem eam, quae e numero actorum magno oritur, eo modo dissolvere conatum esse, ut duos senes apud superos, duos apud inferos locutos esse doceret. Quo fit, ut, si accedunt Myronides et singuli illi homines inprobi, qui senibus contraponuntur, quattuor tantum actoribus opus sit, non sex, quot induxit Keilius (Ueber Eupolis Demen und Aristophanes Ritter).

]. .[
]δήμου[ς . . . . . .] ἡλύσ[ιον.
ἑκὼν ἄν, εἰ μὴ] τοῖς ἐνερ[τέ]ροις θεοῖς
ἤρεσε, τεθνη]κὼς οὐκ ἀνεβίων οὐδ' ἅπαξ.

---

1 fort.]ΙC[2 ΗΛΥC[Gr. H. ΗΛΥC[(non Θ[) Schr. 3]. ΤΟΙCΕΝΟ .[. .]ΡΟΙC (vel ΕΝΕΡ[. .]ΡΟΙC) Gr. H. In initio exstant unius litterae vestigia minima ΕΝΕΡ[. .]ΡΟΙC Schr., exstant litterarum Ρ partes inferiores 4]. ΚΩC Gr. H., vestigia incerta ad litteram Η quadrant

---

2 δήμου[ς Schr. ἡλύσ[ιον Sudh. Erat fort. σώσων μὲν οὖν || ἔγωγε τοὺς] δήμου[ς ἔλιπον τ]ἠλύσ[ιον 3 τοί σε νερ[τέ]ροις θεοῖς Gr. H. τοῖς ἐνερ[τέ]ροις θεοῖς Koertius Schr. cetera e. g. add. Sudh. 4 ἂν ἐβίων Gr. H. ἀνεβίων et τεθνη]κώς Schr. ἤρεσε Sudh.

]ημο̣ι τῆς πόλεως πλεῖστον πολὺ
]αμο̣ι διαφθείρουσι νῦν
]δρο̣ι τε καὶ Παρίδες ὁμοῦ
πραγμάτων] τῶν ἐνθάδε·
] παρέλειπον πρὸ τ[ο]ῦ̣.
]. εἰς ἀνάκρισιν
ὑπὲρ πόλε]ω̣ς μαχού[μ̣ενος
]τ̣α̣ι̣ . θ̣ε̣ν[

6]Α̣ΜΟ̣Ι̣ Gr. H.]ΑΜΟΙ Schr. 10]. ΕΙϹ Gr. H., exstat unius hastae pars superior 11]ΩϹΜ̇ΑΧΟΥ[Gr. H. Ε]ΩϹΜΑΧΟΥ .[Schr. 12]Τ̣Α̣Ι̣ . Ε̣Ϲ̣Ω̣[Gr. H.]Τ̣(vel Π̣)ΑΙ . (vel Ν̣)ΘΕ̣Ν̣[Schr.

5]η μοὶ vel δ]ῆμοι 6 ἴτ]αμοι vel]α μοὶ 7 Ἀλέξαν]δροι Gr. H. an Πεισαν]δροι? 8 οἱ νῦν κρατοῦντες πραγμάτων] τ. ε. e. g. Sudh. 9 τ[ο]ῦ Gr. H. πάντ' ἀνατρέπουσιν, εἴ τι] π. vel sim. Sudh. 10 potes addere τούτων μὲν οὖν ἐλήλυθ'] εἰς ἀν. aut τ. μ. οὖν ἀνῆγον] εἰς α. ‖ [τούτους vel sim. 11 μαχου[μεν- Gr. H. ὑπὲρ πόλε]ως e. g. Sudh.

INDEX VERBORVM

Numeris pinguioribus fragmentorum, tenuioribus versuum numeri significantur. Verba dubia asterisco notantur. Omisi verba et omnes formas verborum ἀλλά, αὐτός, γάρ secundo loco scriptum, γὲ, δέ, ἐγώ, εἰς, ἐκ, ἐστὶν, ἤ, ἡμεῖς, ἦν, καί, μέν, μή (neg.), νῦν, ὅς, ὅτι, οὐ, οὗτος, ποτὲ, πρός c. acc., σύ, τὲ, τίς, τὶς, τότε, ὑμεῖς, ὦ, ὡς.

INSVNT

Frommannsche Buchdruckerei (Hermann Pohle) in Jena. — 4533

KLEINE TEXTE FÜR VORLESUNGEN UND ÜBUNGEN

HERAUSGEGEBEN VON HANS LIETZMANN

1 DAS MURATORISCHE FRAGMENT und die monarchianischen prologe zu den evangelien, hrsg. v. H. Lietzmann. 2. Aufl. 16 S. 0.30 M.
2 DIE DREI ÄLTESTEN MARTYROLOGIEN, hrsg. v. H. Lietzmann. 2. Aufl. 18 S. 0.40 M.
3 APOCRYPHA I: Reste d. Petrusevangeliums, d. Petrusapocalypse u. d. Kerygma Petri, hrsg. v. E. Klostermann. 2. Aufl. 16 S. 0.30 M.
4 AUSGEWÄHLTE PREDIGTEN I: Origenes homilie X zum Jeremias, homilie VII zum Lukas, homilie XXI zum Josua hrsg. v. E. Klostermann. 2. Aufl. 25 S. 0,70 M.
5 LITURGISCHE TEXTE I: Zur gesch. d. orientalischen taufe u. messe im 2. u. 4. jahrh., ausgew. v. H. Lietzmann. 2. Aufl. 16 S. 0.30 M.
6 DIE DIDACHE hrsg. v. H. Lietzmann. 3. Aufl. 16 S. 0.30 M.
7 BABYLONISCH-ASSYRISCHE TEXTE, übers. v. C. Bezold. I. Schöpfung und Sintflut. 2. Aufl. 24 S. 0.40 M.
8 APOCRYPHA II: Evangelien, hrsg. v. E. Klostermann. 2. Aufl. [21 S. 0.40 M.
9 PTOLEMAEUS BRIEF AN DIE FLORA hrsg. v. A. Harnack. 2. Aufl. 10 S. 0.30 M.
10 DIE HIMMELFAHRT DES MOSE, hrsg. v. C. Clemen. 16 S. 0.30 M.
11 APOCRYPHA III: Agrapha, slavische Josephusstücke, Oxyrhynchusfr. 1911 hrsg. v. E. Klostermann. 2. Aufl. 26 S. 0.50 M.
12 APOCRYPHA IV: Die apokryphen briefe des Paulus an die Laodicener und Korinther, hrsg. v. A. Harnack. 2. Aufl. 0.60 M.
13 AUSGEWÄHLTE PREDIGTEN II: Fünf festpredigten Augustins in gereimter prosa, hrsg. v. H. Lietzmann. 16 S. 0.30 M.
14 GRIECHISCHE PAPYRI hrsg. v. H. Lietzmann. 2. Aufl. 32 S. 0.80 M.
15/16 DER PROPHET AMOS, Hebräisch und Griechisch, hrsg. v. J. Meinhold und H. Lietzmann. 32 S. 1.00 M.
17/18 SYMBOLE DER ALTEN KIRCHE, ausgewählt von H. Lietzmann. 2. Aufl. 40 S. 1.— M.
19 LITURGISCHE TEXTE II: Ordo missae secundum missale romanum, hrsg. v. H. Lietzmann. 2. Aufl. 32 S. 0.40 M.
20 ANTIKE FLUCHTAFELN hrsg. v. R. Wünsch. 2. Aufl 31 S. 0.70 M.
21 DIE WITTENBERGER U. LEISNIGER KASTENORDNUNG 1522, 1523, hrsg. v. H. Lietzmann. 24 S. 0.60 M.
22/23 JÜDISCH-ARAMÄISCHE PAPYRI AUS ELEPHANTINE sprachlich und sachlich erklärt v. W. Staerk. 2. Aufl. 38 S. 1.30 M.
24/25 LUTHERS geistliche Lieder, hrsg. v. A. Leitzmann. 31 S. 0.60 M.
26/28 LATEINISCHE CHRISTLICHE INSCHRIFTEN mit einem anhang jüdischer inschriften, ausgew. u. erkl. v. E. Diehl. 2 Aufl. 86 S. 2.20 M.
29/30 RES GESTAE DIVI AVGVSTI, hrsg. u. erkl. v. E. Diehl. 2. Aufl. 40 S. 1.20 M.
31 ZWEI NEUE EVANGELIENFRAGMENTE hrsg. u. erkl. v. H. B. Swete. [15 S. 0.40 M.
32 ARAMÄISCHE URKUNDEN z. gesch. d. Judentums im VI u. V jahrh. vor Chr. sprachl. u. sachl. erkl. v. W. Staerk. 16 S. 0.60 M.
33/34 SUPPLEMENTUM LYRICUM (Archilochus Alcaeus Sappho Corinna Pindar) hrsg. v. E. Diehl. 2. Aufl. 44 S. 1.20 M.
35 LITURGISCHE TEXTE III: Die konstantinopolitanische messliturgie vor dem IX. jahrhundert v. A. Baumstark. 16 S. 0.40 M.
36 LITURGISCHE TEXTE IV: Martin Luthers Von ordnung gottesdiensts. Taufbüchlein, Formula missae et communionis 1523 hrsg. v. H. Lietzmann. 24 S. 0.60 M.

37 Liturgische Texte V: Martin Luthers Deutsche Messe 1526 hrsg. v. H. Lietzmann. 16 S. 0.40 M.

38/40 Altlateinische Inschriften hrsg. v. E. Diehl. 2. Aufl. 92 S. 2.40 M., gbd. 2.80 M.

41/43 Fasti Consulares Imperii Romani (30 v. Chr. – 565 n. Chr.) mit Kaiserliste bearb. v. W. Liebenam. 128 S. 3 M., gbd. 3.40 M.

44/46 Menandri reliquiae nuper repertae hrsg. v. S. Sudhaus. 2. Aufl. 103 S. 2.00 M., gbd. 2.40 M. [mann. 64 S. 1.50 M.

47/49 Lateinische altkirchliche Poesie ausgewählt v. H. Lietz-

50/51 Urkunden zur Geschichte des Bauernkrieges und der Wiedertäufer hrsg. v. H. Böhmer. 36 S. 0.80 M.

52/53 Frühbyzantinische Kirchenpoesie I: Anonyme hymnen des V.—VI. jahrhunderts ediert v. Dr. Paul Maas. 32 S. 0.80 M.

54 Kleinere geistliche Gedichte des XII Jahrhunderts hrsg. v. A. Leitzmann. 30 S. 0.80 M.

55 Meister Eckharts Buch d. göttlichen Tröstung u. von dem edlen Menschen hrsg. v. Ph. Strauch. 51 S. 1.20 M.

56 Pompeianische Wandinschriften hrsg. v. E. Diehl. 60 S 1.80 M.

57 Altitalische Inschriften hrsg. v. H. Jacobsohn. 32 S. 0.80 M.

58 Altjüdische liturg. Gebete hrsg. v. W. Staerk. 32 S. 1.00 M.

59 Der Mišnatraktat Berakhoth in vokalisiertem Text herausg. v. W. Staerk. 16 S. 0.60 M.

60 Edward Youngs Gedanken über die Originalwerke übersetzt von H. E. v. Teubern hrsg. v. K. Jahn. 46 S. 1.20 M.

61 Liturgische Texte VI: Die Klement. liturgie a. d. Const. apost. VIII mit anhängen hrsg. v. H. Lietzmann. 32 S. 0.80 M.

62 Vulgärlatein. Inschriften hrsg. v. E. Diehl. 180 S. 4.50 M., gbd. 5 M.

63 Goethes erste Weimarer Gedichtsammlung mit varianten hrsg. v. A. Leitzmann. 35 S. 0.80 M., gbd. 1.20 M.

64 Die Oden Salomos aus dem syrischen übersetzt mit anmerkungen von A. Ungnad und W. Staerk. 40 S. 0.80 M.

65 Aus der antiken Schule. Griechische texte auf papyrus holztafeln ostraka ausgew. u. erklärt v. E. Ziebarth. 33 S. 2. Aufl. 0.80 M.

66 Aristophanes Frösche mit ausgewählten antiken scholien herausgeg. v. W. Süss. 90 S. 2 M., geb. 2.40 M. [56 S. 1.20 M.

67 Dietrich Schernbergs Spiel von Frau Jutten hrsg. v. E. Schröder.

68 Lateinische Sacralinschriften ausg. v. F. Richter. 45 S. 0.90 M.

69 Poetarvm vetervm Romanorvm reliquiae selegit E. Diehl. 165 S. 2.50 M., geb. 3.— M.

70 Liturgische Texte VII: Die Preussische Agende im auszug hrsgeg. v. H. Lietzmann. 42 S. 0.80 M., geb. 1.— M.

71 Cicero pro Milone mit dem commentar des Asconivs und den Scholia Bobiensia hrsg. v. P. Wessner. 1.60 M., geb. 2.— M.

72 Die Vitae Vergilianae hrsg. v. E. Diehl. 60 S. 1.50 M.

73 Die Quellen von Schillers und Goethes Balladen zusammengestellt v. A. Leitzmann. 51 S. 3 Abb. 1.20 M., geb. 1.50 M.

74 Andreas Karlstadt von abtuhung der bilder und das keyn bedtler vnther den christen seyn sollen 1522 und die Wittenberger beutelordnung hrg. v. H. Lietzmann. 32 S. 0.80 M.

75 Liturgische Texte VIII: Die Sächsische Agende im auszug hrsg. v. H. Lietzmann. 36 S. 0.80 M., geb. 1.— M.

76 Auswahl aus Abraham a. S. Clara hrsg. v. K. Bertsche. 47 S. 1.— M.

108 KONSTANTINS KREUZESVISION in ausgew. texten vorgelegt v. J. B. Aufhauser. 26 S. 0.60 M.
109 LUTHERS KLEINER KATECHISMUS, der deutsche text in seiner geschichtlichen entwicklung v. J. Meyer. 32 S. 0.80 M.
110 HISTORISCHE ATTISCHE INSCHRIFTEN ausgewählt u. erklärt von E. Nachmanson. 82 S. 2.20 M.
111 AUSGEWÄHLTE ILIASSCHOLIEN hrsg. v. W. Deecke. 88 S. 2.40 M.
112 SUPPLEMENTUM EURIPIDEUM hrsg. v. H. v. Arnim. (die neuen Euripidesfunde) 80 S. 2.— M.
113 SVPPLEMENTVM SOPHOCLEVM hrsg. v. E. Diehl. (Indagatores. Eurypylus), 33 S. 0.90 M.
114 DIE VERFASSUNG DES DEUTSCHEN REICHES vom Jahre 1849 hrsg. v. L. Bergsträsser. 104 S. 2.20 M.
115 GRIECHISCHE INSCHRIFTEN ZUR GRIECHISCHEN STAATENKUNDE ausgewählt v. F. Bleckmann. 79 S. 2.— M.
116 DIE QUELLEN ZU HEINRICH VON KLEISTS MICHAEL KOHLHAAS. Hrsg. von Rudolf Schlösser. 14 S. 0.35 M.
117 MEISTER ECKHART: Reden der Unterscheidung, hrsg. von E. Diederichs. 45 S. 1.— M. [42 S. 1.— M.
118 ORATORUM ET RHETORUM GRAECORUM nova fragmenta ed. K. Jander
119 TEXTE ZU DEM STREITE ZWISCHEN GLAUBEN UND WISSEN IM ISLAM, dargestellt von M. Horten. 43 S. 1.20 M.
120 HIPPOKRATES ÜBER AUFGABEN UND PFLICHTEN DES ARZTES in einer Anzahl auserlesener Stellen aus dem Corpus Hippocraticum hrsg. v. Th. Meyer-Steineg u. W. Schonack. 0.80 M.
121 HISTORISCHE GRIECHISCHE INSCHRIFTEN bis auf Alexander d. Grossen ausgewählt u. erklärt v. E. Nachmanson. 60 S. 1.75 M.
122 URKUNDEN ZUR ENTSTEHUNGSGESCHICHTE DES DONATISMUS hrsg. v. Hans von Soden. 56 S. 1.40 M.
123 HUGO VON ST. VICTOR SOLILOQUIUM DE ARRHA ANIMAE UND DE VANITATE MUNDI hrsg. v. K. Müller. 51 S. 1.30 M.
124 DEUTSCHE LYRIK DES SIEBZEHNTEN JAHRHUNDERTS in Auswahl hrsg. v. P. Merker. 53 S. 1.40 M.
125 LITURGISCHE TEXTE IX: Die Hannoversche Agende im auszug hrsg. v. J. Meyer. 30 S. 0.75 M.
126 ANTIKE JESUS-ZEUGNISSE vorgel. v. J. B. Aufhauser. 51 S. 1.30 M.
127 AUSGEWÄHLTE PREDIGTEN JOHANN TAULERS herausg. v. L. Naumann. 62 S. 1.50 M.
128 BÜRGERS GEDICHT DIE NACHTFEIER DER VENUS hrsgeg. v. W. Stammler. 56 S. 1.50 M.
129 TEXTE ZUR GESCHICHTE DES MONTANISMUS hrsg. v. D. N. Bonwetsch. 32 S. 0.80 M.
130 DER TOSEPHTATRAKTAT ROŠ HAŠŠANA hrsg. v. Lic. Paul Fiebig. 16 S. 0.50 M. [59 S. 1.50 M.
131 DIE LINDISCHE TEMPELCHRONIK neu bearb. v. Chr. Blinkenberg.
132 DIE RÖMISCHEN KRÖNUNGSEIDE DER DEUTSCHEN KAISER von H. Günter. 51 S. 1.20 M.
133 LAMELLAE AVREAE ORPHICAE edidit commentario instruxit Alex. Olivieri. 28 S. 1.— M.
134 P. VERGILI MARONIS BVCOLICA cum auctoribus et imitatoribus in usum scholarum edidit C. Hosius. 64 S. 1.— M., geb. 1.50 M.
135 NOVAE COMOEDIAE FRAGMENTA in papyris reperta exceptis Menandreis edidit O. Schroeder. 77 S. 2.— M.

Frommannsche Buchdruckerei (Hermann Pohle) in Jena. — 4533